

PROROK ZACHARIÁŠ

Rudolf Müller-Kersting

Původní název: Der Prophet Sacharja

Přeloženo z německého textu uveřejněného na www.bibelkommentare

Biblický text uvažované knihy byl překládán z něm. elb. překladu za pomoci českých překladů (kralický, ČSP, MP); pomocné citáty z jiných knih Bible obdobně nebo z kral. překladu.

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

www.sirenipismasvateho.cz

2020

OBSAH

ÚVOD.....	7
PŘEHLED.....	8
KAPITOLA 1.....	9
KAPITOLA 2.....	18
KAPITOLA 3.....	24
KAPITOLA 4.....	31
KAPITOLA 5.....	37
KAPITOLA 6.....	42
KAPITOLA 7.....	49
KAPITOLA 8.....	54
KAPITOLA 9.....	62
KAPITOLA 10.....	67
KAPITOLA 11.....	73
KAPITOLA 12.....	78
KAPITOLA 13.....	84
KAPITOLA 14.....	88

ÚVOD

Aggeus, Zachariáš a Malachiáš jsou tři proroci, kteří žili a prorokovali v době po vyhnanství a zajetí Židů. Aggeus a Zachariáš prorokovali ve stejnou dobu, Malachiáš o něco později.

Aggeus má za hlavní předmět zájmu svých proroctví chrám, Zachariáš město Jeruzalém, jehož obnovení ohlašuje. Dále mluví o věřícím ostatku ve spojení s Mesiášem a podává přehled o říších národů a jejich mravním stavu na konci dnů. Nakonec mluví o utrpeních Pána a o následujících slávách. Malachiáš popisuje mravní stav lidu a navazuje tak na poslední kapitolu knihy Nehemiáše.

Chceme především poukázat na to, že klíčem a středem proroctví v proroku Zachariáši, jakož i ve všech ostatních knihách Svatého písma, je Osoba našeho Pána Ježíše. Hledat v něm něco jiného by byla už předem velká chyba. Proto je naší vážnou snažnou prosbou, aby nás Bůh v uvažování o tomto důležitém prorokovi vedl a abychom tak skrze Ducha Svatého rozuměli jeho myšlenkám a pochopili je.

PŘEHLED

Zde podáme krátký přehled knihy proroka Zachariáše

- Kapitola 1,1-6 tvoří úvod.
- Kapitola 1,7 až kapitola 6 ukazují osm vidění.
- Kapitoly 7 až 14 obsahují prorocká slova a výroky.
- Kapitoly 7 a 8 mluví o pústu a o obnovení Jeruzaléma.
- Kapitoly 9 až 11 mluví o Králi, Pastýři a stádu, jakož i o obnovení a opětném sjednocení dvou bratrských národů Judy a Izraele.
- Kapitoly 12 až 14 ohlašují obnovení země.

Jak jsme už poznamenali, hlavním prorokovým tématem je město Jeruzalém a jeho obnovení. Na konci dnů se bude radovat z Mesiáše a Bůh obrátí k městu svoji neproměnnou lásku a péči. Zachariáš vzpřimuje skleslé a povzbuzuje malomyslné, když jim představuje budoucí slávu Jeruzaléma.

Nemáme i my křesťané v úzkostech a těžkostech jisté útočiště a Boží otcovské srdce, které nás umí potěšit a vzpřimit? Pán nikdy ty Své nezanechá!

Tak se Hospodin také ve Staré smlouvě smilovává nad svým lidem, který si vyvolil, vyvedl ho z otroctví Egypta a požehnal mu v jeho zemi.

KAPITOLA 1

ČERVENÍ, SVĚTLE ČERVENÍ A BÍLÍ KONĚ

„V osmém měsíci, ve druhém roce Daria, vyšlo slovo Hospodinovo k Zachariášovi, synu Barachiáše, syna Iddova, proroku, řkoucí:“ (1,1)

PISATEL ZACHARIÁŠ

Pro Zachariáše je charakteristické, že byl nejen prorok, nýbrž i kněz. Jeho kněžství dalo jeho proroctví zvláštní zasvěcení a význam a tři jmenovaná jména to zdůrazňují se zvláštní jasností:

- Zachariáš = Hospodin pamatuje,
- Barachiáš = Hospodin žehná,
- Iddo = určitý /určený/ čas.

Zachariáš byl ještě mladý muž, neboť je k němu, mladíkovi, poslán anděl (2,4). Bůh jak tehdy, tak i v době milosti, povolával mladé služebníky. Apoštol Pavel píše svému „dítěti“ Timoteovi: „*Nižádny mladostí tvou nepohrdej.*“ (1. Tim. 4,12) Bůh vyvoluje své nástroje, jak chce; vybavuje je podle svých myšlenek a odívá je autoritou. Když božského svědka zdobí čistý a pobožný život, nebude nikdo moci málo cenit mládí. Dějiny Církve ukazují mnohé mladé, Bohem obdařené služebníky a služebnice. Chtějme být jejich následovníky.

Barachiáš byl Zachariášův otec. Význam jeho jména je: „Hospodin žehná“. Šťastné pokolení, na němž spočívá Hospodinovo požehnání! V Přísloví 10,22 čteme: „*Požehnání Hospodinovo zbohacuje.*“

Iddo byl praotec rodu a jeho jméno znamená: „V určitý /určený/ čas“.

Zachariáš, Barachiáš, Iddo = Hospodin pamatuje, Hospodin žehná v určený čas. Nemáme v tom klíč k Božím cestám s Izraelem? On si vzpomene na odpadlý lid, požehná mu, a to v čase Jím určeném.

To nám jasně ukazuje, že proroctví proroka Zachariáše ještě nedošla naplnění, ale v Bohem předem určeném času dojdou svého naplnění beze zbytku. Už úvod knihy nám ukazuje, že máme co činit s jedním z největších inspirovaných vidoucích. Jeho kniha se podobá knize Zjevení Nového zákona, a je proto často právem nazývaná Apokalypsou Starého zákona.

DOBA JEHO PŮSOBENÍ

Božský úkol k napsání této knihy byl prorokovi dán „*ve druhém roce Daria*“. Jaké zahanbení pro Izrael, že jeho prorok musí používat pohanské počítání času. Boží trůn a království byly od Izraele odňaty, nebyl to čas Hospodinův, nýbrž čas krále Daria. Historicky: Darius Hystaspis, král Persie. Jakou kázeň a pokoření musel Izrael na sebe vzít kvůli své nevěrnosti a tvrdosti šíje, kvůli své neposlušnosti a své vzpouře! Bylo to bolestivé pro Boha Izraele, který si svůj lid vyvolil ke své radosti a libosti, ale musel od něho prožívat jen zklamání.

Zachariáš byl trochu mladší současník Aggea. Bůh je poslal jako kazatele ke svému lidu, aby vyburcovali svědomí lidí.

„Hospodin se velice rozhněval na vaše otce.“ (1,2)

„Hospodin se velice rozhněval.“ Proč? Protože Izrael nedbal na jeho slovo! Proroctví, jakkoli byla vážná, mu nic neříkala. Nebyl připraven otevřít své uši a srdce Božím varováním, a tak vyvolal Boží svatý hněv.

„A řekni jim: Takto praví Hospodin zástupů: Navraťte se ke mně, praví Hospodin zástupů, a navrátím se k vám, praví Hospodin zástupů.“ (1,3)

V tomto verši nalézáme třikrát výraz „*Hospodin zástupů*“. To nám ukazuje jeho celou všemohoucnost, slávu a majestát. Volá svůj lid k obratu: „*Navraťte se ke mně!*“ Ano, Izrael se odvrátil od pravého a živého Boha a vzpíral se sloužit Mu a poslouchat Ho. I dnes vychází Boží volání ke všem lidem, neboť Bůh přikazuje všem lidem, aby se obrátili a poddali se Stvořiteli a Pánu všech věcí.

„Nebud'te jako vaši otcové, k nimž dřívější proroci volali a říkali: Takto praví Hospodin zástupů: Odvrátte se od svých zlých cest a od svých zlých konání! Ale neposlouchali a nedbali na mne, praví Hospodin.“ (1,4)

Ačkoli Bůh zve pobloudilý lid s dojemnou láskou, aby se k Němu obrátil a odložil zlé cesty a zlá konání, musí s hlubokou bolestí konstatovat: „*Neposlouchali a nedbali na mne!*“ „Slyšet“ a „dbát“ je známka obnoveného srdce, na něž se Bůh může obrátit a ujmout se ho. Ale neposlouchání má za následek soud.

„Vaši otcové, kde jsou? A proroci, žijí věčně?“ (1,5)

Je to vážný rozhovor, který prorok z Božího pověření vede s odporujícím lidem. „Ano, kde jsou vaši otcové?“ Nejsou příkladem, podle kterého je možné jasně poznat, kam to vede, když člověk nedbá na Boží příkazy? Ano, kde byli ti otcové? Zahynuli v cizí zemi, v cizí zemi jsou pohřbeni. Jaká hluboká pohana pro Izraelitu! Ani proroci toho nebyli ušetřeni. Falešně prorochovali a zaváděli lid, mluvili podle toho, co se líbilo jeho uchu. Proto byli i oni zasaženi soudem a zahynuli a nemohli „věčně žít“. Ačkoli mnozí říkají: „*Pane, Pane!*“, nezdědí království Boží, neboť zbožný plášťík nechrání před Božím soudem. Boží oči není možné oklamat, neboť jsou svaté a vidí jasně. Žádný prorok nemá věčnost pronajatou.

„Avšak má slova a má ustanovení, která jsem přikázal svým služebníkům prorokům, zdali nepostihla vaše otce? A oni se obrátili a řekli: Tak jak Hospodin zástupů měl v úmyslu nám učinit podle našich konání, tak s námi učinil.“ (1,6)

Tímto veršem končí slavnostně vážný úvod k viděním a výrokům proroka. Poukazuje na skončení, které jejich otcové vzali, protože nedbali na Boží příkaz. Neměli trvání, protože se neopírali o Boží slovo. Ten, kdo postrádá tento neotřesitelný základ, přijde dříve nebo později k pádu. Jen Boží slovo a rada trvají a beze zbytku se naplní.

OSM VIDĚNÍ

„Dvacátého čtvrtého dne v jedenáctém měsíci, to je měsíc Šebat, v druhém roce Daria, se stalo slovo Hospodinovo k Zachariášovi, synu Barachiášovu, syna Iddova, proroka, a řekl: Hleděl jsem v noci, a hle, muž, který jel na červeném koni; a stál mezi myrtami, které byly na dně údolí, a za tím byli červení, světle červení a bílí koně.“ (1,7-8)

Těchto osm vidění je známo také pod jménem „noční vidění“, protože Zachariáš je všechna viděl v noci. To není bez významu. Chceme-li rozumět božskému proroctví, musíme si nejprve uvědomit, že lidstvo se v důsledku své nevěrnosti a vzdálení od Boha ponořilo do hluboké noci a tmy. Jen božské světlo může lidi osvitit. Jen víře svítí lampa proročského slova, která svítí na temném místě (2. Petra 1,19). To jedno a jediné světlo ale je Kristus. On o sobě řekl: *„Já jsem světlo světa.“* (Jan 8,12; 9,5; 12,46). Kdo má Jeho, nechodí ve tmě; má světlo života (Jan 8,12).

Tři měsíce předtím se už Bůh na Zachariáše obrátil s jedním poselstvím. Nyní dostává druhé. Vidí nějakého muže, jedoucího na červeném koni. Kůň je ve Svatém písmu vždy obraz kupředu jdoucí vítězné moci. Jezdec je podle 11. verše naší kapitoly *„Anděl Hospodinův“*. Tak je vždy znovu jmenován Kristus předtím, než se stal člověkem (např. v 1. M. 16,7; 22,11.15; 2. M. 3,2 atd.).

Tento červený kůň *„stál mezi myrtami, které byly na dně údolí“*. Myrty jsou symbolem radosti po provedené nápravě. Myrty se v Božím slově vyskytují ještě třikrát, pokaždé ve stejném smyslu.

1. V Nehemiášovi 8,15 nalézáme lid, jak s velkou radostí slaví svátek stánků a zdobí své stánky větvemi myrty.
2. V Izaiáši 41,19 těší Bůh svůj lid a dává mu zemi, kde budou růst myrty.
3. Izaiáš 55,13 ukazuje, že když budou všechny soudy u konce, zmizí koprivy a na jejich místě budou růst myrty.

Když zde vidíme Hospodina uprostřed myrt, tu to naznačuje, že myslí na obnovení Izraele. Ale myrty jsou ještě na dně údolí, tj. ještě vskrytu. Můžeme přitom myslet také na ponížení Pána. Jeho vyvýšení, to znamená jeho uznání jako Pána vši země, je ještě skryté a leží ještě v budoucnosti.

Když to použijeme na dnešek, pak také Církev, Boží shromáždění, zaujímá podobné postavení. Obrazně viděno, nalézá se také dole v údolí, skrytá, opovrhovaná, vysmívaná a tupená, ale to je jen přechodný stav. Pán přijde a vyvýší svou nevěstu do domu Otce. Tam bude korunovaná ctí a slávou a s Kristem opět přijde a bude viděna od celého světa. „*Ještě se nezjevilo, co budeme. Víme pak, že když se ukáže, podobni jemu budeme; neboť viděti jej budeme tak, jak jest.*“ (1. J. 3,2) Kristus jakoby na svém koni vyčkává, ještě čeká, ale doba milosti bude brzy u konce. Kůň je osedlán, soud je blízko.

Červení, světle červení a bílí koně stojí za „Andělem Hospodinovým“. Jsou zřejmě obrazy různých národů, které Bůh použije ve svých cestách prozřetelnosti k požehnání svého lidu. Osvědčení vykladači Písma vidí v těchto třech koních tři světové říše, které následují po babylonské světové říši:

1. První světová říše, babylonská, patřila v Zachariášově době už minulosti.
2. Prorok před sebou vidí božský pohled na médsko-perskou říši, která Židům darovala opět svobodu.
3. Nato následuje řecká světová říše a
4. římská světová říše.

Zachariáš prorokoval, že Židé nyní budou provždy osvobozeni od cizího jha. Tak by tomu bylo, kdyby se znovu nepostavili do vzpoury proti Bohu a dokonce nepřibili na kříž Božího Pomazaného.

„A řekl jsem: Můj Pane, kdo jsou tito? A anděl, který se mnou mluvil, mi řekl: Ukážu ti, kdo jsou tito.“ (1,9)

Vzezření těch tří skupin jezdců muselo u proroka vzbudit strach a hrůzu, neboť se zděšeně ptá: „*Kdo jsou tito?*“ „Anděl Hospodinův“, Kristus sám, mu dává odpověď. Ano, Hospodin nám chce dát odpověď na všechny otázky, s kterými se s vírou na Něho obrátíme. Může se stát, že je předběžně zahalí tajemstvím, protože jejich oznámení ještě nepřišlo, anebo by nám jejich zjevení nebylo k užítku. Zachariáš nyní slyší, že pod Božím dopuštěním tyto skupiny jezdců zaplaví celou zem.

„A muž, který stál mezi myrtami, odpověděl a řekl: Tito jsou ti, které Hospodin vyslal, aby prošli zemi. A oni odpověděli Andělu Hospodinu, který stál mezi myrtami, a řekli: Prošli jsme zemi a aj, celá země

sedí tiše a je klidná.“ (1,10-11)

Mohli bychom si myslet, že ta pustošivá válečná tažení, která se převalila přes národy a Židy, měla lidi přivést k obrácení a k pokání. Věřící ostatek – hlavně ze Židů – sice důvěřuje uprostřed vši zkázy tomu, který stojí mezi myrtami. Vidí v něm toho, který dá izraelskému národu jasné a nezměnitelné ujištění svého požehnání uprostřed stvoření, osvobozeného od zlořečení. Toto však stálo v prorokově době ještě ve výhledu, ale víra na to hleděla a nasměrovala se k tomu s vědomím, že Pán ve svůj čas splní své dané slovo a až do poslední tečky je naplní. I nám je třeba vytrvat, neboť ještě maličko, a Pán přijde a nebude meškat! To je naše nádherná naděje!

Země si nikterak nevšimla Božího poselství, opovrhla spasením a nenechala na sebe působit navštívení Všemohoucího. „*Celá země sedí tiše a je klidná.*“ Laodicejská lhostejnost, bezstarostnost a ospalost naplňovaly už v prorokově době zemi. Dnes tomu není jinak. Nikdo se nezajímá o evangelium, málo je těch, kteří hladovějí po spasení, žádná duše se nevydává, aby zkoumala Písma a aby se ptala na cesty Pána. Člověk plnými doušky užívá příjemnosti světa, „lidé sedí tiše a jsou klidní“. Satan se s důrazem stará o to, aby ti spící neprocitli.

„Tu Anděl Hospodinův promluvil a řekl: Hospodine zástupů, jak dlouho se neslituješ nad Jeruzalémem a městy Judy, na které jsi se hněval těchto sedmdesát let? A Hospodin odpověděl andělu, který se mnou mluvil, dobrá slova a potěšující slova.“ (1,12-13)

Konstatovali jsme, že přes všechny Boží vážné cesty s lidmi se lidé neobrátili. Jejich nesvědomitost jak v utlačování Židů skrze národy, tak i vina Izraele na smrti Mesiáše, musely přivodit Boží soud. Ale jak často nacházíme v Božím slově, že tam, kde se rozhojnil hřích, se ještě více rozhojnila milost (srvn. s Řím. 5,20).

Provinilý Jeruzalém (Zachariáš má stále v zorném poli město a Judu) se stane středem všeho požehnání. Proto prorokovo volání vyvěrá z hloubi srdce k Bohu: „Jak dlouho ještě? Nechceš si vzpomenout na svá zaslíbení, splnit sliby, které jsi dal? Mají mít národy dále příčinu k posměchu? Mají si nadále prstem ukazovat na tvé město?“ Mohl Bůh na takovou naléhavou prosbu a na takový postoj srdce, který je podle Boha, mlčet? Nikdy! Odpovídá svou

dobrotivostí a svou útěchou. Novozákonní vidoucí Jan, tedy o staletí později, byl potěšen slovy: „*Neplač!*“ (Zj. 5,5) I Zachariáš dostává skrze Hospodina dokonalou útěchu. Tak tomu bylo za všech dob a vždy tomu tak bude: podle Boha cítící srdce je podle Boha potěšováno. Neměli bychom my, kteří bydlíme uprostřed úpadku křesťanstva, také zvolat: „Až dokdy?“ Izrael popouzel Boha k žárlivosti svou nevěností, a proto jej Bůh vydal k potrestání mezi národy. Národy ale nepoznaly, že jsou jen nástroji v Boží ruce, a jednaly proti Izraeli v povýšenosti. Tak postihl Boží soud i pyšné národy a ten „velký hněv“, tj. hněv milosti, je postihne na konci dnů.

„A anděl, který se mnou mluvil, mi řekl: Volej a řekni: Takto praví Hospodin zástupů: Velkou horlivostí jsem horlil pro Jeruzalém a pro Sion a velkým hněvem se hněvám na sebejisté národy; neboť já jsem se trochu hněval, ony ale pomáhaly k neštěstí.“ (1,14-15)

Slova: „*Já jsem se trochu hněval,*“ mluví prorocky o kříži. Soud, který jsme si zasloužili, vykonal Bůh na svém Synu a od kříže nás osvěžuje nyní proud požehnání milosti.

„Proto takto mluví Hospodin: Obrátil jsem se k Jeruzalému opět se slitováním; můj dům, praví Hospodin zástupů, v něm má být stavěn a měřická šňůra bude roztahována nad Jeruzalémem. Volej dále a řekni: Takto praví Hospodin zástupů: Moje města mají ještě oplývat dobrým; a Hospodin bude ještě potěšovat Sion a ještě vyvolí Jeruzalém.“ (1,16-17)

„Národy napomáhaly k neštěstí,“ když ve slepé nenávisti a v rozporu s tím, co dobře věděly, přibily Božího Pomazaného na kříž! Přesto Bůh zůstává věrný svým zaslíbením. Nemůže sám sebe zapřít (2. Tim. 2,13). Opět se slituje nad městem Jeruzalémem a jeho dům bude obnoven. Boží soud byl nutný a byl vyvolán Izraelem, ale Bůh se opět s velkým slitováním ujme svého lidu a vystaví mu svůj dům. „*Potěšujte, potěšujte lidu mého, dí Bůh váš. Mluvte k srdci Jeruzaléma a ohlašujte jemu, že se již doplnil čas uložený jeho, že jest odpuštěna nepravost jeho, a že vzal z ruky Hospodinovy dvojnásobně za všechny hříchy své.*“ Tak volá prorok Izaiáš (Iz. 40,1.2). Jak velmi mu ležel jeho lid a město na srdci, město, které Bůh vyvolil ke své slávě. Jeruza-

lém si sice zasloužil a dostal za svůj hanebný skutek na Božím Synu dvojnásobný trest – pod tímto zlořečením vzdychá ještě dnes – ale stále ještě nepoznal, co slouží k jeho pokoji. Přesto jej Bůh chce vzpřímit a potěšit a učiní to.

I my se nalézáme uprostřed velkého úpadku. Křesťanstvo se nalézá v podobném úpadku a chaosu, jako bylo kdysi židovství. Ale cožpak nesmíme na sebe použít také tato povzbuzující slova? Jistěže ano! Bůh buď veleben! On odpoví také našim srdcím slovy útěchy a naděje.

ČTYŘI ROHY, ČTYŘI KOVÁŘI

„A pozvedl jsem své oči a viděl jsem: A hle, čtyři rohy. A řekl jsem andělu, který se mnou mluvil: Co jsou tyto? A on mi řekl: Tito jsou ty rohy, které rozptýlily Judu, Izrael a Jeruzalém.“ (1,18-19)

Jako jsou ty tři skupiny koňů v prvním vidění obrazem nepřátelských mocí, které se nalézají ve vzpouře proti Bohu a proti jeho lidu, tak také ty čtyři rohy. Rohy jsou ve Svatém písmu symboly velikosti, moci a síly. Těmi rohy zde jsou bezpochyby míněny čtyři světové říše, které viděl a prorocky popsal i Daniel. Je dojemné, jak se mladý Zachariáš pln zájmu ptá anděla Hospodina: „Co jsou tyto?“ Dostává odpověď: „Jsou to rohy, tedy národy, které rozptýlily Judu, Izrael a Jeruzalém.“ Izrael byl sice rozptýlen v Asýrii, tj. byl odveden, ale Asýrie přešla v Babylon, který Judu uvedl do zajetí. Zachariáš prosí o informaci o všech těchto věcech a informace o všem je mu také velice přívětivě dána. Tak by tomu mělo být také u nás! Neměli bychom se nikdy unavit tím, abychom se ptali Boha na informaci o všech jeho radách a abychom prosili o porozumění všem jeho myšlenkám. Velký americký prezident Washington byl jednou dotázán, jak přišel k tak velké moudrosti. Dal prostou odpověď: „Nikdy jsem se nestyděl zeptat.“

Boží slovo je také pro každého. Duch Svatý chce tebe i mne vést do vší pravdy. Proč rozumíme tak málo věcem z Božího slova a zvláště z prorockého slova? Protože tak málo zkoumáme a tak málo se ptáme. Ovšemže je ke zkoumání Svatého písma zapotřebí mnoho prostoty, víry a závislosti. A to nám Bůh chce dát v síle Ducha Svatého.

Hospodin nyní doplňuje své vysvětlení o „rozích“, když rozvádí, jak nyní přijdou soudy na tyto národy.

„A Hospodin mi dal vidět čtyři kováře. A já jsem řekl: Co chtějí tito udělat? A on mluvil ke mně a řekl: Oni jsou ty rohy, které Judu do té míry rozptýlily, že nikdo už nepozvedl svou hlavu; a tito přišli, aby je uvedli v úděs a srazili ty čtyři rohy národů, které pozvedly roh proti zemi Juda, aby ji rozptýlily.“ (1,20-21)

Bůh sám si ve své prozřetelnosti opatřil kováře, kteří podkopávají základy pyšné budovy, kterou si člověk zřídil ve své nezávislosti na Bohu, ano, ve své vzpouře proti Němu, ke své vlastní chvále a ke své vlastní slávě. Tak tomu bylo v oné době, tak tomu je dnes, tak tomu bude v budoucnosti. Zachariáš vidí tyto nástroje a je zděšen jejich vzezřením. Ale okem víry vidí dále, a sice to, že tito nemají na mysli nic dobrého. Také svět může pozorovat, že jsme dospěli ke konci dnů a že Bůh bude už brzy vyžadovat od lidí vyúčtování z jejich konání. Ale svět se upokojuje a myslí si, že však ono to zase bude dobré, až nakonec bude ležet smeten a pohřben pod troskami domu, který si sám vybudoval. Bůh zlé skutky národů vrátí na jejich vlastní hlavy.

Je zjevné, že se národy prohřešily na Židech. Bůh říká, že proto ty národy srazí. Člověk se tomu může usmívat, ale Boží myšlenky jsou svaté a vše přijde ve svůj den před Boží tvář k vykonání. On to je, kdo bude mít poslední slovo.

KAPITOLA 2

MUŽ S MĚŘICKOU ŠŇŮROU

„A pozvedl jsem své oči a viděl jsem: A hle, muž, a měřická šňůra byla v jeho ruce. A já jsem řekl: Kam jdeš? A on mi řekl: Měřit Jeruzalém, abych viděl, jak velká je jeho šířka a jak velká je jeho délka. A hle, anděl, který mluvil se mnou, vyšel; a jiný anděl mu vyšel naproti.“ (2,1-3)

Dvě první vidění o jezdci mezi myrtami a o čtyřech rozích a kovářích, vidění, která se týkají národů, se už částečně naplnila. K jejich naplnění beze zbytku dojde na konci dnů. Ve třetím vidění, které máme před sebou, se Bůh už nezabývá národy. Prorok pozvedá svůj pohled nahoru, pryč od věcí této země, pryč od všech pomíjivých věcí, jejichž odsouzení mu bylo tak jasně ukázáno. Bůh prorokovi odpovídá ve své velké dobrotivosti. Nenechává ho bez povzbuzení. O Abrahamovi bylo řečeno, že s ním Bůh mluvil, jako mluví přítel se svým přítelem. Podobný poměr důvěry měl Zachariáš vůči svému Hospodinu.

Bůh nyní ukazuje prorokovi muže s měřickou šňůrou. Měří Jeruzalém, který byl bez zdí (hradeb). Vlastně je možné měřit jen město, které má zdi. Ale Zachariáš rozeznal v tomto úkolu zaslíbení, že Jeruzalém bude opět stavěn a to s hradbami. To je dvojnásob velké povzbuzení, neboť v Zachariášově době byl Jeruzalém hromadou trosek. Jeruzalém byl později opět vystavěn a opatřen zdmi, ale to nebude konečný stav.

„A řekl mu: Běž, mluv k tomuto mladíkovi a řekni: Jako otevřené město bude Jeruzalém obýván pro množství lidí a dobytka ve svém středu. A já, praví Hospodin, mu budu kolem dokola ohnivou zdí a budu k slávě v jeho středu.“ (2,4-5)

Druhý anděl vystupuje na scénu s poselstvím, že Jeruzalém má být vystavěn jako otevřené město. Nemůže už být změřeno, neboť jeho pověst a jeho sláva jsou bez omezení, a proto neměřitelné. Bůh přikládá tomuto poselství

tak velkou důležitost, že nebeskému poslu dává úkol: „Běž!“ Ó, jak Bůh spěchá, aby svým milovaným, kteří před Ním stojí, přinesl toto dobré poselství, aby povzbudil a potěšil jejich srdce. Jak velké jsou jeho myšlenky lásky o nás! Kéž bychom si jich cenili a těšili se z nich!

Tento „otevřený“ Jeruzalém není Nehemiášův Jeruzalém, není to ten, který ukřižoval svého Krále, ani ten, který je dnes ještě pošlapán od národů, ne ten, v kterém budou Židé v nevěře pod vedením Antikrista, nýbrž obnovený, znovuzrozený, posvěcený a očištěný Jeruzalém, který poznal Krista Ježíše, svého Krále a Mesiáše. On bude pro ochranu ohnivou zdí kolem nich, neboť kamenné zdi nepříteli nezadrží. Oblak šechina, oblak slávy, bude nad městem Jeruzalémem, neboť v něm bydlí Král králů.

Dnes má Boží slávu Církev. Ale ta je ještě skryta. U Jeruzaléma bude viditelná od prvního dne, tedy veřejná.

„Hej! Hej! Utečte ze země severu!, praví Hospodin. Neboť podle čtyř větrů nebe vás rozšířím, praví Hospodin. Hej! Unikni, Sione, ty, který bydlíš u dcery Bábel.“ (2,6-7)

V Zachariášově době byla velká část Židů ještě rozptýlena v Kaldejské zemi (Bábel). Na tyto pozůstalé se obrací v první řadě prorokovo zvolání; vztahuje se ale také na konec dnů, kdy Bůh svůj lid shromáždí s konečnou platností a dá mu bezpečí, pokoj a blaženost. „*Neboť darů milosti a povolání Bůh nelituje.*“ (Řím. 11,29) „Země severu“ je Babylon. Pro Izrael byla „země severu“ velmi užívaný výraz. Návrat mnoha Židů z Bábel ale není úplné naplnění božského zaslíbení, že svůj lid povede na Sion, jak k tomu částečně došlo za krále Cýra (Kores). Bůh to vyhradil pro pozdější chvíli. Prorok Jeremiáš nabádal Izrael, aby se poddal jhu Babylonu, neboť Boží cesty vlády vedly lid pro jeho nevěrnost a odpadnutí od Boha po cestách kázně. Ale přijde chvíle, že Bůh přivede svůj lid zpět do země otců ze všech národů, kam je dnes rozptýlen. „Utečte z Bábel,“ bude potom volání ke shromáždění lidu rozptýleného mezi všechny národy.

Nepřipomíná nám tato opakovaná Boží výzva k Izraeli Boží výzvu k vlažnému, lenivému a nasycenému křesťanstvu: „*Vyjděte z něho /z Babylonu/, lide můj!*“ (Zj. 18,4) a: „*Vyjděte k němu ven, pohanění jeho nesouce.*“ (Židům 13,13)?

Přiznání ke Kristu a k jeho Slovu bude u nevěřících vždy vyvolávat opovržení a posměch. Tak ani pro Izrael nebylo jednoduché vyjít, neboť Jeruzalém ležel v troskách, to město, o kterém Bůh řekl, že „tam nechá přebývat své jméno“ (5. M. 12,11). To se stalo posměchem národů. Na Sionu, svaté hoře, panuje cizinec.

Ještě dnes bydlí v „zemi severu“ mnoho milionů Židů, jen malá část se vrátila do Izraele, jak se židovský stát dnes nazývá. Čas návratu beze zbytku ještě nepřišel. Boží ruka to ještě zadržuje, dokud jeho čas nepřijde. Přesto mluví znamení doby jasnou řečí o blízkém naplnění prorokovaných věcí, a to dává radost srdci toho, který je důvěrně seznámen s lampou prorockého slova.

„Neboť takto praví Hospodin zástupů: Po slávě mne poslal k národům, které vás plenily; neboť kdo se vás dotýká, dotýká se zřítelnice jeho oka. Neboť hle, mávnu nad nimi svou rukou, a budou za kořist těm, kteří jim sloužili; a vy poznáte, že Hospodin zástupů mě poslal.“ (2,8-9)

SLÁVA JERUZALÉMA

„Po slávě“, tj. když Mesiáš, Ježíš Kristus, postaví svůj trůn slávy v Jeruzalémě, bude poslední zbytek izraelského lidu v oněch budoucích dnech utlačován mocnostmi, které nesou charakter Bábel či Babylonu. Budou Izrael bít a plenit, ale Bůh se opět v milosti obrátí ke svému lidu a národy, které v kázni nad jeho lidem šly za Boží výzvu, se stanou jeho kořistí. „Kdo se vás dotýká, dotýká se zřítelnice jeho oka.“ To může znamenat jen nemilosrdný soud, jemuž se národy vydaly svým odřeknutím se Boha a svým sužováním jeho lidu. Bůh přivede na soud všechny nespravedlnosti a soužení, které byly jeho lidu způsobeny. Jeho soudcovská ruka bude mstít každou špatnost.

Dnes je sice město Bábel zničeno, ale babylonský systém zůstal. Křesťanstvo nese tento charakter. A proto platí volání: „Ven z Bábel!“ také nám. Pro to jsou směrodatné tři důvody:

1. Bábel stojí pod soudem.
2. Jen ten, kdo se oddělí, bude zachován.

3. Svatí se oddělí od modlářství.

Pro Izrael to je budoucí, pro Církev přítomné. Jak se může křesťan učinit zajedno s tím, co propadlo Božímu soudu? Jak vážné je napomenutí apoštola Pavla: být svatí, abychom nebyli odsouzeni se světem (1. Kor. 11,32). A Jan volá na věřící: „*Děti, chraňte se model.*“ (1. J. 5,21)

„Plesej a raduj se, dcero Siona! Neboť hle, přijdu a budu bydlet v tvém středu, praví Hospodin.“ (2,10)

Víme, že dříve než bude Izrael uveden do požehnání 1000letého království, musí projít hroznými souženými, aby byl pročištěn pro Hospodinovo království a učiněn vhodným pro jeho slávu. Sice bude zachráněn jen ostatek a Žalmy podávají hluboké vyjádření o tom, co bude muset prodělat, ale po všech souženích přijde skrze Hospodina záchrana: nepřátelé budou zničeni a Izrael bude osvobozen a přiveden do země. Pročištěný a očištěný bude Osvoboditeli a Vykupiteli přinášet poctu svého děkování. Zvuk plesání bude veliký, neboť Hospodin sám tam bude bydlet v Kristu, jejich Mesiášovi, kterého kdysi zavrhl a zabil. Jak se list přece obrátí. Izaiáš to popisuje slovy: „*Národy je /Židy/ vezmou a přivedou je na jejich místo; a dům izraelský si je přivlastní za služebníky a služebnice v zemi Hospodinově. A povedou zajaté ty, kteří je vedli jako zajaté, a budou panovat nad svými utiskovateli.*“ (Iz. 14,2 – přel.) „*Nebo postaví se cizozemci, a pásti budou stáda vaše, a synové cizozemců oráči vaši i vinaři vaši budou.* (Izaiáš 61,5)

Kdo je v základu „zřítelnicí oka Hospodinova“? Nikdo jiný než Izrael. Nemusí nás to vést k zamyšlení? Je nemožné, aby pravý křesťan mohl být antisemita, nenávidící Židy. Jak těžce se národy i křesťanstvo proti Izraeli prohřešili! Kéž nás Pán ochrání, abychom se dotýkali této zřítelnice Božího oka; nikdo to neučiní bez potrestání.

„V onen den se mnohé národy připojí k Hospodinu a budou mým lidem; a já budu bydlet v jejich středu a ty poznáš, že Hospodin zástupů poslal mě k tobě.“ (2,11)

Kolik těžkostí má Izrael s tím, aby v Kristu viděl Toho, kterého Bůh poslal k jejich záchraně. V Novém zákoně to vidíme až příliš jasně. Vyzývavě volají: „*Nechceme, aby tento panoval nad námi!*“ (Luk. 19,14) Když však Bůh odejme přikrytí, které dnes ještě je před očima Izraele, poznají Toho, kterého

probodli (Zj. 1,7). Pak se k nim Bůh přikloní a bude bydlet v jejich středu. To poznají také národy. Jejich odpor a nepřátelství vůči Izraeli se promění v náklonnost a přátelství, a tím se připojí k Hospodinu a On se nad nimi slituje a požehná jim skrze Izrael.

Dnes je to jen malý zástup ze Židů a z pohanů, kteří jsou Pánu poddáni a milují Ho, ale přijde den, a ten nastane po uchvácení věřících, kdy národy – nikoli pozůstalé křesťanstvo – se obrátí k Hospodinu, Bohu Izraele, a připojí se k jeho lidu. *„Pozvedni své oči kolem a viz! Ti všichni se shromažďují, přicházejí k tobě: Tvoji synové přicházejí zdaleka a tvé dcery jsou přinášeny na rukou. Potom to uvidíš a budeš zářit radostí a tvé srdce se bude chvět a rozšíří se, neboť plnost moře se obrátí k tobě, bohatství národů k tobě přijde. Množství velbloudů tě přikryje, mladí velbloudi z Madianu a Éfy. Ti všichni přijdou ze Sáby, přinesou zlato a kadidlo, a budou radostně zvěstovat chválu Hospodinovu.“* (Iz. 60,4-6 – přel.) Poznání Hospodina pokryje celý okrsek země a všechno bude v Bohu radostné a bude plesat. Jaký blahý, slavný čas!

„A Hospodin bude vlastnit Judu jako své dědictví v svaté zemi a ještě vyvolí Jeruzalém. Všechno tělo mlč před Hospodinem, neboť se vydal ze svého svatého příbytku.“ (2,12-13)

Jak tato vzácná slova svědčí o konečném vítězství Hospodinových práv! Země, město a lid se stanou jeho dědictvím, jeho vlastnictvím, a tím budou svaté, oddělené k zalíbení a k radosti Toho, který se nad nimi smíloval a dá jim pak podíl na svém vítězství. Nejen to! Také národy přijmou spasení. Asie, Afrika – krátce: **všechny** země, které nemohou být označené za křesťanské, uznají Krista za vládnoucího nad celou zemí. Nebude vládnout Buddha, ne Konfucius, ne Mohammed ani jiný zakladatel náboženství této země. Ti všichni zmizí a upadnou a zůstanou bez jediného přívržence. Kristus, jen Kristus sám bude a zůstane Pánem pánů a Králem všech králů.

„Všechno tělo mlč před Hospodinem!“ Dnes má slovo povídavý člověk a Bůh mlčí. Ale přijde čas, a už je blízko, že bude mluvit Bůh a všechno tělo bude muset mlčet, ať jsou to Židé nebo národy. Jaká slavnostně vážná chvíle! Kdo se proto ještě odváží otevřít ústa? Naplnění prorockého slova se stane potvrzením toho, že to je Boží slovo. Kristus povstane a posadí se na svůj trůn, neboť dnes zaujímá Otcův trůn, protože lidé se zpěchovali přijmout Ho na jeho trůn na Sionu. Pak bude jeho vláda uznávána, všechno se před Ním,

tím vyvýšeným Pánem, skloní ve velebení. Kristus je velebnost a sláva, předmět a střed Starého i Nového zákona. „*Jeho království je království věčné a všechna panství mu budou sloužit a poslouchat ho.*“ (Dan. 7,27 - přel.) To, že se „*vydal ze svého svatého příbytku*“ znamená, že nyní jeho svatost jde přes celý okresek země, všechno bude svatost.

KAPITOLA 3

NEJVYŠŠÍ KNĚZ JOZUE

„A ukázal mi nejvyššího kněze Jozuu, který stál před Andělem Hospodinovým; a Satan stál po jeho pravici, aby se mu protivil. A Hospodin řekl k Satanovi: Hospodin ať tě vyplísí, Satane! Ano, Hospodin, který vyvolil Jeruzalém, ať tě vyplísí! Není tento poleno, které je zachráněné z ohně? A Jozue byl oblečen špinavými šaty a stál před Andělem.“ (3,1-3)

Prorok Zachariáš nyní vidí čtvrté noční vidění. Je to odpověď na otázku, která jistě vyvstala v našich srdcích: Jak může být Izrael, který byl přece tak hluboce zapleten do hříchu a modlářství, oblečen takovou slávou, jakou nám ukazuje kapitola, o které jsme právě uvažovali. *„Kde se rozhojnil hřích, tu ještě více rozhojnila se milost... skrze Ježíše Krista, Pána našeho.“* (Řím. 5,20.21) Milost je tajemství všeho požehnání. Ale abychom mohli obdržet milost, musí předcházet hluboké vědomí o hříchu a poznání vlastní viny. Mé poznání hříchů však nemůže odejmout ani jediný hřích, ani mě osvobodit od velké viny. Žádné rozvinutí Boží moci by nebylo v stavu osvobodit mou poskvrněnou duši od hříchu a viny. K tomu bylo zapotřebí smíření. Toto smíření, jestliže mělo mít před Ním platnost, mohl uskutečnit jen Bůh sám. Nyní je obdivuhodné vidět, jak se zde v předobrazu – ve skutečnosti k tomu došlo na kříži – toto smíření uskutečnilo. Naši kapitolu lze rozdělit na tři části:

1. Boží rada milosti s vinou obtíženým hříšníkem.
2. Odpovědnost vykoupených.
3. Naděje budoucí slávy.

V našem oddílu se setkáváme se třemi osobami:

1. nejvyšším knězem Jozuou,
2. Andělem Hospodinovým,
3. Satanem.

Nejvyšší kněz Jozue spolu s knížetem Zorobábelem přivedli lid, resp. jeho zbytek, z babylonského zajetí zpět do Jeruzaléma. Jozue a Zorobábel jsou, i když v chudém ponížení, představiteli kněžství a království, které budou později vyzařovat v novém lesku a slávě. Středem čtvrtého vidění je nejvyšší kněz Jozue. Jozue znamená Zachránce (Jehošua = Ježíš).

„Anděl Hospodinův“ je Kristus, jak se ve Starém zákoně stále znovu zjevuje, předtím než se stal člověkem. V Novém zákoně už „Anděla Hospodinova“ nenacházíme, kromě několika míst ve Zjevení.

Ale v tomto nočním vidění nalézáme také Satana. On je ten velký protivník, žalobce bratří, nepřítel Boha i lidí. To můžeme jasně nalézt v tomto nočním vidění.

Ale pojďme nyní k těmto podrobnostem tohoto podivuhodného nočního vidění, které nám představuje soudní zasedání. Žalobce je Satan, odpůrce a vrah duší.

„A Jozue byl oblečen špinavými šaty a stál před Andělem.“ (3,3)

Tento pošpiněný oděv se nám jeví pozoruhodným, neboť jsme přece zvyklí vidět nejvyššího kněze ve sněhově bílém, čistém, neposkvrněném oděvu. Tak nám ho také líčí Boží slovo (2. M. 28,39). Jozue, představitel Jeruzaléma, tu stojí ve špinavých šatech, neboť Jeruzalém se vzepřel proti Bohu, hřešil a vzal na sebe těžkou vinu; a přesně tak musí jeho zástupce nyní stát před svatým a spravedlivým Bohem. Satan si nenechá tuto příležitost ujít a žaluje před Bohem na Jozuu, nejvyššího kněze. Odpůrce a žalobník bratří se svého smutného řemesla žalovat na bratry ani dnes ještě nevzdal, neboť se nezlepšil. Obviňuje Jozuu z hříchu a žádá, aby ho Boží spravedlnost a svatost potrestala, neboť Satan nezná žádnou milost. Zcela přehlíží, že Bůh sám vzal do ruky omilostnění a záchranu Jozue, tedy Jeruzaléma. Jozue zde není nejvyšší kněz, který se uplatňuje za Jeruzalém, nýbrž „tu stojí“ za Jeruzalém, tj. činí se zodpovědným za Jeruzalém. Je připraven vzít na sebe velkou vinu odpadlého a vzpurného města, trpět za ně a za ně zemřít.

Co odpovídá Jozue na Satanovy žaloby? Ano, co by mohl odpovědět, vždyť ty špinavé šaty přece svědčily proti němu. Jeho „případ“ byl beznadějný. Není to také naše postavení? Nejsme my všichni stvoření, která se narodila v hříchu, jsou cele zkažená, nepolepšitelná, bez naděje a propadlá smrti, soudu, zatracení? Ano, ale:

*„Tam, kde lidská pomoc mdlívá,
nám Tvé mocné rámě zbývá.“¹*

Bůh zasáhl. On vyvolil Jeruzalém, a proto ho také zachránil. *„Není tento pole-
lený, které je zachráněné z ohně?“* Jeruzalém není napůl spálený, nebo opá-
lený, nýbrž daný stranou. Nemá přijít a nepřijde do styku s ohněm. Když Bůh
zachraňuje, tu nezachraňuje částečně, nýbrž zcela. Satan by rád Jeruzalém
předal ohni – v jeho hříších by to bylo také jeho dobře zasloužené místo –
ale Bůh ve své milosti drží nad Jeruzalémem štít, a protože Jozue by nemohl
odpovědět, přebírá to Bůh a kárá Satana. Říká mu jakoby: Jestliže je mým
rozhodnutím zachránit Jeruzalém, kdo může a kdo mi chce zabránit? Jestliže
Bůh vytrhuje hříšníka z jezera ohně, kdo ho tam dopraví zpět? *„Bůh jest,
který ospravedlňuje, kdo jest, ježto odsoudí?... Kdo nás odloučí od lásky Kris-
tovy?“* (Řím. 8,33-35)

*„A On /Anděl/ promluvil a řekl těm, kteří stáli před ním: Svlékněte
z něho ty špinavé šaty; a jemu řekl: Hle, odejmul jsem od tebe tvoji
nepravost a oblékám tě do slavnostních šatů. A řekl jsem: Ať mu vloží
na jeho hlavu čistou čepici. A oni vložili na jeho hlavu čistou čepici a
oblékli mu šaty; a Anděl Hospodinův stál u toho.“* (3,4-5)

Jozue se sám nemohl osvobodit od svých špinavých šatů. I když byl v úřadu
a hodnosti, sám si nemohl opatřit slavnostní šaty. Který smrtelník, narozený
v hříchu, by toho byl schopen? Ale Bůh vše učinil, o všechno se postaral.
Odejmul všechnu nepravost. Vykoupený může zpívat:

*Co se stalo s naším hříchem?
Trvá ještě Boží hněv?
Kristus se stal prostředníkem,
smířila nás Jeho krev.*

*Čistí, svatí, jsme s Ním spjati,
jenž na Božím trůně dlí,
cestu k Boží svatyni
otevřel nám k Svoji cti.*

*Může žalobce zdar míti,
když po Boží pravici,
že je Ježíš, musí zřítí,
Syn člověka trůnící?*

*Obžaloby, ďábla zloby
jsou tam moci zbaveny.
Před Přímělcem u Otce
zmlkne každý žalobce.²*

¹ Píseň 18, 2. sloka

² Píseň 91, 1. a 2. sloka

Tak Bůh také Jozuovi, nejvyššímu knězi, oblékl nejen nové šaty, nýbrž slavnostní šaty, a my nečteme, že by mu je někdy zase vysvlékl. Ba ještě více, byla mu na hlavu nasazena čepice, kněžská ozdoba, byl povolán ke slavnosti, byl určen za kněze a velebitele a to nejen pro tento čas, nýbrž pro všechnu věčnost: Jaké omilostněné postavení smíme zaujímat už dnes a až do celé věčnosti!

Brzy již, ó blahá slova!

Ty se, Pane, jistě vrátíš zas,

uvedeš nás do domova,

k Otci v nebi, v místo věčných krás.

Boj i bolest podíl lidu Tvého,

utrpení pouti, posměch, kříž:

všechno skončí, až nás z bolu všeho

k Sobě ve Své slávě připojíš!³

„A Anděl Hospodinův stál u toho.“ S božským zalíbením si Hospodin všímá toho, jak ti Jeho jsou oděni kněžskou hodností, jsou shromážděni jako královské kněžstvo a kněží králové, aby oslavovali jméno svého velkého Vykupitele a Nejvyššího kněze, aby vyvyšovali jeho nejsvětější jméno. Neměli bychom to, co bude naším zaměstnáním ve věčnosti, vykonávat už zde na zemi? Jistě, neboť kde dva nebo tři jsou shromážděni v jeho jménu, tu je On uprostřed (Mat. 18,20).

„A Anděl Hospodinův osvědčil Jozuovi a řekl: Takto praví Hospodin zástupů: Jestliže budeš chodit v mých cestách a jestliže budeš vykonávat mou službu, pak máš jak soudit můj dům, tak i střežit má nádvoří; a máš vcházet i vycházet mezi těmito, kteří zde stojí.“ (3,6-7)

Tyto verše mluví o odpovědnosti. Čím vyšší jsou požehnání, tím větší je také odpovědnost. Proto zde v 7. verši nacházíme dvě „jestliže“. To je pozoruhodné. Bylo to důležité pro Izrael a je to neméně důležité také pro nás křesťany. V 1000letém království bude opět kněžstvo. Ti, kteří v dobách nevěrnosti byli věrní, budou také v budoucí svatyni smět Hospodinu sloužit. V Ezechieli 48,11.12 čteme: *„Kněží – kdo posvěcený jest ze synů Sadochových – kteří vykonávali mou službu, kteří nebloudili, když děti Izraele bloudily, jako Levítové bloudili, jim bude náležet pozdvižen z oběti pozdvižení země.“* (přel.) Ti ale, které Boží milost napravila od pobloudění, nebudou sice kněžími ve svatyni, ale budou moci být služebníky v domě (srv. s Ez.

³ Píseň 116,1. sloka

44,10-16). Tato pravda je pro nás křesťany ještě důležitější než pro Izrael. Ukazuje nám, že pravé velebení je možné jen na základě praktické svatosti. Ale jaká je to výsada, jaká milost, smět Bohu v jeho svatyni přinášet oběti chvály a děkování! Jak obtěžující je často lenivost Božích dětí při bohoslužbě. Ale nemá to svůj důvod v tom, že jim v tom brání jejich nevěrnost, jejich nedostatek duchovní energie, jejich vlažnost a přizpůsobování se světu? Když se bratr v takové hodině ve svých myšlenkách zabývá svým povoláním a sestra dětmi, klobouky a účesy těch druhých, jak je pak možné stát před Bohem jako kněží a velebitelé? Takové duše nemají žádnou schopnost rozlišování a nemohou být použity ještě ani jako „služebníci při domu“. Ve svém neduchovním smýšlení nejsou shromáždění žádnou pomocí, nýbrž jen překážkou. Chtějme žít na cestách Pána a zaměstnávat se věcmi Pána!

„Slyš přece, Jozue, ty nejvyšší knězi, ty a tvoji společníci, kteří sedí před tebou – neboť mužové divu jsou oni; neboť hle, nechám přijít svého služebníka, nazvaného Výstřelek. Neboť hle, kámen, který jsem položil před Jozuu – na jednom kamenu sedm očí –, hle, vyryji jeho vyrytí, praví Hospodin zástupů,...“ (3,8)

Jaký obdivuhodný je výhled na budoucí slávu Jeruzaléma! Jaké nepochopitelné cesty Boží milosti s jeho lidem! Z odpadlých, bloudících lidí učiní „muže divu“. Není historie Izraele také naší historií? Ano, Bůh buď veleben! Bůh nám dal v Osobě toho pravého Jozuu, Pána Ježíše Krista, Nejvyššího kněze, který podle řádu Melchisedechova zůstává věčně. On, Pán slávy, si nechce ale slávu ponechat jen pro sebe samotného. Chce ji sdílet s těmi, které Mu Bůh dal, to je jeho radost a zalíbení. Tak jsme skutečně „muži divu“, obdivovaní nebeskými zástupy.

Kristus nám ve spojení s tím ukazuje tři pohledy:

1. „Nejvyšší kněz“: Je čistý, svatý, bez poskvrny a bez výtky. Takový se pro nás slušel. Jinak by pro Boha nepřicházel v úvahu a nemohl by nám sloužit. My věřící jsme se nyní stali jeho společníky a tvoříme s Ním pravé kněžstvo. Pro Izrael to bude v 1000letém království, pro nás je to ale už dnes. Jsme jeho královské kněžstvo, tedy králové a kněží.
2. „Výstřelek“: Kristus je nejen Kněz, nýbrž také Výstřelek (Výhonek). Jako u takového musí být prokázán jeho královský původ. Ten má,

neboť Kristus je Výhonek z domu Davida, krále Izraele. Izaiáš o Něm říká: „*V onen den bude výstřelek Hospodinův k ozdobě a k slávě a ovoce země k pýše a k okrase pro uniknuvší Izraele.*“ (Iz. 4,2 – přel.) Evangelisté Matouš, Marek, Lukáš a Jan dosvědčují, že Kristus přišel v těle a že se stal pravým člověkem. Jako takový má také lidský rodopis, který ukazuje jeho původ. Nad Člověkem Kristem Ježíšem se otevřelo nebe a Bůh vyslovil své zalíbení ve svém Synu. Toto zalíbení spočívalo od věčnosti na jeho Synu a nebylo by muselo být znovu vysloveno. Ale nyní v Něm byl člověk na této zemi, první a jediný, v němž mohl Bůh mít zalíbení, a On to také vysvědčil.

3. „Kámen“: Kristus je nejen Král, nejen Kněz, nejen Člověk, On je také úhelný Kámen, základ, na kterém spočívá celá božská budova, jeho dům. Když Jozue kladl základ chrámu, byl před ním kámen, úhelný kámen, slabý obraz Kamene, který bude věčně tvořit неотřesitelný základ chrámu, který není učiněn lidskýma rukama. Je to úhelný Kámen, který stavitelé, Židé, předtím zavrhli, ale v budoucnosti bude přijat.

Na tom Kameni je „sedm očí“. O těchto očích čteme už ve Druhé knize Paralipomenon: „*Oči Hospodinovy probíhají všecku zemi, aby se mocně prokázal na těch, jejichž srdce je nerozdělené obráceno k němu.*“ (2. Par. 16,9 – přel.) Zachariáš vidí tyto oči na kameni, který je položen na Sionu, sídlu božské vlády. Jsou zároveň symbolem Boží věrnosti, ve které On všechna zaslíbení Izraeli dal a beze zbytku splní.

Ve Zjevení 4,5 máme před trůnem sedm ohnivých lamp, které jsou sedm Duchů Božích. Ve Zjevení 5 vidíme Beránka, který má sedm rohů a sedm očí. Počet sedm popisuje stav dokonalosti a v těch jednotlivých místech znamená „dokonalou moc“, „dokonalé poznání“, „dokonalou moudrost“ a „dokonalou slávu“. Jaký obdivuhodný Kámen!

„Rytina“ na kameni mluví o Božích nezrušitelných radách. Je zvykem, že při kladení základního kamene veřejné budovy je udán její účel. Tak je Kristus pevný základ všech Božích rad. On je Hlava a úhel (roh) všech božských myšlenek, které dojdou v 1000letém království svého vykonání a rozvinutí.

„*Odejmu nepravost této země v jednom dni.*“ (3,9)

Jak milostivý je Bůh! Jakmile ve svém lidu pozná hnutí k obrácení, je ve své milosti připraven pospíšet a v jeden den, tj. ve spěchu a bez otálení, odejmout nepravost lidu. Jakou radost pak bude mít ze svého očištěného a napraveného lidu!

„V onen den, praví Hospodin zástupů, budete jeden druhého zvat pod vinný kmen a pod fíkový strom.“ (3,10)

Všichni proroci mluví o tomto blahoslaveném napravení. Tak i Micheáš: *„Se-děti bude každý pod vinným kmenem svým a pod svým fíkovníkem a nebude žádného, kdo by přestrašil.“* (Mich. 4,4) To je jasný a milý obraz pokoje a odpočinku, blahobytu a bezpečí v tomto požehnaném království. Všichni nepřátelé jsou zničeni a odstraněni. Izrael se těší ze svého Mesiáše, jehož ruce a nohy kdysi probodli, ale nyní opět stojí v Boží přízni a odpočívá se šťastným srdcem v jeho lásce. Společenství svatých bude vyjádřeno zcela zvláštní láskou a svorností. Vskutku blažená doba!

KAPITOLA 4

ZLATÝ SVÍCEN A DVĚ OLIVY

„A anděl, který se mnou mluvil, opět přišel a probudil mě jako muže, který je probuzen ze svého spánku.“ (4,1)

Nyní přicházíme k pátému nočnímu vidění: ke zlatému svícnu a dvěma olivovníkům. Historicky to jsou nejvyšší kněz Jozue a Zorobábel, kníže a král.

„Jako muž, který je probuzen ze svého spánku“, tak obdivuhodné je poznání Osoby našeho Pána Ježíše Krista a toho, co s Ním je ve spojení. Království a kněžství, to jsou hlavní charaktery, které budou zdobit a vyznačovat našeho Pána v 1000letém království. Jeho slávy v budoucím království pokoje jsou slávy kněžského Krále a královského Kněze.

Ale v tomto vidění nenalzáme jen Krista v jeho dvojím charakteru jako Kněze a Krále; je nám ukázán také zlatý svícen. *„Co vidíš?“*, ptá se anděl proroka. Naše ospalá přirozenost není ani způsobila pozorovat věci, které nás obklopují, bdělými a otevřenými očima. Pán musel učedníky kárat, protože nebyli schopni dbát na znamení doby a věnovat jim pozornost, s kterou si Bůh přeje, abychom na ně hleděli. Tak potřebujeme také my božské povzbuzení, musíme být vyburcováni ze spánku. Když potom procitneme, bude se nám dařit jako Davidovi, tomu Bohem omilostněnému pěvci: *„Nasycen budu obrazem tvým, když procitnu.“* (Žalm 17,15)

Duch Boží věnuje svícnu pečlivý popis.

„A řekl ke mně: Co vidíš? A já jsem řekl: Vidím, a hle, svícen celý ze zlata a jeho zásobník na olej na jeho horním konci a jeho sedm lamp na něm, sedm, a sedm nálevných trubiček k lampám, které jsou na jeho horním konci;...“ (4,2)

Svícen nacházíme už ve stánku na poušti. Jeho popis máme ve 2. Mojžíšově 25,31-40. Oba svícny jsou celé ze zlata. Zlato je ve Svatém písmu symbolem božské spravedlnosti. To nám vždy znovu připomíná Osobu Pána, neboť On byl zosobněná spravedlnost, On byl také světlo. *„Já jsem světlo světa.“* (Jan

8,12; 9,5; 12,46) V Něm ale jsou také věřící „světlo v Pánu“. Nemůžeme být světlo v sobě samých. Je zapotřebí spojení s hořejškem. Kristus, to pravé světlo, byl ve stálém, nepřerušném spojení s Otcem. On byl nejen z nebe, On byl také jako poutník na zemi „v nebi“ (Jan 3,13).

Také svícen, který popisuje Zachariáš, je ve spojení s nebem: „*Jeho zásobník na olej na jeho horním konci a jeho sedm lamp na něm, sedm, a sedm nálevných trubiček k lampám, které jsou na jeho horním konci.*“ To je vzácný obraz našeho spojení s Otcem v nebi. Toto spojení máme skrze Ducha Svatého, který je zobrazen olejem.

Ve stánku stál svícen ve svatyni, která byla uzavřena. Venku pokrývala tma celý okrsek země. Tma byla také v době Zachariášově; tma je i dnes. Bůh ale zaslibuje Zachariášovi dokonalé svědectví. Sedm svíců ve Zjevení 2 a 3 představuje Boží svědectví na zemi. To je ve spojení s Kristem, který se prochází uprostřed těch sedmi zlatých svíců. Tak ani Kristus není v budoucích dnech sám, neboť je viděn v těch a s těmi, které Mu Bůh dal. Mojžíšovsky svícen měl sedm větví, což mluví o jednotě v dokonalém rozvinutí.

Svícen je přece určen pro noc zavržení. V chrámu, který popisuje Ezechiel, který bude v 1000letém království, není svícen jmenován. Kristus, „*Slunce spravedlnosti*“, bude svým milým, vzácným světlem osvětlovat a naplňovat celou zem.

Zachariáš také nevidí svícen v chrámu, tedy na uzavřeném místě. Svítí venku. Kristus bude osvětlovat celý zemský okrsek. Bude světlem od jednoho konce země až k druhému konci. Tma a temnota zmizí, ty nepatří do okruhu, ve kterém bude Kristus panovat a vládnout jako Světlo světa.

Když lampy nejsou napájeny olejem, pak vyhasnou. Boží děti, které nezůstávají ve spojení se zdrojem světla, zemdlovají a ochabnou, jejich lampy uhasínají, podobné lampám pošetilých panen v podobenství Pána (Mat. 25,1-13). Proto Zachariáš vidí nálevné trubičky k lampám, které každé lampě přivádějí potřebný olej. Aby zásobník na horním konci nebyl nikdy prázdný, stojí po jeho pravé a levé straně vždy jeden olivovník, které dávají svůj olej do zásobníku, aby zdroj oleje nevyschl. Duch Svatý činí velkým Krista, jehož můžeme v těch dvou olivovnících vidět v jeho dvojím charakteru jako Krále a jako Kněze, tj. jako toho Mocného a jako toho Milostivého.

Trubičky, které jsou zjevně také ze zlata, mluví o tom, že i přívod je božský. Všechno Boží dílo je dokonalé, vše je dobře seřízeno, a to bude v 1000letém

království plně a zcela rozvinuto. Jeruzalém bude sídlem Krále a Kněze. Odtud a od Něho se skrze trubičky, božské potrubí, budou rozlévat požehnání. Ačkoli Kristus sám je zdroj všeho světla, pak ono svítí přece jen skrze svědky, které si za tímto účelem vyvolil. Dnes má Kristus své svědectví v Božím Shromáždění, v Církvi, která je viděna v obrazu sedmi zlatých svíců (Zj. 2-3). Až bude Shromáždění vzato do Otcova domu, pak si vyvolí ostatek z Izraele. Proto nalézáme také ve Zjevení 11 dva olivovníky, dva svědky, dva svícny, které „*stojí před Pánem země*“. Je jasné, že svědectví těchto dvou svědků spočívá v tom, že „*země je Pána*“. Dost dlouho vládl nad zemí kníže temnosti, bůh tohoto světa. Kristus přijde ke svému právu a k libosti a radosti těch svých.

Sice je to slabé svědectví, neboť to jsou jen dva svědkové a ne sedm. Přesto stojí pod vedením, péčí a mocí Boží. On je bude posilovat ve dni soužení, ano, ti dva svědkové budou vystupovat v síle a moci Eliášově.

„A u něho jsou dvě olivy, jedna napravo od zásobníku a druhá nalevo. I promluvil jsem a řekl k andělovi, který se mnou mluvil, a řekl jsem: Můj pane, co jsou tyto? A anděl, který se mnou mluvil, odpověděl a řekl mi: Nevíš, co tyto jsou? A já jsem řekl: Ne, můj Pane. Tu on odpověděl a mluvil ke mně a řekl: Toto je slovo Hospodinovo k Zorobábelovi: Ne mocí a ne silou, nýbrž mým Duchem, praví Hospodin zástupů.“ (4,3-6)

V těchto verších spočívá velká útěcha. I my se nalézáme v době malé síly, ve dnech malých věcí. Avšak co my nemůžeme uskutečnit, to dělá Bůh. Jeho paže není příliš krátká k tomu, aby pomohla a dopomohla své věci k vítězství.

Ti dva „synové oleje“ budou v moci Mojžíše a Eliáše zcela poddáni Duchu Božímu a budou jednat. Jak králové, tak kněží byli pomazováni olejem (3. M. 8,12; 1. Sam. 16,13). Ve 3. kapitole bylo království a kněžství ještě odděleno, zde je vidíme už spojené, i když ještě ne sjednocené. Eliáš byl prorok a kněz (1. Král. 18). Mojžíš byl „král v Ješurunu“ (5. M. 33,5). Ve třetí kapitole jsme měli v Jozuovi kněžství, ve čtvrté kapitole v Zorobábelovi království. Zorobábel je viděn ve svém nejhlubším ponížení, stejně jako ani u Jozue v jeho špinavých šatech nebylo vidět nic ze slávy. Tak byl také Zorobábel kníže bez země, bez města, bez trůnu. Jaký výstižný obraz Krista, když byl

v ponížení na zemi! Ale všechno je na Bohu: „*Ne mocí a ne silou, nýbrž mým Duchem*“ se to má stát, říká Hospodin. Když je Bůh pro nás, kdo může být proti nám? On nás přece přivede k cíli, i nocí! I když má Filadelfie malou sílu, přece bude vzata (uchváćena).

„Kdo jsi ty, veliká horo, před Zorobábelem? Rovinou se staneš! A on vynese závěrečný kámen s hlasitým voláním: Milost, milost jemu!“ (4,7)

Nebude tu žádná stezka víry, na které by se stále znovu nevršily překážky vysoké jako hory. Pro Boha ale nejsou žádné těžkosti, které by pro Něho byly příliš velké. Víra přes ně hledí na Toho, který na všechno stačí. Bůh říká: „*Kdo jsi ty, veliká horo, před Zorobábelem? Rovinou se staneš!*“ Jaké povzbuzení pro Zorobábele! A k církvi ve Smyrně apoštol volá: „*Neboj se toho, co trpěti máš... dám korunu života!*“ (Zj. 2,10) A v Evangeliu Pán říká: „*Budete-li mítí víru jako zrno hořčičné, díte hoře této: Přejdi odsud tam, i přejde, a nebude vám nic nemožného.*“ (Matouš 17,20)

V Zachariášově době to byly pohanské světové mocnosti, které stály proti Božím cestám s Izraelem. V době konce tomu bude zase tak. Také proti Církvi stojí celá moc temnosti jako velká hrozivá hora. Ale všechno toto nepřátelství nezabrání Bohu, aby nepoložil na započaté dílo závěrečný kámen. Jím navržená a Jím provedená budova bude dokončena. Na základním kamenu bylo vyryto božské určení, na závěrečném kameni stojí jen jedno slovo: Milost! Všechna přítomná a všechna budoucí požehnání, ať pro Izrael nebo pro Církev, ať to je v nebi nebo na zemi, budou záviset jen na jednom slově: Milost, milost!

„A stalo se slovo Hospodinovo ke mně a řekl: Ruce Zorobábelovy založily tento dům, a jeho ruce jej dokončí; a poznáš, že mě k vám poslal Hospodin zástupů.“ (4,8-9)

Zachariáš se vrací k tehdejším okolnostem. Bůh mu dává určité ujištění, že dům, jehož základní kámen položil, také dokončí. Ten chrám nebyl sice to, co byl Šalomounův chrám. Lid, který viděl dřívější chrám, plakal. Ale byl to Boží dům, kdo by tím mohl pohrdat? Tak napsal také apoštol Pavel svému „dítěti“ Timoteovi: „*Nestyď se tedy za svědectví našeho Pána.*“ (2. Tim. 1,8) Když dnes porovnáme přítomné svědectví se svědectvím ve dnech apoštolů,

může naše srdce naplnit jen zahanbení. Přesto to není naše svědectví, je to jeho svědectví, které má dnes na zemi. I když jsou ke jménu Pána shromážděni jen dva nebo tři: Pán hledí na svůj malý houf se zalíbením.

V 1000letém království bude chrám středem nejen pro Izrael, nýbrž pro všechny národy. Kristus bude uznán a uprostřed národů zřídí království spravedlnosti a pokoje.

„Neboť kdo pohrdá dnem malých věcí? A s radostí bude oněch sedm vidět olovnici v ruce Zorobábelově: Oči Hospodinovy, ony probíhají celou zem.“ (4,10)

Nejprve kříž, a potom koruna. Nejdříve opovržení, slabost a pohanění, potom vyvýšení a sláva. Olovnice v ruce Zorobábele nám říká, že Bůh nezůstal dlužen nic z toho, co zaslíbil. Vše je dokončeno, každé zaslíbení splněno, lidu je požehnáno a Kněz-Král přebývá v jeho středu. Co to bude, vidět Jej pak takto: Izrael na zemi, jeho Nevěsta v nebi! Jeho království je věčné království a nikdy nebude mít nějaký konec.

„Promluvil jsem a řekl jsem mu: Co jsou ty dva olivovníky napravo a nalevo od svícnu? A promluvil jsem podruhé a řekl jsem mu: Co jsou ty dvě větve olivovníku, které jsou vedle těch dvou zlatých trubiček, které ze sebe vylévají zlato? A on promluvil ke mně a řekl: Nevíš, co tyto jsou? A já jsem řekl: Ne, Pane můj. Tu řekl: To jsou ti dva synové oleje, kteří stojí u Pána celé země.“ (4,11-14)

V desátém verši jsme četli, že oči Hospodinovy probíhají celou zem. Mohli bychom položit otázku: Proč? On chrání svůj lid a žehná mu. Laskavě, přívětivě a dobrotivě shlíží i dnes na ty své. V otcovské péči se o ně stará, aby jim nic nechybělo.

Trubičky, z nichž se vylévá zlato, jsou ve spojení se dvěma větvemi olivovníků. Větve přitahují z olivovníku olej. Kvůli své cennosti je nazván „zlatem“. My lidé, kteří jsme vázáni na zem, si o tom nedovedeme udělat žádnou

⁴ Jiný překlad: *s radostí budou vidět olovnici v roce Zorobábelově. Těchto sedm jsou oči Hospodinovy.*

představu, co to bude, když se božská spravedlnost bude bez zábrany vylévat na tuto zem; nejprve na Izrael, a potom na všechny národy. Země bude plná spravedlnosti a slávy Pána. Kněžství a království budou sjednoceny v jedné Osobě. Jaké proudy požehnání z ní budou vyvěrat, jaká blaženost bude naplňovat celou zem!

Kéž bychom už dnes byli nádobami naplněnými svatým olejem, aby se přes nás rozléval na všechny, s nimiž přicházíme do spojení. *„Aj, jak dobré a jak utěšené, když bratři v jednomyslnosti přebývají! Jako mast výborná na hlavě, sestupující na bradu, bradu Aronovu, tekoucí až i na podolek roucha jeho. A jako rosa Hermon, která sestupuje na hory Sionské. Neboť tu udílí Hospodin požehnání i života až na věky.“* (Žalm 133)

KAPITOLA 5

LETÍCÍ SVITEK

Kniha proroka Zachariáše je bohatá na obrazy a je to velká radost, zahlbout se do těchto obrazů. Vše není vidět na povrchu, ale poslušné a po světlu žíznící srdce má před sebou důl nejvzácnějších a velmi vážných věcí. Boží radost a zalíbením je uvádět nás do těchto prorockých věcí. Nemáme porozuměním zůstat dětmi, nýbrž máme růst k plnému růstu muže v Kristu Ježíši (Ef. 4,13).

„A opět jsem pozvedl své oči a viděl jsem: A hle, letící svitek /role/. A řekl ke mně: Co vidíš? A já jsem řekl: Vidím letící svitek, jeho délka dvacet loket a jeho šířka deset loket.“ (5,1-2)

Kapitoly, o kterých jsme dosud uvažovali, nám ukazují požehnání, která jsou dána věrným. Z toho vyplývá nyní otázka, co se stane s těmi, kteří odmítli přijmout nabídku Boží milosti. Dvě vidění naší kapitoly nám o tom dávají informaci v „letícím svitku“ a v „éfé“. Obojí jsou vyobrazení soudu, který přijde na bezbožný Izrael.

Všimněme si nejprve letícího svitku. Prorok vidí mocný svitek, roli knihy. Je dvacet loket dlouhý a deset loket široký. Je samozřejmé, že se přitom nemůže jednat o skutečnou knihu. Letící svitek mluví o tom, že Bůh všechny své plány a rady uložil ve svém Slově a že On sám bude bdít nad tím, aby se uskutečnila i ta poslední podrobnost.

Zjišťujeme, že míry svitku odpovídají mírám svatyně. Velesvatyně v chrámu, která, jak je známo, měla tvar krychle, obnášela ve své výšce, délce a šířce 20 loket. Ve velesvatyni stála truhla smlouvy a byla překryta křídly cherubínů. Rozpětí křídel obnášelo 10 loket. Význam není obtížný: Je to Boží svatost v soudcovském konání. Bůh je nejen láska, On je také spravedlnost. Je nejen Spasitel-Bůh, je také Soudce živých i mrtvých. Bůh nám zjevuje svou lásku skrze své Slovo. Ale je to také jeho Slovo, které bude soudit lidi. Totéž máme v roli knihy. Boží slovo je živé, proto také ta role knihy letí (je živá).

Jeho Slovo není mrtvá litera. Není to lidské slovo, které se naplní někdy nebo nikdy. Také nikdo nemůže beztrestně nedbat na Boží slovo.

Ve vidění letícího svitku je vysloveno zlořečení nad mravními pochybeními. Ve druhém vidění je vysloven soud nad náboženskými přestoupeními. Krádež a falešná přísaha jsou zvláště zmíněny; jsou to prohřešky proti Bohu a proti lidem. Božím očím, které procházejí celý zemský okresek, nic neujde. Bůh vidí vše, ví vše a vše přivede na soud. Poznáváme zde celý zkažený stav člověka. Učinil z Božího chrámu jeskyni lupičů (Mat. 21,13). Malachiáš podává o odpadlém lidu stejný úsudek: *„Hned ode dnů otců vašich odešli jste od ustanovení mých a neostříhali jste jich. ... Vaše slova byla proti mně vzpurná.“* (Mal. 3,7.13)

Kniha (role, svitek) je nám ve Svatém písmu ukázána ze tří hledisek:

1. Nacházíme v ní dokonalou poslušnost Syna člověka: *„Hle, přicházím. Ve svitku knihy je o mně psáno.“* (Žalm 40,8)
2. Ve Zjevení vidíme svitek knihy v rukou Toho, který sedí na trůnu. Obsahuje Boží rady ve vztahu k zemi a k jeho izraelskému lidu. Jen Beránek je hoden rozlomit pečeti a uvést do chodu v něm popsané události a soudy (Zj. 5,9).
3. Svitek knihy odhaluje pravdivý stav člověka a jeho odpovědnost. Protože jí člověk nevyhověl, vyslovuje svitek knihy zlořečení nad odpadlými. Brzy se svitek knihy pozvedne k letu a v něm popsané soudy začnou probíhat.

Milý čtenáři, jsi v bezpečí? Skryt před neúprosným soudem? Jestliže ne, pak pojď ještě dnes do Ježíšovy zachraňující náruče! Skloň se v pokání a obrácení před tím Svatým a On tě v milosti přijme a ukryje před přicházejícím hněvem!

„A mluvil ke mně: Toto je zlořečení, které vychází na povrch celé země; neboť každý, kdo krade, bude smeten podle toho, co je napsáno na této straně svitku; a každý, kdo falešně přísahá, bude smeten podle toho, co je napsáno na oné straně svitku.“ (5,3)

Kdysi kráčely po této zemi svaté nohy Syna člověka. Přinášel požehnání, ale lidé Ho nepřijali. Domy Mu zůstaly zavřené. Neměl, kde by mohl složit svou hlavu (Luk. 9,58). Nyní přijde jiný, zjedná si vstup do každé chatrče, do každého paláce, nic a nikdo se nemůže bránit, žádná brána a žádná závora ho

nepřidrží venku. Jeho jméno je zlořečení. Vypravil se, aby zastrašil zemi. Nepřináší požehnání, neboť jeho příchod znamená nelítostný soud.

„Nechal jsem ho vyjít, praví Hospodin zástupů; a on přijde do domu zloděje a do domu toho, který při mém jménu falešně přísahá; a bude přebývat v jeho domě a zničí ho, jak jeho dříví, tak i jeho kameny.“ (5,4)

Lidé nedopřáli Pánu také žádné ubytování, nyní přijde zlořečení. Nezváno a nevitáno. Aniž by se ptalo, vstoupí do každého domu. Tam se ubytuje, tedy tam zůstane. Nikdo nemůže přimět nevitáného hosta, aby se vzdálil. Kam vstoupí, tam zůstane. Dovedeme si vykreslit hrůzu této skutečnosti? Nuže, vzpíral ses dát Pánu ve svém domě a ve svém srdci místo? Následky odmítnutí Pána ti byly také známé. Pak budeš navěky muset sám sobě připisovat ten úděl a stále opakovat: Já jsem nechtěl! Důvěřoval jsi domu, který sis sám vystavěl. Věřil jsi, že jeho dřevo a jeho kamení budou vzdorovat věčnosti, a on se zboří jako domek z karet. Všiml sis dobře těch čtyř kovářů ve druhé kapitole? Ano, ti nebyli vybaveni tak, aby vzbuzovali důvěru. Jejich nástroje, jinak určené k dobrému, se staly nástroji soudu a zkázy. Vykonají soud, ačkoli zasluhují soud. Oni sami a jejich domy budou smeteny soudem.

ÉFA

„A anděl, který se mnou mluvil, vystoupil a řekl mi: Pozvedni přece své oči a viz: Co je to, co tu vychází? A já jsem řekl. Co je to? A on řekl: To je éfa, která vychází; a on řekl: To je její vzezření v celé zemi.“ (5,5-6)

Ve druhém vidění naší kapitoly vidí Zachariáš éfu. Éfa je dutá míra. Je také ještě větší dutá míra, chomer. Éfa byla jednotková míra. Jeden chomer měl deset éf. My známe také například hektolitr, ale jednotková míra je litr. Éfou se měřily plody. V éfě ale Zachariáš ve svém vidění neviděl žádné plody, nýbrž ženu.

„A hle, byla zdvižena okrouhlá deska z olova; a tam byla žena, která

seděla uprostřed éfy. A řekl: Toto je ta bezbožnost; a uvrhl ji doprostřed éfy a uvrhl na její otvor olověné závaží. A pozvedl jsem své oči a viděl jsem: A hle, tu vycházely dvě ženy a v jejich křídlech byl vítr a měly křídla jako křídla čápa; a zvedly tu éfu mezi zem a nebe.“ (5,7-9)

Žena, kterou Zachariáš vidí sedící v éfě, měla jméno bezbožnost /bezzákonnost/ a ukazuje zároveň, že míra hříchu je plná. Olověnou deskou byla uzavřena plná míra hříchu. Představuje to v první řadě odpadlý Jeruzalém. Ten, poněvadž zavrhl svého Mesiáše, bude zasažen těžkým závažím (olověná deska), ze kterého se nemůže osvobodit. Přes spolek národů, přes mnohonásobné sliby není Izrael skutečně svobodný. Stane se svobodným teprve tehdy, když ho Bůh osvobodí. „*Kde je Duch Pána, tam je svoboda.*“ (2. Kor. 3,17)

Čáp je podle Písma nečistý pták. Ty dvě ženy, které nyní vycházejí, mají křídla jako čápi a pozvedají éfu mezi zem a nebe. Všechno je nečisté: éfa, obsah, nosič. Jaká zkáza!

„A řekl jsem andělu, který se mnou mluvil: Kam tyto nesou tuto éfu? A on mi řekl: Aby jí stavěly dům v zemi Sinear; a když ten bude postaven, tu bude tam usazena na své místo.“ (5,10-11)

Jaké zahanbení! Neobřezaní, kteří jsou představováni těmi dvěma ženami, vedou od Boha odpadlý Izrael do Babel do zajetí. Sinear je Babylon, kolébka modlářství. Historický Babylon zmizel, ale jeho duch zůstal. Izrael zřídil svůj dům v Babel, ve zmatení a rozptýlení. Tu jej nalézáme ještě dnes: napomínající prst božské svatosti a nezrušitelnosti jeho slov. A křesťanstvo? Ach, to šlo stejnou cestou. Není to hrozné, mít „dům v zemi Sinear“? Co má křesťanstvo co hledat ve světě? Jak vážně píše Pavel věřícím Korintským: „*Jaké společenství má spravedlnost a bezzákonnost? Aneb jaké společenství světlo s tmou? A jaký souhlas Kristus s Belíálem? Anebo jaký díl věřící s nevěřícím? A jakou souvislost chrám Boží s modlami?*“ (2. Kor. 6,14-16)

Není to hrozné, místo být svatým ve všem chození a ve všem učení, provozovat modlářství?! Není to hrozné, nahrazovat božské příkazy světskými a kazíci zásadami?! Jak musí Bůh volat na odpadlé křesťanstvo: „*Vím, kde bydlíš: kde je trůn Satanův,*“ a: „*Mám proti tobě, že trpíš ženu Jezábel a ona*

učí a svádí mé služebníky provozovat smilstvo a jíst modlám obětované.“ (Zj. 2,13.20)

Víme dobře, že se pro nás nejedná o zeměpisné pojmy, nýbrž o mravní pojmy, ne o místa, nýbrž o stav. Vrcholem křesťanského rozpadu na konci dnů bude velebení Antikrista, jak Pán sám řekl: „*Když někdo jiný přijde ve svém vlastním jménu, toho přijmete.*“ (Jan 5,43)

„*Vítr v křídlech*“ nám ukazuje, že okolnosti doby budou podporovat vývoj zlého. Bůh má svoji ruku ve všem dění. Dopouští rozvinutí zlého a rozmnožování odpadnutí. Když to ale uzraje, pak vykoná svůj soud nad vší bezbožností, vším odpadnutím a vší modloslužbou.

Věřící prožívá proto stále znovu, že vítr vane proti němu. Proto chtějme s energií víry plavat proti proudu, oddělovat se od všeho druhu zla, abychom šli hodně vstříc Pánu. Pospěšme si uniknout všemu, co je ve spojení se Sinear! Pán je blízko.

KAPITOLA 6

Čtyři vozy s koňmi

„A pozvedl jsem opět své oči a viděl jsem: A hle, čtyři vozy vycházely zprostřed dvou hor; a ty hory byly hory z mědi /kovu, bronzu/.“ (6,1)

Předpojatí čtenáři Bible (bojím se, že ji čtou jen povrchně a ne s otevřenými očima) říkají, že nemá žádnou cenu zabývat se budoucími věcmi. Máme se prý raději obracet k otázkám přítomnosti. Otázky přítomnosti se ale stávají iluzorními, jestliže nejsou uvažovány v božském světle budoucnosti. Rozhodující je to, co leží v budoucnosti, ne to, co je nebo co už minulo. Musíme být křesťany s jistým cílem. Kdo ale nemá před očima žádný cíl, zabloudí.

Avšak obraťme se k naší kapitole! Tímto viděním se končí řada osmi vidění, která Zachariáš směl vidět. Tímto posledním viděním vidíme ukončenou roli světových mocností. Bůh je použil ke kázni svého odpadlého lidu. Nyní ale kvůli svému nepřátelství vůči Bohu propadají soudu ony samy.

Prorok vidí čtyři vozy, které v symbolice Písma jsou stále obrazem válečné moci. Hory jsou obrazy pevně založené moci na zemi. Měď mluví o božské spravedlnosti ve vztahu k hříchu. Jak oltář zápalné oběti, tak i umyvadlo ve stánku byly z mědi. To první je obrazem smíření, to druhé obrazem očišťování. Obojí je nutné, aby byly udržovány naše vztahy s Bohem. V chrámu byly dva měděné sloupy, ty svědčí o vnější moci a slávě. Zde máme měděné hory, ty dávají těm čtyřem vozům směr, který Bůh pro ně chce. Není vyhnutí ani na pravé, ani na levé straně. Jakoby na přehlídce přecházejí před našima očima.

Do vozů jsou zapřaženi koně, obraz moci, kráčející kupředu. Nestojí, jsou v pohybu; těch mnoho koní může dát vozům velkou rychlost. Protože barvy jsou různé, poznáváme, že jde o různé světové říše, neboť vozy se zapřaženými koňmi symbolizují světové říše. Ty přicházejí a mizí. Nejdou vedle sebe, nýbrž za sebou: jedna světová říše střídá druhou. Nechybujeme, když v nich vidíme světové říše, které viděl také Daniel ve svých viděních. Daniel je vidí nejprve ve velké soše, jejíž hlava je ze zlata, hrud' ze stříbra, bedra z mědi a nohy z části ze železa a z části z hlíny. Postava je tedy postavou nějakého

muže (Dan. 8,15), je tedy rozumná, a proto také odpovědná. Ale v Danielovi 7 je vidíme už nerozumné, srovnávané se zlými a divokými zvířaty bez nějakého spojení s Bohem. Ve Zjevení 13 spojuje čtvrté zvíře všechny tři charaktery tří zvířat, která je předcházela.

„U prvního vozu byli červení koně a u druhého vozu černí koně a u třetího vozu bílí koně a u čtvrtého vozu strakatí, silní koně.“ (6,2-3)

U prvního vozu jsou červení koně. Ti mluví o válce s hrozným proléváním krve. Zjevení doplňuje: „... a dán jemu meč veliký“. (Zj. 6,4) Celý protikřesťanský, národně občanský vývoj bude nakonec zosobněn hlavou znovu povstale římské říše. Také Pán sám mluví v Matouši 24 o válkách a bojích, a že povstane národ proti národu. Vnější pokoj je ze země odejmut. Celé společenství národů bude stát bezradně před fiaskem svých vlastních snah, aby zřídilo na zemi pokoj. Ale pokoj mezi národy bez Krista nemůže nikdy být a nebude. Národy a lidé se vytrvale zpěčují vrhnout se Pánu Ježíši k nohám. Proto se nemusíme divit následkům.

Druhý vůz je tažen černými koni. Zachariáš podává ale ještě několik vysvětlujících slov předem:

„A promluvil jsem a řekl andělu, který se mnou mluvil: Můj pane, co jsou tito? A anděl odpověděl a řekl mi: Tito jsou čtyři větry nebe, které vycházejí, poté co se postavily před Pána vší země.“ (6,4-5)

Ve Zjevení 6 znamená černý kůň hladomor. Ten naplní zem, neboť ty čtyři větry znamenají soud na všechny strany. Nikdo nemůže tomuto soudu uniknout. Člověk stojí před svým úplným selháním. Chtěl vše způsobit ve vlastní síle. Už nikdy tu neměl být hladomor, ale Pán se směje, Pán se jim posmívá. A tak člověk sklízí ovoce své nevěry. Černí koně se sice postavili před Pána vší země, ale dále, když nyní jdou jen po svých vlastních cestách, to nepřivedly. Tak jsou přes své vlastní myšlenky a vlastní úmysly pouze nástroji v Boží ruce k vykonání soudu.

„U kterého jsou černí koně, ti vyjíždějí k zemi severu; a bílí vyjíždějí za nimi; a strakatí vyjíždějí k zemi jihu; a silní vyjíždějí a snaží se jít, aby prošli zem. A on řekl: Jděte, projděte zem! A oni prošli zem.“ (6,6-7)

V Zachariášově době patřili červení koně asi už historii, což ale nevylučuje, aby na konci dnů opět nevystáli. Zachariáš se nezmiňuje o ničem dalším. Černí koně vstupují na jejich místo. Vyjíždějí k severu. Černí koně v 6. verši jsou bezpochyby totožní s těmi silnými v 7. verši. Vidíme v nich římskou světovou říši v jejím charakteru od jejího původu až k dnešním dnům a až do doby konce.

Bílí koně nám ukazují náboženskou zkázu, odpadnutí od Boha, zatím co strakatí koně ukazují na smíšení řecké a římské světové moci. Strakatí koně táhnou na jih. Zvláštní tendencí Římanů bylo pevně se usadit v Egyptě a učinit ho středem své světovlády.

„A zavolal mne a mluvil ke mně a řekl: Hle, ti, kteří vytáhli k zemi severu, dávají mému duchu najít odpočinek v zemi severu.“ (6,8)

Už v Zachariášově době propukl Boží soud nad Babylonem. Už nepovstane jako politická říše. Stejný osud postihne římskou světovou říši, neboť Bůh vykoná pomstu nad všemi, kdo se proti Němu pozdvihli. Soud nad Babylonem a Asýrií bude úplný a konečný soud, už nebudou moci podnikat žádné loupežné výpravy proti Izraeli. Izrael bude bydlet v klidu a bezpečí, neboť Pán je v jeho středu.

KORUNOVÁNÍ NEJVYŠŠÍHO KNĚZE JOZUE

„A stalo se slovo Hospodinovo ke mně, a řekl: Vezmi od odvedených, od Cheldaje a od Tobíáše a od Jedaiáše – a jdi tohoto dne, jdi do domu Joziáše, syna Sofoniášova, kam přišli z Babylona – ano, vezmi stříbro a zlato a udělej korunu.“ (6.9-11)

Prorokova noční vidění jsou u konce. Verše, které máme před sebou, mluví o konečné slávě, která se zjeví, když budou soudy ukončeny. Zachariášovi je řečeno, aby z darů Židů, kteří se vrátili z Babylona, vyhotovil korunu, a tu vložil na hlavu nejvyššího kněze Jozue. Boží slovo se zvláště zmiňuje o třech svědcích. Bezpochyby jsou představiteli věrného, věřícího ostatku, který přijde z Babylona do Jeruzaléma, aby tam přinesl své dary. Jsou to:

1. Cheldaj = vytrvávající,

2. Tobiaš = Hospodin je dobrý,
3. Jedaiáš = známost Hospodina.

Ti tři jdou do domu Joziáše (= Hospodin nese). Joziáš byl synem Sofoniášovým (= Hospodin přikrývá). Téměř všichni nesou jméno Hospodina, a to svědčí o jejich víře a jejich lásce k Bohu. Jaká důvěra vyznačuje tyto Hospodinovy bojovníky! Chrám ještě nestojí, v Jeruzalémě ještě nevládne žádný král, a přesto tam přinášejí svoji poctu, protože vědí, že Hospodin sám tam dá přebývat svému jménu.

Neměla by nás povzbuzovat stejná horlivost, abychom Pánu přinášeli své oběti chvály a díky? Zachariáš žil v době upadlého židovství, a my se nalézáme uprostřed ruin křesťanstva. Může nás to zadržet od chvály Toho, který nás vykoupil svou drahou krví?

Ti navrátilci se smějí ve víře předobrazně vidět v Jozuovi **toho** Krále, po kterém jejich srdce touží.

„A vlož ji na hlavu Jozue, syna Jozadakova, nejvyššího kněze, a mluv k němu a řekni: Tak praví Hospodin zástupů a říká: Hle, muž, jehož jméno je Výstřelek; a ten bude pučeti ze svého místa a postaví Hospodinův chrám. Ano, on postaví Hospodinův chrám; a ponese slávu; a bude sedět na svém trůnu a vládnout, a bude kněz na svém trůnu; a rada pokoje bude mezi nimi oběma.“ (6,11-13)

Toto vše nám bude ještě větší a vzácnější, když si krátce zopakujeme, jaká proroctví a předobrazy o Kristu jsme už v této krásné knize viděli. Už ve 3. kapitole je nám představen jako „Výstřelek“. On je král z pokolení Davidova. Pastýři na polích obdrželi podobné poselství radosti: *„Nebojte se; nebo aj, zvěstuji vám radost velikou, která bude všemu lidu. Nebo narodil se vám dnes spasitel, kterýž jest Kristus Pán, v městě Davidově.“ (Lukáš 2,10.11)*

Synové Chóre, kteří jsou také věřící ostatek, zpívají v Žalmu 85: *„Mluví pokoj k lidu svému a k svatým svým.“ (v. 9)* A David říká v Žalmu 86: *„Všichni národové, které jsi učinil, přicházejíce, skláněti se budou před tebou, Pane, a ctíti jméno tvé.“ (v. 9)* Kdo je toto velké, předivné jméno? Je to Kristus, Hospodin. On je král a kněz na svém trůnu, pravý Melchisedech. On je také ten základní kámen, úhelný kámen, na kterém spočívá celý chrám, ale také závěrečný kámen, koruna vši slávy. Pak vidíme v těch dvou olivách kněžství a království, obojí ještě rozdělené, ale v našem oddílu je obojí sjednoceno

v jedné Osobě. Kristus, ten pravý Melchisedech, je král a kněz. Když všechna království této země skončí, On zřídí království pokoje a spravedlnosti.

Verše 12 a 13 nám ukazují celý příběh Pána:

- „*Muž, jehož jméno je Výstřelek*“: Kristus přišel v ponížení. Jako Davídův Syn je pravý člověk.
- „*Bude pučeti ze svého místa*“: Toto místo jeho příchodu na zem bylo město Betlém: „*Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho.*“ (Jan 1,11)
- „*Postaví Hospodinův chrám*“: Šalomounův chrám netrval, Herodův chrám byl zničen Římany, chrám Antikristův propadne soudu, ale chrám Hospodinův bude trvat věčně, neboť ho postaví sám Kristus.
- „*Ponese slávu*“: Nikoli „nese“, On „ponese“. Ta sláva je budoucí. Taková sláva tu nebyla ani ve dnech Šalomouna, ačkoli tento chrám už byl mocné, podivuhodné dílo. Všechna sláva bude mít celé naplnění v Osobě Mesiáše, Pána Ježíše Krista. Také o Církvi čteme ve Zjevení: „*Mající slávu Boží. Jehož světlost byla podobná ke kameni nejdražšímu, jako ke kameni jaspisu, který by byl způsobu křišťálového... A to město nepotřebuje slunce ani měsíce, aby svítily v něm; nebo sláva Boží je osvěcuje, a svíce jeho jest Beránek.*“ (Zj. 21,11.23)
- „*Bude sedět na svém trůnu a vládnout*“: Bude to vláda pokoje, ke zdraví a požehnání pro všechny národy. Jeho žezlo budou líbat na celé zemi.
- „*Bude kněz na svém trůnu*“: Jako takový bude od Boha žehnat svému lidu (Židům a národům) a bude prostředníkem mezi nebem a zemí.
- „*Rada pokoje bude mezi nimi oběma*“, tj. mezi Bohem a Mesiášem: Pokoj na zemi! Toto „betlémské poselství“ bude pak viděno a prožíváno ve svém celém dosahu! Bůh pak bude moci mít v lidech své zalíbení. Pokoj jeho městu, pokoj jeho lidu, pokoj všem národům, pokoj celému stvoření – jaká předivná rada milosti!

„A ta koruna má být Chelemovi a Tobiášovi a Jedaiášovi a Chenovi, synu Sofoniášovu na památku v chrámě Hospodinově.“ (6,14)

Jako vzpomínka na těch málo věrných, kteří ve zlé době vytrvali, má být v chrámu uchovávána koruna na jejich památku. Cheldaj a Joziáš dostávají kromě toho nová jména:

- Cheldaj dostává jméno Chelem = síla,
- Joziáš dostává jméno Chen = milost.

To nám připomíná dva sloupy v Šalomounově chrámu, které také měly jména: Boaz = pevnost, a Jachin = síla. Pevnost, síla a milost, to vše nalézáme v Kristu. I my jsme povoláni, abychom zvěštovali ctnosti toho, jenž nás povolal ke svému světlu. Kéž bychom více žili jako On a nebyli jeho svědky jen teoreticky, nýbrž i v praktickém životě.

Je pozoruhodné, že není korunován kníže Zorobábel, nýbrž nejvyšší kněz Jozue. Právem nenáležela královská koruna nejvyššímu knězi, nýbrž králi, potomku krále Davida. Zachariáš zjevně rozuměl, že Výstřelek mluví o budoucím králi, jehož předobrazem je Jozue, jehož jméno znamená zachránce, vykupitel. Je to ten, kterého Pontský Pilát představuje zuřícímu zástupu slovy: „Ecce homo!“ „Aj, člověk!“ (Jan 19,5) Kněžími a zákoníky zfanatizovaný zástup ale neznal slitování ani soucit: „Ukřižuj Ho, ukřižuj!“ (Luk. 23,21; Jan 19,6) – To byla jejich jediná krvelačná odpověď.

Přesto Kristus obdrží vítězství. Když se opět vrátí ve slávě, aby zřídil své mesiánské království pokoje, jeho lid Ho pozná jako toho, kterého probodli. Pak bude rovněž korunován, ale už ne trnovou korunou, nýbrž mnohonásobným diadémem své slávy (Zj. 19,12).

„A vzdálení přijdou a budou stavět na chrámu Hospodina; a poznáte, že Hospodin zástupů mě k vám poslal. A toto se stane, když budete pilně poslouchat hlas Hospodina, svého Boha.“ (6,15)

Vzdálenými jsou zřejmě míněny národy. Ty také přijdou, aby přinesly Hospodinu země, Králi králů, svou poctu, aby vnitřně i zevně spolu stavěly Hospodinův chrám. Toto poselství možná uším Židů neznělo zvláště příjemně, neboť ti stále ještě nemohli rozumět tomu, že neobřezaní budou mít podíl na Božím království. Ale v onen den budou ochotni otevřít své uši pro Boží slovo, a proto také poznají, že ti, kteří neměli podíl na zaslíbeních Izraele, nebyli Bohem zapomenuti a že také oni jsou zahrnuti do Božích úmyslů milosti a slávy. S plesáním potom budou chválit toho, který to se všemi lidmi míní dobře a všechny je zahrnul do svého slitování. Bude tomu opět tak, jen

mnohem dále jdoucím způsobem, jako za doby, kdy Chíram, král Týru, přispíval dělníky a materiály ke stavbě Šalomounova chrámu. Jestliže my budeme pilně poslouchat hlas Pána, neztratíme korunu života a budeme sloupy v Božím chrámu (Zj. 3,11.12).

Hospodinovo jméno bude v oněch dnech zářit v nezkaleném jasu, neboť On je zdroj vší slávy. On je ten, kdo naplní chrám svým majestátem a svým leskem. Všechny přívlasky božské slávy spočívají v tom, jenž je Král a Kněz. Sedí na svém trůnu. To je sláva, která až dosud nebyla nikdy viděna, neboť král nesměl být knězem a kněz nesměl sedět na trůnu. A mezi Ním a Bohem spočívá rada pokoje.

Kéž bychom vždy, když otevíráme prorocké slovo, v něm hledali Jméno a Osobu našeho vysoce velebeného Pána. Jestliže v něm hledáš něco jiného, věci, události, lidi, pak tu božskou knihu zavři, neboť z ní nebudeš mít nic, co by mělo věčnou cenu!

Jakou radost a jaké uspokojení ale nalézá srdce, které se snaží v pokorné prostotě porozumět cestám Pána s lidmi a se stvořením. S Izraelem zvolá: „*Přijď království tvé!*“ Pak se bude v nebi i na zemi dít vůle Pána. Bude to vůle, která bude vše ovládat.

Tím končí Zachariášova noční vidění, nazvaná tak proto, že prorok je asi všechna viděl v jedné noci.

KAPITOLA 7

BEZCENNÝ PŮST

„I stalo se ve čtvrtém roce krále Daria, že se stalo slovo Hospodinovo k Zachariášovi čtvrtého dne devátého měsíce, v měsíci Kislev, když Bethel poslal Sarezera a Regem-Melecha a jeho muže, aby uprošovali Hospodina a aby kněžím domu Hospodina zástupů a prorokům řekli: Mám v pátém měsíci plakat a zdržovat se, jako jsem to dělal již po mnoho let?“ (7,1-3)

Tento druhý oddíl proroka Zachariáše je knihou výroků. Začíná opět datem: čtvrtý rok krále Daria. Bude dobré všimnout si také těchto zdánlivě vnějších věcí. Duch Svatý to považoval za dobré nám je sdělit. Byl to čtvrtý rok krále Daria (518 před Kristem), tedy o dva roky později, než Zachariáš obdržel noční vidění. Mezitím byl dále stavěn Hospodinův chrám. Chrám se blížil svému dokončení, což byla pro celou Judeu důležitá událost. Obyvatelé Bethel poslali Sarezera a Regem-Melecha s jinými jako posly do Jeruzaléma, aby se dotázali, zda mají i nadále být zachovávány postní dny. Odpověď, kterou Bůh skrze proroka lidu poslal, je charakteristická pro tehdejší stav Izraele:

„I stalo se slovo Hospodina zástupů ke mně a řekl: Mluv ke všemu lidu země a ke kněžím a řekni: Když jste se v pátém a sedmém měsíci postili a naříkali, a to už sedmdesát let, postili jste se nějak mně? A když jíte a když pijete, nejste vy ti jedoucí a pijící? Neznáte slova, která Hospodin volal skrze dřívější proroky, když byl Jeruzalém obydlen a klidný a jeho města kolem něho a jih a nížina byly obydleny?“ (7,4-7)

Muži, které Bethel poslal do Jeruzaléma, měli pohanská jména. Jak daleko pokročil úpadek Izraele! Jmenovali se:

- Sarezera = pokladník,
- Regem-Melech = vyšší správní úředník krále.

Jak jména těch mužů, tak i otázka, kterou položili kněžím, svědčí o velkém náboženském zpuštění a hlubokém nedostatku duchovního smýšlení. Ne-připomíná jejich otázka velmi otázku, kterou položili Pánu farizeové? „*Pokrytci!*“ musí jim Pán říci. „*Přibližuje se ke mně lid tento ústy svými, a rty mne ctí, ale srdce jejich daleko jest ode mne.*“ (Mat. 15,7.8) Jak velký protiklad tvoří tito muži vůči věrným v kapitole 6,10. Chybělo svaté oddělení, které Bůh chce. Drželi sice ještě náboženské svátky, svátky, které Hospodin nepřikázal, nýbrž které si sami vynalezli a zřídili. Nedělá to dnešní křesťanstvo stejně? Lidé si zřídili křesťanské svátky, ale srdce zůstávají daleko od Boha. Ano, je možné prolévat slzy a mluvit zbožná slova, a přece nebyt obrácen.

Židé, kteří se dostali do zajetí, vyhlašovali čtyřikrát půst:

- 1) V desátém měsíci v upomínku na to, že Nabuchodonozor přišel k Jeruzalému, aby ho oblehl (Jer. 52,4-5).
- 2) Ve čtvrtém měsíci, že město bylo dobyto (Jer. 52,6).
- 3) V pátém měsíci, že byl vypálen chrám (2. Král. 25,8.9).
- 4) V sedmém měsíci v upomínku na zavraždění Godoliáše Izmaelem a na útěk před pomstou Kaldejských do Egypta (2. Král. 25,25.26).

Jeví se, že nejdůležitější z těchto půstů byl ten třetí kvůli zničení chrámu. Nyní ale, ve čtvrtém roce krále Daria, ještě nebyl chrám dokončen a zasvěcen. Měli nyní přestat s půstem? Ach, jaká duchovní chudoba se ukazuje u těchto mužů z Bethel. Cožpak neštěstí, které přišlo na Jeruzalém, přestalo, protože byl oltář zřízen na svém místě? Cožpak tito muži neměli žádný cit pro to, že Jeruzalém je ještě zničený, děti Izraele ještě nejsou shromážděny a pohanění lidu ještě není odejmuto? Musíme se divit, že Bůh se už nenazývá „Bůh Izraele“, nýbrž „Hospodin zástupů“? Je to titul, který se v těch dvou kapitolách 7 a 8 tak často vyskytuje. Zdá se, jako kdyby se Bůh chtěl stáhnout zpět do nebe, aby byl jenom Bohem nebeských zástupů. Jak vážné! Aniž by se zabýval otázkou mužů z Bethel, obrací se Bůh k jejich svědomí. Chce jim ukázat, že jejich půsty a pláč byly jen oplakáváním jejich neštěstí. Skutečnost, že přitom bylo zneuctěno Boží jméno, se nedotýkala jejich srdce ani jejich svědomí.

Už časně Bůh varoval národ Izrael skrze proroky, ale ten se neobrátil. Ninive, pohanské město, bylo moudřejší než Izrael. Uposlecho prorokova hlasu, obrátilo se a v pravý čas činilo pokání v žíní a popelu, a bylo proto ušetřeno od

soudu. Bůh vzal zpět rozhodnutí, že Ninive zkazí. Ale u Izraele ho musel provést. Jeruzalém byl zničen, země zpusťována a Židé byli odvedeni do zajetí. To bylo jistě hodně nářku! Ale neměl Izrael mnohem více naříkat nad svým hříchem a nad svým odpadnutím, které přivodily to neštěstí? Potom by to nebyl „jejich“ půst, nýbrž půst pro Hospodina, jejich Boha, a oni by našli v jeho očích zalíbení. Ale místo toho Hospodin našel jen lid, který byl veden slepými vůdci slepých, kteří cedili komáry a požírali velbloudy. Jistě, sledujeme to velmi smutným, ale je to snad v křesťanstvu jiné? I my se ptáme: „Mám se zdržovat?“ – ale v této otázce je spodní tón, že jsme tím přesyceni. Jako Izrael toužil na poušti po hrncích masa v Egyptě, tak si my stále znovu pohráváme s pomíjivými věcmi tohoto světa a času. Stezka víry se stává břemenem, protože chybí poslušnost spojená s vírou. „*Mám proti tobě to, že jsi tu první lásku svou opustil.*“ (Zj. 2,4)

„I stalo se slovo Hospodinovo k Zachariášovi a řekl: Takto praví Hospodin zástupů a říká: Konejte pravdivý soud a prokazujte dobrotivost a milosrdenství jeden druhému; a neutiskujte vdovu a sirotka, cizince a chudého; a žádný neobmýšlejte neštěstí svého bratra ve svých srdcích.“ (7,8-10)

Hospodinovo slovo se podruhé obrací ke svědomí lidu. „*Konejte pravdivý soud!*“ Nemělo to být samozřejmé? Bylo to příliš mnoho, co Bůh žádal? Ach jak řídký je i dnes pravdivý soud: spravedlivý, střízlivý a nezaujatý úsudek! Jak velkou roli hraje dnes v našem středu sympatie a antipatie, náklonnost a odpor!

„Prokazujte dobrotivost a milosrdenství!“ Nevyznačovala se celá Boží cesta s Izraelem od Egypta až do Kanánu, **před** vstupem do země, a také **v** zemi, dobrotivostí a milosrdenstvím? Neměli následovat v jeho šlépějích? Měly vdovy a sirotci pocít, že bydlí u Božího lidu? Byl to snad jejich úsudek? Nevystupovalo jejich volání vzhůru k Bohu? Apoštol Jakub píše dvanácti pokolením v rozptýlení: „*Náboženství čisté a neposkvrněné před Bohem a Otcem toto jest: Navštěvovati sirotky a vdovy v souženích jejich.*“ (Jak. 1,27) Neobmýšlí také v našich dnech nenávist a závist neštěstí vlastnímu bratrovi? Svět se nezlepšil, protože lidské srdce, přirozené srdce se nezlepšilo. Pokrytci z Bethel přišli a ptali se: Máme se postit? A dnes se ptá degenerované křes-

ťanstvo na to samé: Máme se postit? Nepřipomíná nám to farizeje a zákoníky, kteří přišli k Janovu křtu, a muselo jim být řečeno: „*Plemeno ještěřčí /zmijí/, kdo vám ukázal, kterak byste utekli budoucího hněvu? Proto neste ovoce hodné pokání.*“ (Mat. 3,7.8; Luk. 3,7.8) Hodné, náležité ovoce obrácení je vyznání hříchů před Bohem a, je-li to třeba, i před lidmi.

Tak ani Izrael neposlouchal své proroky. Naopak, proroky zabíjeli (Luk. 11,47; Sk. 7,52; 1. Tes. 2,15). Nemusel na takovou zatvrzelost srdce přijít Boží hněv? Mohl být Boží soud nad takovou výzvou zadržen? Přišlo to, jak to Bůh řekl: země se stala pustou. Také zde musíme zjistit období s křesťanstvem. „Efez“, obraz původní církve, opustil „první lásku“ a „Laodicea“, obraz posledních dnů křesťanstva, se zase stala ani studenou ani horkou, nýbrž vlažnou, lenivou a přizpůsobenou světu.

„Ale odmítli naslouchat a stáhli vzpurně ramena zpět a obtížili své uši, aby neslyšeli. A učinili své srdce diamantem, aby neslyšeli zákon ani slova, která Hospodin zástupů poslal skrze svého Ducha prostřednictvím dřívějších proroků; a tak přišel velký hněv ze strany Hospodina zástupů.“ (7,11-12)

„Odmítli naslouchat.“ Tato slova můžeme nadepsat jako vůdčí motiv nad celou cestou Izraele. Bůh je sám nazývá tvrdošíjným a vzpurným národem. Pán sám volá se smutným srdcem: „*Jeruzaléme, Jeruzaléme, mordéři proroků a který kamenuješ ty, kteří byli k tobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit dítky tvé, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste.*“ (Mat. 23,37) Tak je také ještě dnes zachraňující náruč Spasitele široce rozevřena a On stále ještě láká a volá: „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste.*“ (Mat. 11,28) Ale sytý svět se necítí být ani namáhavě pracující ani obtížený a nemyslí na to, aby uposlechl pozvání. Netoužil po Něm (Iz. 53,2). Ještě trvá doba milosti, ale jak dlouho ještě? Jaké hrozné procitnutí to bude pro všechny, kteří opovrhli jeho zachraňující láskou! Pak přijde lítost příliš pozdě: věčná noc a temnota a hrůza budou údělem všech, kteří odmítli sklonit před Kristem svá kolena! Jeho hněv bude věčný a neúprosný!

„A stalo se, jak volal a oni neslyšeli, tak volali oni a já jsem neslyšel, praví Hospodin zástupů. A bouřlivě jsem je vyhnal pryč mezi všechny

národy, které neznali, a země byla za nimi zpustošena, takže nikdo nejde tam a sem; a učinili tu vzácnou zemi pustinou.“ (7,13-14)

Už v kapitole 5,3 jsme viděli, že na Izrael přišlo zlořečení. Proč? Protože miloval nepravost a nenáviděl spravedlnost. Tak tomu bylo také, když Kristus byl na zemi. Izrael lehkomyslně řekl: „*Krev jeho na nás a na naše děti.*“ (Mat. 27,25) A ona přišla na Izrael a na jeho děti. Vylili nevinnou krev a Bůh, který je svatý, ji vyžaduje od svého lidu. Čím člověk hřeší, tím je trestán; tak tomu bylo za všech dob, neboť člověk si nemůže hrát s milostí, protože Ten, kdo činí milost, je také svatý a spravedlivý. Navštěvuje nepravost na dětech a na dětech dětí, abychom měli hluboké vědomí o jeho svatosti. Zachariáš vidí vlastníma očima zpustošení země. Je to nepopiratelný dokument pravdy božského slova, naplnění beze zbytku jeho proroctví! Nedrží toto „mene, tekel“ také nám vážné kázání a varování, abychom dbali na Boží slovo a abychom slyšeli jeho hlas?!

KAPITOLA 8

BUDOUČÍ POŽEHNÁNÍ JERUZALÉMA

„A stalo se slovo Hospodina zástupů a řekl: Takto praví Hospodin zástupů: Horlím pro Sion velkou horlivostí, a velkým hněvem pro něj horlím. Takto praví Hospodin: Vráťím se na Sion a chci bydlet uprostřed Jeruzaléma; a Jeruzalém bude nazván ‚městem pravdy‘ a hora Hospodina zástupů ‚svatou horou‘.“ (8,1-3)

Pán se vrátí na Sion a bude bydlet v Jeruzalémě; to je třetí slovo, které říká Hospodin Zachariášovi. Kapitola 7 končila smutným výrokem: *„Učinili tu zemi pustinou.“* Nyní bydlí Hospodin sám v tom městě. Jaký obrat! V čem tkví příčina pro tento obrat? Můžeme to shrnout jedním slovem: Milost!

I když je země zpustošená, město zkaženo, na Božích radách milosti to vůbec nic nezmění. Ano, Jeruzalém má být dokonce nazván „městem pravdy“. Pomysleme, že Pán sám o sobě řekl: *„Já jsem ta cesta i pravda i život.“* (Jan 14,6) Nyní zaujímá své místo přebývání uprostřed města. Tu je samozřejmé, že toto město je nazváno „město pravdy“. Je zřejmé, že předcházela hluboká lítost a obrat, po němž následovalo plné obnovení a znovuzrození. Na jiné půdě by Hospodin slávy nemohl žehnat. Bůh sám navštívil v milosti Jeruzalém, neboť vyvolil to město, aby tam dal přebývat svému jménu. Také pro Jeruzalém se ukazuje být pravdou, že *„kde se rozhodl hřích, tu se ještě více rozhojnila milost“* (Řím. 5,20). Jestliže Boží hněv na Jeruzalém byl velký, neboť jeho hřích byl velký, tu jeho věrnost a jeho milost jsou ještě větší, když došlo k obratu.

Ještě dnes je Izrael Bohu odcizen jako tehdy, ale Bůh své úmysly přesto provede a přivede k cíli. Svých slibů a zaslíbení nelituje. Už v první kapitole jsme četli: *„Velkou horlivostí jsem horlil pro Sion... Obrátil jsem se k Jeruzalému opět se slitováním; můj dům... v něm má být stavěn a měřická šňůra bude roztahována nad Jeruzalémem.“* V čem spočívá tato Boží horlivost a jeho slitování, nám ukazuje tato kapitola. Je to jedna z nejobsažnějších kapitol celé knihy. Ukazuje nám na poslední dny. Pak Jeruzalém opět slavně povstane a bude požehnaným středem všech národů celé země.

Kapitolu lze rozdělit na 8 částí, které krátce vyjmenujeme:

1. Verše 1-3: Hospodin a Mesiáš, Ježíš Kristus, přebývá v Jeruzalémě.
2. Verše 4-6: Jeruzalém je div před očima všech.
3. Verše 7-8: Izrael je shromážděn.
4. Verše 9-12: Pokoj, blahobyť a klid budou podílem Jeruzaléma.
5. Verše 13-15: Proměna zlořečení v požehnání.
6. Verše 16-17: Nové přikázání.
7. Verše 18-19: Doba půstu a doba svátku.
8. Verše 20-23: Také národům bude požehnáno.

Jeruzalém nebyl vždy nazýván „městem pravdy“. V Pláči Jeremiášově čteme: *„Jeruzalém těžce zhřešil, proto se stal jako nečistá.“* (Pláč. 1,8.17) Prorok Izaiáš jde ještě dále a říká: *„Jak tě nevěstkou učiněno to město věrné, plné soudu! Spravedlnost přebývala v něm, nyní pak vražedníci.“* (Izaiáš 1, 21) Jan, novozákonní vidoucí, je nazývá „Sodoma a Egypt“ (Zj. 11,8). Jaká proměna se stala s Jeruzalémem: Ano, Pán říká: *„Aj, nové činím všecko.“* (Zj. 21,5)

„Takto praví Hospodin zástupů: Ještě budou starci a stařeny sedět v ulicích Jeruzaléma, každý se svou holí ve své ruce pro množství dnů. A ulice města budou plné chlapců a děvčat, kteří si budou hrát na jeho ulicích. Takto praví Hospodin zástupů: Bude-li to předivné v očích ostatku tohoto lidu v oněch dnech, bude to předivné také v mých očích?, praví Hospodin zástupů.“ (8,4-6)

Zde máme překrásný obraz klidu a pokoje! Vše dýchá blažeností a radostí. Když jen pomyslíme, v jakém hrozném mravním i náboženském úpadku byl Jeruzalém, tu si bezděčně řekneme: „Jaký div!“ Tak zásah Boží milosti v srdcích ostatku na konci dnů vyláká z jejich srdcí podobné zvolání: „Jak obdivuhodné, jak předivné!“ Bůh to vidí předem, ale ihned se zmiňuje o své neotřesitelné a nesrovnatelné všemohoucnosti: *„Bude to předivné také v mých očích?“* Jeho paže není ani dnes příliš krátká, aby mohla zachránit. Toto ujištění nám může dát odvahu a vytrvání na cestě, po které jdeme! Už ne dlouho, a budeme u cíle, kde se před našima očima plně rozvinou předivné cesty Pána s námi, jeho nebeským lidem. To vyvolá velebicí údiv!

„Takto praví Hospodin zástupů: Hle, já zachráním svůj lid ze země východu a ze země západu slunce; a přivedu je a budou bydlet uprostřed Jeruzaléma; a budou můj lid a já budu jejich Bůh v pravdě a ve spravedlnosti.“ (8,7-8)

Dnes je ještě izraelský lid rozptýlen mezi všemi národy. To je nepopiratelný důkaz pravdivosti Božího slova, který až dodnes žádný filozof a žádný moudrý člověk tohoto světa nemohl vyvrátit. Izrael nezůstane rozptýlený. Bůh sám se slituje nad svým lidem a opět ho shromáždí. Místo pobytu deseti „ztracených“ pokolení je nám neznámé, ale Bůh ho zná a pošle své anděly, aby je přivedli zpět od východu a od západu do země otců. Nejenže je shromáždí, On bude také bydlet v jejich středu. Prorok Jeremiáš nám říká, že Bůh „pošle k rybářům..., aby je vylovili“. Potom pošle „i k mnohým lovcům, aby je zlapali“ (Jer. 16,16). Možná že v sionismu můžeme vidět úlohu rybáře a v antisemitismu úlohu lovců. To se už dnes odehrává před našima očima, ale je to jen předehra, ne věc sama. V době velkého soužení bude Izrael znovu zcela rozptýlen, a teprve potom se naplní tato slova bez zbytku ve svém plném významu. Izaiáš obléká toto shromažďování lidu do slov: „A /národy/ přivedou všechny bratry vaše ze všech národů za dar Hospodinu, na koních a na vozech, a na nůších a na mezcích, a na dromedářích, na horu svatosti mé do Jeruzaléma.“ (Iz. 66,20)

To se bude dít „v pravdě a ve spravedlnosti“. To je pravý opak toho, co je o Izraeli řečeno v Zachariášovi 7,9-10. Obnovení Izraele bude plné a beze zbytku. Co Bůh činí, činí cele. On je pravda a jeho lid bude v obnoveném stavu odpovídat této pravdě. Bude v Kristu, který je pravda, sám pravda. Tak tomu je také se spravedlností. Nespravedlnost už v zemi nebude. Vše bude odpovídat Božímu zalíbení a jeho oko bude s libostí spočívat na tomto novém stvoření.

„Takto praví Hospodin zástupů: Posilněte své ruce, vy, kteří v těchto dnech slyšíte tato slova z úst proroků, kteří byli v ten den, když byl položen základ domu Hospodina zástupů, chrámu, aby byl vystavěn! Neboť před těmito dny nebyla žádná mzda pro lidi a žádná mzda pro dobytek; vycházející a vcházející neměl pokoj před utlačovatelem, a já jsem pustil všechny lidi proti sobě.“ (8,9-10)

„Posilněte své ruce!“ Za všech věků nechybělo Boží povzbuzování. Tak volá také nyní k tomu věrnému ostatku, který je ochoten obnovit Hospodinův chrám a znovu vystavět město ze sutí a trosek: *„Posilněte své ruce!“* Dokud se Boží hněv obracel proti Jeruzalému, nemohla být řeč o požehnání ani o mzdě. Ale Bůh stál při ostatku, protože se s horlivostí zasazovali o Hospodinovu věc. Tak obdržel také král Aza skrze Azariáše, na kterého sestoupil Duch Boží, povzbuzující slovo od Hospodina: *„Proto vy posilněte se, a neopouštějte rukou svých; nebo má mzdu práce vaše.“* (2. Par. 15,7) Vítězi Pán zaslibuje: *„Odplata vaše hojná jest v nebesích.“* (Mat. 5,12) A ohlášení svého návratu spojuje s ujištěním: *„A aj, přijdu brzo, a odplata má se mnou.“* (Zj. 22,12)

Nepokoj, nepřátelství a nenávisť jsou vždy znakem nevěry a úpadku. Tyto věci působí dokonce na celé stvoření. *„Víme zajisté,“* píše Pavel Korintským, *„že... stavení od Boha máme, přibyték ne rukou udělaný, věčný v nebesích.“* A Římanům píše, že *„všecko stvoření spolu lká“*, ale že *„vysvobozeno bude.“* Potom pokoj, blahobyt, láska a náklonnost budou pokrývat okrsek zemský. *„Nebudou se více učití boji.“* (Iz. 2,4)

„Nyní ale nechci být ostatku tohoto lidu jako v dřívějších dnech, praví Hospodin zástupů; nýbrž setba pokoje, réva, bude dávat své ovoce, a země bude dávat svůj výnos, a nebe bude dávat svou rosu; a ostatku tohoto lidu dám všechno za dědictví.“ (8,11-12)

„Nyní ale!“ Vše je změněno, a to k dobrému, k požehnání. Réva, která uschla, přinese své ovoce; země, která byla zpuštěna, dá svůj výnos a nebe dá svou rosu, vše v hojné plnosti. A všechnu tuto slávu dá Hospodin tomu, kdo se v antikristovské době postaví na Boží stranu, bude milovat a činit jeho přikázání. Ten obdrží to celé dědictví z Boží ruky. Jaká slavná odplata! Bůh upustil od svého oprávněného hněvu proti bezbožnému lidu. Omilostnil tento lid a daroval mu pokoj. To bude možné jen skrze milost, která je v Kristu Ježíši. Jemu je dán Izrael jako dědictví a On bude opět vše rozdělovat.

„A stane se: Jako vy, dome Juda a dome Izrael, jste byli zlořečením mezi národy, tak vás zachráním, a stanete se požehnáním. Nebojte se, posilněte své ruce!“ (8,13)

Zde bychom asi chtěli zvolat: „Jak velká je dobrotivost Všemohoucího!“ Kdo by mohl proměnit zlořečení v požehnání? Jen Bůh sám. A On to ve vztahu ke svému lidu Izraeli udělá. Tento lid, který je dnes zlořečením pro sebe a pro národy, se stane požehnáním pro všechny národy. I ta nejsmělejší fantazie si to nedovede představit, ale my zde nemáme co činit s možností lidí, nýbrž s Bohem a s jeho všemohoucností. To nás povzbuzuje, abychom ve všem díle pro Pána nebyli leniví, nýbrž abychom s horlivostí a oddaností vykupovali čas, vědouce, že jeho příchod je přede dveřmi. Tak se ani ten zbytek ve svůj den nebude bát vést započaté dílo ke konci a nezemdlí.

„Neboť takto praví Hospodin zástupů: Jako jsem myslel učinit vám zlé, když mě vaši otcové hněvali, praví Hospodin zástupů, a nebylo mi to líto, tak zamýšlím v těchto dnech činit Jeruzalému a domu Juda opět dobře. Nebojte se.“ (8,14-15)

Jistě, Hospodin se na Izrael hněval právem. Ten toho Svatého vyzýval svými hříchy. Kdyby nyní Bůh lid trestal podle své spravedlnosti, tu by se na Něho proto nikdo nemohl hněvat. Ale rozhodnutí, učiněné při založení stvoření, že Izraeli učiní milost, dává tomu Svatému a Spravedlivému pojmout myšlenky lásky a dobroty. Bůh nezkazí. Chce zachránit! Chce Jeruzalému učinit dobře. Obrátil k tomuto lidu své srdce, protože se na Něho ptal a hledal jeho společenství. Jeruzalém si je dobře vědom toho, co Bohu učinil, ale Bůh k němu volá: „*Nebojte se!*“

„Toto jsou věci, které máte činit: Mluvte pravdu jeden s druhým; sudte podle pravdy a číňte rozsudek pokoje ve svých branách; a neobmýšlejte žádný neštěstí toho druhého ve svých srdcích, a nemilujte falešnou přísahu; neboť toto všechno nenávidím, praví Hospodin.“ (8,16-17)

Jak velmi nám tato prostá slova připomínají napomenutí apoštola Jana: „*Vy pak máte pomazání od Svatého, a znáte všechno. Nepsal jsem vám, protože byste neznali pravdy, ale že ji znáte, a že všeliká lež není z pravdy.*“ (1. J. 2,20.21) Nyní je to nejvýznamnější přikázání skutečností: považovat jeden druhého za vyššího, než je sám, a milovat svého bližního jako sebe samého. Z vlastní síly bychom toho nebyli schopni, ale skrze Ducha Svatého jsme obdrželi novou přirozenost, která je Kristovou přirozeností. Tato přirozenost

je pravda, jako Kristus sám je pravda. Je to šťastný lid, který hledá blaho druhého a ne jeho neštěstí. Také falešné přísahy, jakkoli mnoho jich asi ve zlém světě bylo, už nebudou. Jeden může druhému bezvýhradně důvěřovat a žádný si nebude muset naříkat, že byl podveden nebo obejit. Jakou obdivuhodnou dobou bude Kristovo království! Co Bůh nenávidí, budou nenávidět také ti jeho. Co on nemiluje, nebude si přát ani žádný z těch jeho. Pro roku Ezechieli bylo ohledně toho dáno k předání Izraeli následující poselství: „*A pokropím vás vodou čistou, a čisti budete; ode všech poskvrn vašich i ode všech ukydaných bohů vašich očistím vás. A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité.*“ (Ez. 36,25.26) Tak už v branách Jeruzaléma, které byly soudním místem, nebude vysloven žádný chybný rozsudek. Budou to Bohem dané právní výroky pokoje.

„I stalo se slovo Hospodina zástupů ke mně, a řekl: Takto praví Hospodin zástupů: Půst čtvrtého a půst pátého měsíce a půst sedmého měsíce a půst desátého měsíce se domu Juda stane libostí a radostí a radostnými svátky. Avšak milujte pravdu a pokoj.“ (8,18-19)

Hospodin se na Zachariáše obrací po čtvrté s útěchyplným poselstvím, že všechny půsty budou proměněny v radost. Místo naříkání a zármutku tu bude plesání a radost, místo pohany a opovržení bude podílem věřících uznání a ocenění. I Církvi jsou zaslíbeny stejné věci: Bůh „*setře všelikou slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více, nebo první věci pomínuly*“ (Zj. 21,4). Pravda bude nejen vyslovována, protože člověk snad musí, anebo protože to jinak nejde, ne, pravda bude milována. Duše v ní žijí a radují se v pravdě. Také pokoj bude nejen uskutečňován, ale bude též milován. To je atmosféra, ve které budou lidé žít. Ano, Bůh je Bůh pravdy a Bůh pokoje. Šťastná duše, která sama v Kristu přišla k pokoji!

„Takto praví Hospodin zástupů: Ještě se stane, že národy a obyvatelé mnoha měst přijdou; a obyvatelé jednoho půjdou k druhému a řeknou: ‚Pojďme přece, abychom pokorně prosili Hospodina a hledali Hospodina zástupů!‘ – ‚I já půjdu!‘ A mnohý lid a mocné národy přijdou hledat Hospodina zástupů v Jeruzalémě a snažně prosit Hospodina.“ (8,20-22)

Zde máme ještě jednou zřetelný a jasný obraz toho, že národy budou izraelskému lidu poddány. Mnozí lidé /národy/ budou s horlivostí hledat přízeň Izraele, protože vědí a poznají, že v jeho středu přebývá Hospodin. Vědí, že je možné se těšit požehnání, blahobytu a pokoji jen v poddanosti izraelskému lidu a v závislosti na Bohu. Je dojemné, jak se národy navzájem podporují, aby vyšly do Jeruzaléma, který bude v oné době světovým středem a metropolí požehnání. „*I já půjdu!*“ To bude jejich heslo. Hlad po Božím slovu, který nemá srovnání a jaký tu ještě nikdy nebyl, zachvátí všechny národy. Poznají, že Bůh je s Izraelem, a jaká plnost požehnání bude z tohoto spojení vycházet. Poznání Boha bude tak rozšířeno, že už nikdo nebude muset svému bližnímu říkat: „*Poznej Pána!*“ Neboť všichni, i mocné národy, budou Boha znát a budou od Boha poznány.

Není tomu tak už dnes, když jsme shromážděni ve jménu našeho milovaného Pána, že z toho plyne plnost požehnání? Přítomnost Pána působila ve shromážděních prvotní doby na cizince, který vstoupil, tak hlubokým dojemem, že padl na svou tvář a sám se začal Bohu klanět a zvěstovat jeho jméno. Tato čerstvost, tato síla a tato radost se všeobecně ztratily nevěrností křesťanstva.

„Tak praví Hospodin zástupů: V oněch dnech, tu deset mužů ze všelijakých jazyků národů uchopí, ano, uchopí cíp pláště jednoho židovského muže a řeknou: Chceme jít s vámi, neboť jsme slyšeli, že s vámi je Bůh.“ (8,23)

Slavnější závěrečný verš k této obdivuhodné kapitole bychom si nemohli myslet. Ano, je to božský závěr! Ukazuje jasně, co lidé často nechtějí považovat za pravdivé, že Izrael na konci dnů bude skutečně od Boha požehnaným misijním lidem. K zahanbení budiž řečeno, že křesťanstvo nevyhovělo svému povolání. Kristus dal učedníkům, když se s nimi loučil, úkol: „*Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření.*“ (Marek 16,15) Žel, křesťanstvo tomuto úkolu nevyhovělo a po staletí tu vlastně nebyla vůbec žádná misijní práce. Když na začátku předminulého století někteří vyšli, aby nesli pohanům radostné poselství o spasení, jiní se jim smáli a posmívali a kladli jim do cesty tolik překážek, jak jen bylo možno. To, co bylo zameškáno, nemůže být už dohoněno. Ale Bůh si židovský lid vyvolí za pravý misijní lid a oni ponесou jméno Hospodinovo ke všem národům a také v tomto směru se ukáže pravdivým slovo: „*Spasení ze Židů jest!*“

„Deset mužů ze všelijakých jazyků národů se uchopí cípu pláště jednoho židovského muže a řeknou: Chceme jít s vámi.“ Tato slova mluví o vnitřní a hluboké touze slyšet Boží slovo. Ó, kéž by Bůh způsobil ještě také dnes takový hlad po živém Slovu. Chtějme s půstem a modlitbou o to usilovat!

Není zahanbující, že tak málo křesťanů se snaží zabývat se těmito obdivuhodnými prorocstvími? Neměli bychom se více zaměstnávat s božskými zjeveními? Cožpak nám neukazují Boží rady, jeho myšlenky, plány a úmysly, ať ve vztahu ke křesťanstvu, židovstvu, národům, stvoření atd.? Nemělo by se to, co se dotýká srdce našeho velebeného Pána, dotýkat také našich srdcí? Kéž jsou naše srdce otevřená pro celé jeho Slovo!

KAPITOLA 9

TVŮJ KRÁL PŘICHÁZÍ

„Výrok slova Hospodinova o zemi Chadrak; a na Damašku se usadí (neboť Hospodin má oko na lidi a na všechna pokolení Izraele) a také na Emat, které s ním hraničí, na Týrus a Sidon, protože je velmi moudrý. A Týrus si vystavěl pevnost a nahromadil stříbro jako prach a ryzí zlato jako bláto ulic. Hle, Pán jej vezme a jeho moc v moři zbije; a on sám bude ohněm stráven.“ (9,1-4)

Kapitolou 9 začíná druhá část knihy proroka Zachariáše. Kapitoly 9-11 mluví prorocky o Kristu, Králi a Pastýři. Kapitoly 12-14 jsou Boží výroky o „posledním dnu“.

Konečným účelem všech proroctví je představit nám Krále. Tento Král přišel v Kristu Ježíši. Jeho jméno je: *„Předivný, Rádce, silný Bůh, Otec věčnosti, Kniže pokoje. Rozmnožení panování a pokoj nebudou mít konce na trůnu Davidovu a nad jeho královstvím, aby je upevnily a podepřely soudem a spravedlností, od nynějška až na věky. Horlivost Hospodina zástupů to učiní.“* Tak popisuje prorok Izaiáš slávu tohoto přicházejícího Krále (Iz. 9,6).

První verš této kapitoly začíná poprvé v tomto prorokovi úvodními slovy *„Výrok slova Hospodinova“*. Také začátek třetího oddílu v kapitole 12,1 začíná těmito slovy. Může se to jevit nepříliš důležité, ale je dobré dbát na vše, neboť nic se neděje bez úmyslu. Bůh nám chce představit jednotlivé fáze svého konání. Tak zvláště věrný ostatek na konci dnů bude zasvěcen do jeho plánů. Bůh činí ty své hodnými, aby byli účastníky a spolu znájícími jeho úmysly.

Také první verš poukazuje na to, že Bůh obrátil své oko nejen na všechny lidi, nýbrž na všechna pokolení Izraele. Bůh vidí, co my nevidíme, neboť před našima očima jsou jen dvě pokolení, Juda a Benjamin, ostatních deset pro naše poznání zmizelo. Jaká utěšující myšlenka, že Bůh ví o všech těch, kdo Mu patří, a i když to může vypadat tak, jako kdyby na ně zapomněl, přece

Bůh na ty své nikdy nezapomene! Chtějme si být této vzácné skutečnosti vždy vědomi!

Do zorného pole božského konání přicházejí nyní od Boha vzdálené pohan-
ské národy:

„Aškalon to má vidět a bát se; také Gáza, a má se velmi chvět, a Akaron, neboť jeho očekávání zklamalo. A král bude vyhlazen z Gázy, a Aškalon už nebude obýváno. A bastard bude bydlet v Azotu a vyhladím pýchu Filistinských. A odstraním jeho krev z jeho úst a jeho ohavnost z prostřed jeho zubů; a také on zůstane našemu Bohu a bude jako kníže v Judovi a Akaron jako Jebuzejský.“ (9,5-7)

Tyto verše se doslovně naplnily o 174 roků později. Alexandr Veliký si po bitvě u Issu v roce 333 př. n. l. vynutil vstup do země Chadrak = Sýrie (verš 1). „A na Damašku se to slovo usadí“, tj. prorocké slovo se u Damašku naplnilo. To platí také pro Emat, město a městský stát severně od Palestiny. Bylo to bohaté obchodní město, ležící na řece Orontes, a padlo rovněž. Tentýž úděl postihl Týrus, mocnou, silnou, bohatou a za nedobytnou považovanou mořskou pevnost, jakož i kulturní, chytrý Sidon, který byl také podroben. To je obdivuhodný a přesný historický dokument Svatého písma!

Je ale jasné, že tehdejší naplnění Zachariášova proroctví ještě není konečným naplněním. To zůstává uchováno pro konec dnů, jako také i potom přešly mnohé války a soudy nad těmito městy a národy, které ale neměly žádný prorocký charakter.

„A rozbiji pro svůj dům tábor před válečným vojskem, před tam a sem jdoucími, a žádný utlačovatel přes ně už nebude přecházet; neboť nyní jsem to viděl svýma očima.“ (9,8)

Zde máme výslovné prohlášení Božího slova, že nyní už žádný utlačovatel nepotáhne přes jmenovaná města. Bůh se nebude věčně hněvat. Opět se nad lidmi slituje a obrátí se k nim v milosti. Nic ze všeho dění na této zemi neujde jeho zraku. „Oči zajisté Hospodinovy spatřují všecku zemi, aby dokazoval síly své při těch, kteří jsou k němu srdce upřímného /nerozděleného/.“ (2. Par. 16,9) Nikdy nezoufejme v těžkostech a zkouškách, i když jsou vysoké

jako hory! Bůh má východisko, i když naše oči ho nevidí. Jsi-li slabý, pak je On, náš věrný Bůh, silný a mocný!

„Jásej hlasitě, dcero Siona; pokřikuj, dcero Jeruzaléma! Hle, tvůj Král k tobě přijde: spravedlivý a Zachránce on je, pokorný a jedoucí na oslu, a to na hříběti, mláděti oslice.“ (9,9)

Kristus vjel do Jeruzaléma pokorně a v ponížení a byl uvítán jásavým: „*Hosana, Synu Davidovu!*“ Ale jak brzy následovalo fanatické: „*Ukřižuj, ukřižuj ho!*“ Přesto zůstává toto triumfální přijetí jen stínem budoucího plesání, když Izrael pozná v Kristu svého Krále, toho Krále, kterého předtím probodli. Pak už nebude následovat žádné: „*Ukřižuj, ukřižuj ho!*“ Sion bude jásat a Jeruzalém pokřikovat, Hospodinu se dostane cti, která Mu také náleží.

„A vyhladím válečné vozy z Efraima a koně z Jeruzaléma, a válečný luk bude vyhlazen. A bude mluvit pokoj k národům; a jeho panování bude od moře k moři a od řeky až ke končinám země. A ty – pro krev tvé smlouvy propustím také tvé zajaté z jámy, v níž není voda.“ (9,10-11)

Nyní přišel den, ve kterém žádné nepřátelské vojsko, ani ze severu ani z jihu, nepotáhne skrze Jeruzalém. Až do té doby válečné vozy, válečný luk a váleční koně neodpočinuli, nyní ale budou všichni společně zničeni a odstraněni. Už se nebude mluvit o válkách a už nebude slyšet válečný křik. Národy přijmou od Krále pokoje poselství míru a všichni se Mu radostně a ochotně poddají. Rozsah jeho panování a hranice země budou ještě mnohem větší a půjdou dále, než tomu bylo i ve dnech nejvyššího lesku a slávy krále Šalomouna. Také bude pravým Melchisedechem, pravým Knězem, který se ujme svého lidu, a pravým Králem, který bude vládnout ve spravedlnosti. Jeremiáš byl kdysi kvůli svému svědectví uvržen králem do jámy. V době přícházejícího Antikrista tu bude opět mnoho mučedníků. Hospodin ale osvobodí z jámy všechny zajaté.

„Navraťte se k pevnosti, vy věžňové naděje! Už dnes zvěstuji, že ti nahradím dvojnásobně.“ (9,12)

Během antikristovské doby soužení mnozí uprchnou z Jeruzaléma a stáhnou se do útočištných míst, která pro ně Pán připravil. Nyní ale je Antikrist odstraněn, nebezpečí přestala a oni se mohou bez bázně vrátit do Jeruzaléma. Jsou nazváni „*vězňové naděje*“. To je charakter věřících za všech časů. Je možné je uvěznit, mučit, sužovat, ale nikdy jim nebude možné vzít jejich drahou naději, neboť tato je zakotvena v lásce Boha Otce, a kdo nás bude moci „*odloučit od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši, Pánu našem*“ (Řím. 8,39)?

Jeruzalém už není soužené město, stal se bezpečnou pevností, neboť v něm bydlí jméno Hospodinovo. Bude jim nahrazeno dvojnásobně. Už prorok Izaiáš na to poukázal: „*Potěšujte, potěšujte lidu mého, dí Bůh váš. Mluvte k srdci Jeruzaléma, a ohlašujte jemu, že se již doplnil čas uložený jeho, že jest odpuštěna nepravost jeho, a že vzal z ruky Hospodinovy dvojnásobně za všechny hříchy své.*“ (Iz. 40,1.2) „*Místo vašeho pohanění budete mít dvojnásobek, a místo hanby budou prozpěvovat nad podílem jejich; proto v zemi jejich obdrží dvojnásobek, budou mít věčnou radost.*“ (Iz. 61,7 – přel.) Dvojnásobné požehnání na poli, dvojnásobné požehnání v rodině, dvojnásobné požehnání a plnost Hospodinova všude!

„Neboť jsem si napjal Judu, naplnil luk Efraimem; a vzbudím tvé syny, Sione, proti tvým synům, Řecko, a učiním tě jako meč hrdiny. A Hospodin se nad nimi zjeví a jeho šíp vyletí jako blesk; a Pán, Hospodin, bude troubit v troubu a přitáhne v bouřích jihu. Hospodin zástupů je zastíní; a stráví a pošlapou kameny praku; a budou pít, prokřikovat jako od vína a budou plni jako obětní misky, jako rohy oltáře.“ (9,13-15)

Tyto verše našly své předběžné naplnění v makabejských bojích proti následníkům Alexandra, Syrským, asi o 350 let později. Je to předběžné ukázání uchopení se země, ke kterému dojde na konci dnů. Musíme si stále znovu uvědomovat, že prorok Zachariáš se ani slovem nedotýká Boží Církve v dnešní době, neboť ta nikde není předmětem proroctví Starého zákona. Hospodin zachrání Izrael a zbije jeho nepřátele. Doba milosti uplyne a znovu se nevrátí.

„A Hospodin, jejich Bůh, je v onen den zachrání, zachrání svůj lid jako

stádo; neboť oni jsou korunní kameny, zářící na jeho zemi. Neboť jak veliký je jeho půvab a jak velká jeho krása! Zrno dá růst mládencům a mošt pannám.“ (9,16-17)

„Hosanna!“: „Zachraň přece!“ se naplní. Hospodin vyslyší svůj lid, neboť je to jeho lid, stádo jeho pastvy. Ti jeho budou viděni v půvabu svého Hospodina; v panenské čistotě a v kráse svého Vykupitele. Jeho lesk spočívá na jeho celé zemi; jeho stádo a jeho hrdinové budou viděni v jeho nádheře. Jejich sláva je podobná zářícím drahokamům v jeho koruně. Zrno a mošt tu budou v plnosti a každý nedostatek přestane. Mládenci a panny kvetou a rostou v božské známosti. Mnozí z nich sice prošli mučednickou smrtí, neboť nezapřeli jméno Hospodina a v těžké době byli věrní. Epištola Židům říká o takových věřících: „Ženy přijímaly mrtvé své vzkříšené. Jiní pak roztahování jsou, neoblíbené sobě vysvobození, aby lepšího dosáhli vzkříšení. Jiní pak posměchy a mrskáním trápení, ano i vězeními a žaláři. Kamenováni jsou, sekáni, pokoušeni, mečem zmordováni; chodili v kůžích ovčích a kozelčích, opuštění, soužení, a zle s nimi nakládáno, jichžto nebyl svět hoden, po pustinách bloudíce, i po horách a jeskyních, i v doupatech země.“ (Žid. 11,35-38) Jaký slavný den to bude, když Hospodin si sám představí ty své. Pak to, co zde trpěli, bude viděno v drahokamech, jimiž Pán ozdobí vítěze. Také Daniel píše: „Ale ti, kteří jiné vyučují /rozumějící/, skvíti se budou jako blesk oblohy, a kteří k spravedlnosti přivozují mnohé, jako hvězdy na věčné věky.“ (Dan. 12,3)

Tak nám byly v této kapitole představeny tři velké pravdy:

1. Výboje Alexandra Velikého, předobraz budoucího krále severu.
2. Vjezd Pána Ježíše do Jeruzaléma.
3. Vítězství Makabejců (vítězové, přemožitelé).

KAPITOLA 10

DALŠÍ POŽEHNÁNÍ IZRAELE

„Vyproste od Hospodina déšť v čase pozdního deště; Hospodin tvoří blesky, a dá vám spršky deště, bylinu na poli pro každého.“ (10,1)

K porozumění proroku Zachariášovi je důležité dbát toho, že prorok ve svých proroctvích spolu často spojuje příchod Pána v ponížení a jeho příchod ve slávě, aniž by se jakkoli zmínil o mezidobí, o době milosti. Tak tomu bylo v 9. kapitole a máme to také zde. Zachariáš ale především obrací oči Izraele na Hospodina. Od Něho si mají vyprosit pozdní déšť. Časný déšť byl nutný, aby přivedl setbu k vzejití, a pozdní déšť, aby způsobil plnou zralost ovoce. Nejprve máme přirozeně myslet na skutečný déšť z oblaků, bez něhož by nemohla být v Izraeli žádná žeň. Nadto je třeba vidět časný déšť v sestoupení Ducha Svatého ve dni Letnic. Zachariáš přechází tuto skutečnost mlčením. Má na zřeteli jen pozdní déšť, obnovení Izraele. O Církvi a době milosti neříká ani slovo. Je to pošetilá snaha chtít vyčist z jeho proroctví něco pro přítomnou dobu. Církev stojí naprosto mimo proroctví Starého zákona, která se vztahují na Izrael a na stvoření.

Blesky mluví asi o očišťujících soudech, které teprve uschopní Izrael pro přijetí pozdního deště. Ozeáš povzbuzuje Izrael: *„Abychom, znajíce Hospodina, více poznávali se snažovali; nebo jako jitřní svítání jest vycházení jeho, a přijde k nám jako déšť jarní a podzimní na zemi.“* (Oz. 6,3) Izrael plně propadl modlářství, a dříve než se k němu Bůh opět mohl obrátit, musel se očistit od všech model. *„Ořte sobě ouhor, poněvadž čas jest k hledání Hospodina, až by přišel a dštil vám spravedlností.“* (Oz. 10,12) Jasně poznáváme, že před požehnáním předchází poslušnost. Tak tomu bylo pod zákonem, a tak tomu je i dnes, v době milosti. Milost není žádný pláštík, pod kterým si můžeme dělat, co se nám zlíbí. Ach, jak často je v tomto ohledu špatně nakládáno s milostí. „Bylina na poli“ může být pokrmem pro každého teprve tehdy, když si v horlivé modlitbě vyprosíme shůry svatost a spravedlnost. Pak nebude spravedlivému nikdy chybět pokrm, ať pro jeho tělo nebo pro jeho duši.

„Neboť terafim mluvili nicotnost, a věštcí hleděli na lež; a mluví sny klamu, těší oparem. Proto odešli jako stádo, jsou utlačováni, protože tu není žádný pastýř.“ (10,2)

Také dnešní doba se stále více blíží okultismu, mysticismu a podobným tajemným učením, která jsou svým původem démonská, a proto jsou pro Boha ohavností. Když člověk opustí pravého Boha, upíše se modlářství, ať už je jakéhokoli druhu. Dnes se lidé sice neklanějí dřevěným nebo kamenným modlám, nicméně se však sklánějí před cizími a démonskými učenými, což vychází nastejno. Je to kult, který vyzývá toho živého Boha. Tak se neptají Boha, nýbrž terafim /domácích bůžků/. To byly malé figurky, které mohly být mystickým způsobem přivedeny k mluvení. Jejich výroky ale byly lži, jak ani jinak nemohlo být.

Satan je otec lži, a nikdy nic jiného u sebe nebo svých nástrojů nezpůsobil, než lži, klam (oklamání) a páru, tj. bezcenná slova. Prorok Jeremiáš vážně varuje lid: *„Nechť vás nesvodí proroci vaši, kteří jsou mezi vámi, ani hadači vaši, a nespravujte se sny svými, jichž vy příčinou jste, aby je mívali. Nebo oni lživě prorokují ve jménu mém; neposlal jsem jich, dí Hospodin.“* (Jer. 29,8.9) Už Mojžíš vydal jasně a jednoznačně příkaz: *„Nebudete hádati, aniž na časech zakládati budete.“* (3. M. 19,26) Izrael ale nedbal na přikázání a provozoval modlářství ještě horší než pohané. Proto také přišel na sedmdesát let do zajetí do Babylona. Tam byli bez pastýřů, bez krále, bez chrámu, bez oltáře.

Vrchol věšteství a kouzelnictví nalézáme na konci dnů v Antikristovi. Postaví sochu ke cti „šelmy“, římské světové říše. Tento obraz šelmy má dech, může mluvit a způsobí, aby byli zabiti všichni, kteří se zpěčují dát mu božské uctívání. Bude dokonce stát v chrámu v Jeruzalémě. Jaká ohavnost! Jaké rouhání Bohu!

„Můj hněv vzplanul proti těm pastýřům, a kozly navštívím; neboť Hospodin zástupů se ujme svého stáda, domu Judy, a učiní je jako svého nádherného koně v boji.“ (10,3)

Tváří v tvář smutným věcem, které vyznačovaly Izrael, nemohl Bůh mlčet. Vůdcové lidu byli slepí vůdcové slepých a zaváděli. Bůh je kvůli jejich tvrdostí označuje za kozly a ohlašuje jim soud. Přesto je Bůh pomalý k hněvu

a velký v dobrotivosti! Když pastýři zklamou, ujme se On sám svého stáda. Jak by mohl přihlížet, jak jeho lid zaniká? On jej pozdvihne, uzdraví, ponese, posílí, ano učiní jej „nádherným koněm“. Tak pomáhá Bůh také nám vždy znovu k vítězství. Máme být „více než vítězové“ v Kristu Ježíši, tom velkém Vítězi. Bůh posílí Judu a zachrání Efraima. Ve všem boji bude mít poslední slovo, neboť Jeho je vítězství nyní i na věky.

„Od něho přichází úhelný kámen, od něho kolík, od něho válečný luk, od něho vyjdou společně všichni nadřizení.“ (10,4)

Izrael bude sebrán a bude se těšit z pokoje v zemi. Úhelný kámen je Kristus Ježíš. On je jediný základ, jediný podklad, na kterém spočívá všechna sláva. Jen v Něm je požehnání, požitok a radost. Od Něho je kolík, který je zakotven a upevněn na bezpečném, neotřesitelném místě. Nemůže být nikdy uvolněn a celá sláva, která na Něm visí, bude spatřována a prožívána po dobu 1000letého království. Od Něho je válečný luk, tj. Kristus je ten, kdo všechno povede k vítězství. Všechno se položí Jemu k nohám. Všechny autority, všechny moci a vládci budou vládnout a panovat s Kristem. Úhelný kámen, kůl a luk zvěstují neomezené a nezpochybněné vládnutí Pána.

„A budou jako hrdinové, kteří rozšlapávají bláto ulic v boji; a budou bojovat, neboť Hospodin je s nimi, a jezdci na koních budou zahanbeni. A já posílím dům Juda a zachráním dům Josef a nechám je bydlet; neboť jsem se nad nimi smíloval, a oni budou, jako kdybych je nebyl zapudil. Nebo já jsem Hospodin, jejich Bůh, a odpovím jim.“ (10,5-6)

Vítězství Izraele je úplné vítězství. Ačkoli nepřítel mobilizoval obrovské vojsko koní a valil se proti Izraeli, nemohli nic pořídit proti útoku těch, kteří proti nim vystoupili s „Bůh s námi!“. Byli potupně zostuzeni. Jak slavně a obdivuhodně a jak dobrotivě rozvíjí Bůh svoji náklonnost vůči svému lidu. Ano, u Něho je síla, a proto je u Něho také záchrana, ať už je nepřítel jakkoli četný, silný a mocný.

I my máme stále bojovat dobrý boj. Sice to není boj s tělem a krví, ale proti mocnostem a knížectvím, které jsou ve vzduchu. Jsou to duchovní moci, které můžeme porazit také jen duchovními zbraněmi. Celá propast se hotoví a moci, které ještě mají přístup do nebeských míst a zdržují se tam, ačkoli je

nad nimi napsáno neštěstí, se připojují, aby Hospodinu upíraly jeho království a jeho panování. Kristus triumfoval nad smrtí, Satanem a soudem a ty už nikdy nepovstanou. Jejich soud je věčný soud.

Sláva bude tak veliká, že působí dojmem, jako kdyby Izrael nebyl nikdy zapuzen. Ano, co Bůh napraví, je obnoveno pro věčnost. Izrael bude naplněn plesáním a prokřikováním a na pohanění a na zajetí nikdy nebude vzpomínat. Je potom oblečen šaty spasení, sváteční radost bude naplňovat jejich srdce. Vítězství je dokonalé vítězství.

„A Efraim bude jako hrdina, a jejich srdce se bude radovat jako od vína; a jejich děti to uvidí a budou se radovat, jejich srdce bude jásat v Hospodinu. A budu na ně syčet, abych je shromáždil, neboť jsem je vykoupil; a budou se množit, jako se množili.“ (10,7-8)

Síla a radost budou známkou nového stvoření. Slabé se stane silným a zármutek se promění v radost. Nic chromého a nic nemocného nebude k nalezení v domech Izraele. Shromážděn, zachráněn, vykoupen z vnitřního i vnějšího otroctví, bude s jásáním a chvalozpěvem chválit Toho, který vše uskutečnil. Lid dvanácti pokolení bude vlastnit zemi a v ní se rozšiřovat. Jako kdysi v Egyptě se z mála duší stal milionový lid, tak bude Bůh rozmnožovat svůj lid v oněch dnech.

„A chci je rozsévat mezi národy, a ve vzdálených zemích se budou na mne rozpomínat; a budou žít se svými dětmi a vrátí se.“ (10,9)

S Izraelem je to něco obdivuhodného a pozoruhodného. Každý jiný lid, který by musel prodělat tříbení, zkoušky a pronásledování jako Izrael, by byl dávno vymazán z dějin, ztracen a zapomenut. Ne tak Izrael. Ačkoli je rozeset ve všech zemích světa, ani nepřešel do jiných národů, ani nevymřel. Ne, tak jak je před našima očima, Izrael žije a je četnější než kdy jindy. Jeho návrat do země je proveden, jeho hospodářství se stává mocnějším a jeho postavení mezi národy je pozoruhodné. Div před našima očima a důkaz, že božské slovo je pravda. Izrael žije a navrací se.

„A přivedu je zpět ze země Egypta a shromáždím je z Asýrie a přivedu je do země Galád a na Libanon; a nenalezne se pro ně dostatek prostoru.“ (10,10)

Bůh sám neodpočine, dokud svůj lid opět nenavrátí do země, kterou daroval jeho otcům jako dědictví. Mohou být rozptýleni v Egyptě, v Sýrii, na východě nebo na západě, na jihu nebo na severu, v Evropě nebo v Americe a 10 pokolení k tomu je před našima očima úplně skryto a nejsou známé. Ale Bůh je zná, Bůh je najde, Bůh je přivede zpět, Bůh je opět zasadí v jejich zemi. Nikdo nebude zapomenut a nikdo nebude ztracen. Lidé si dali velkou námahu, aby hledali a našli „ztracená“ pokolení. Nakonec si mysleli, že je našli v Čiňanech, Hotentotech a Angličanech. Pošetilý, neplodný podnik. Bůh nad nimi drží svou ruku a najde je a přivede je. Není potřebné, aby člověk pomáhal Bohu v jeho cestách, které jsou skryté a nevyzpytatelné. Ano, hraničí to dokonce s domýšlivostí, když člověk chce odhrnout závoj, který je na věcech, jež Bůh drží ještě skryté.

„A projde mořem úzkosti a zbije vlny v moři, a všechny hloubky řeky vyschnou; a pýcha Asýrie bude sražena, a ustoupí žezlo Egypta.“ (10,11)

Asi žádný lid země neprošel takovým utrpením jako Židé. Ale žádný člověk netrpěl a nevystál tolik, co Syn Boží, když sestoupil a stal se člověkem. A ten, kdo Jej vedl takovým utrpením, ano vedl až k smrti na dřevě zlořečení, byl jeho vlastní lid Izrael. To, co Židé učinili Jemu, padne na ně zpět. Už dnes je to bloudící, nestálý lid, a i když to v současné době vypadá tak, jako by měl soužení za sebou a jde vstříc době štěstí a blahobytu, tu je to přece klam. Vskutku tu jsou velmi bohatí Izraelité. Ale to, co nashromáždili, budou muset položit k nohám Antikrista. Mimo Krista nemá vůbec žádné bohatství trvání. Přesto se ukáže, že Izrael je Hospodinova zřítelnice. Proto vykoná soud na národech, které jeho lid nenáviděly a pronásledovaly. Izrael ale vyvedne z „moře úzkosti“ a povede do bezpečí. Všechno, co se v moři vyvyšuje, to jest všechny národy, které se povyšují proti Bohu, bude zbito; zdroj všeho zlého, Satan, bude uzavřen společně s propastí (srvn. se Zj. 20,1-3).

„A učiním je silnými v Hospodinu, a v jeho jménu budou chodit, praví Hospodin.“ (10,12)

A bude to požehnaný čas, když lidé budou chodit ve společenství s Knížetem pokoje. Tu bude jeho jméno veliké a naplní celý okrsek země. Slabé bude

silné v jeho jménu, neboť Bůh, Pán, takto mluví, a co On řekl, to se beze-zbytku naplní.

Každý věřící dělá zkušenost, že když je slabý, Pán ho činí silným. Pavel řekl: *„Když mdlím, tehdy silen jsem.“* (2. Kor. 12,10) A: *„To slabé Boží je silnější než lidé.“* (1. Kor. 1,25 – přel.) Cítit se silným vede k povyšování se, ale být slabý nás vede k tomu, abychom se utíkali k Pánu a k jeho síle. Dokonce i mučedníci, o nichž nám podává zprávu Epištola Židům, získávali sílu ve slabosti (Židům 11,34).

KAPITOLA 11

ODPADLICTVÍ IZRAELE A TREST

„Otevři své brány, Libanone, a nechť oheň stráví tvé cedry! Kvě! cypřiši! Neboť cedr padl, neboť slavní jsou zpustošeni. Kvělte, duby Bázan! Neboť nepřístupný les je poražen. Hlasité kvílení pastýřů, neboť jejich sláva je zpustošena; hlasité řvaní mladých lvů, neboť nádhera Jordánu je zpustošena.“ (11,1-3)

Výjev se zcela změnil. Až dosud jsme se setkávali jen s požehnáními, která Bůh na Izrael vyléval. Ale lid se ukázal být nehodný těchto projevů milosti. Nechodil po Hospodinových cestách, ano, toužil po jiných bozích. Co muselo být následkem? Přece pouze soud! Bůh je to sám sobě dlužen, aby svatosti a spravedlnosti obstaral důraz. Tak přišel, jak nám to ukazují první tři verše této kapitoly, soud na nevěrný Izrael, především na jeho pastýře a vůdce, kteří vedli na zlé cesty.

Libanon ukazuje zřejmě na vládu světa. Cedry představují lidskou slávu a cypřiše ukazují bezstarostnost a sebeuspokojení. Duby představují moc a sílu; to vše jsou věci, které mají ve světě vysoký kurs. Les jako organizace a spojení mezi sebou se zdál být nepřístupný a nezničitelný. Ale pro Boží moc je vše jen marnost, sláma a strniště. Všechna lidská domýšlivost, i náboženská, bude svržena a skončí v bídě, pohaně a opovržení. „Mladí lvi“ řvou; je to kořisti chtivý dorost, právě dnes, kdy zavrženíhodné ideologie propasti jsou nesený hlavně nezralou mládeží. Pak ale bude řvoucím lvům, kteří nešetří stádo, ukončeno jejich řemeslo, neboť jejich loupení má konec. Božské navštívení je postihlo, jsou stráveni, poraženi, zpustošeni a sraženi. Tak je vidí prorok v božském vidění.

„Takto pravil Hospodin, můj Bůh: Pas stádo k zabíjení, jejichž kupci je dává a nepykají za to, a jejichž prodavači říkají: Veleben buď Hospodin, neboť bohatnu!, a jejichž pastýři je nelitují. Neboť už nebudu šetřit obyvatele země, praví Hospodin; a aj, vydám lidi, každého do ruky

jeho bližního a do ruky jeho krále; a rozdrtí zemi, a neosvobodím je z jejich ruky.“ (11,4-6)

Zachariáš dostává od Boha úkol, aby pásł stádo. Ale on vidí jen „*stádo k zabíjení*“, tj. stádo, které je vydáno ke zničení. Tyto verše ukazují na dobu, kdy byl na zemi Boží Syn. V této době byl Izrael pod tlakem trojího různého jha:

1. Římanů: Ti jsou prorokem nazváni „kupci“. Přišli, aby zabíjeli a kazili. Nešetřili stádo, mučili a uráželi Židy, kde mohli.
2. Heroda a vůdců lidu: Ti prodali Židy pro vlastní výhodu Římanům. Maka-bejská knížecí rodina nechala římského vojevůdce Pompeja, který byl v Damašku, přijít do Jeruzaléma.
3. Pastýřů: To jsou především náboženští vůdcové lidu, kteří nešetřili stádo a kteří, jak Pán sám řekl, „*obtěžovali lidi břemeny nesnesitelnými*“ (Luk. 11,46).

Tak to bylo se stádem, když Pán Ježíš, jak nám to ukazuje Jan 10, vstoupil do ovčince jako ten pravý a dobrý Pastýř. „*Stádo na zabití*“ nezahrnuje tedy jen věřící ostatek, nýbrž všechen lid. Pán se představil celému národu a všechen lid měl rozhodnout, ale oni po Něm netoužili. Tak v jejich středu našel jen lhostejnost, ano nenávist a nepřátelství. Nakonec Ho dokonce přivedli na smrt, když Ho vydali Římanům, kteří Jej pak ukřižovali. Protože zavrhlí pravého Krále, budou nyní muset následovat toho falešného, který je povede do záhuby.

„A pásł jsem stádo na zabití, ano, ubohé stáda; a vzal jsem si dvě hole: jednu jsem nazval ‚Přízeň‘, a druhou jsem nazval ‚Spojení‘, a pásł jsem stádo.“ (11,7)

Kdyby Izrael zůstal věrný, pak by nebyl nazván „*stádem na zabití*“. Nebyli by mezi nimi žádní ubozí a hynoucí. Takto ale musela všechna požehnání přestat a ponechat cestu soudu. Přesto se Bůh nad svým lidem slitovává. Dal jim pravého a dobrého Pastýře. Jeho pastýřská hůl byla dvojí: Mluví o přízni a o společenství. Ale Izrael zavrhl a zabil toho Bohem poslaného Pastýře, a tak se sám odtáhl od Božích dobrodiní milosti a ztratil Boží přízeň a společenství.

„A zahladil jsem tři pastýře v jednom měsíci. A moje duše se kvůli nim

stala netrpělivou, a také jejich duše si mne protivila.“ (11,8)

Kdo jsou ti tři pastýři, kteří jsou zahlazeni? Skutečnost, že jsou zahlazeni, ukazuje, že neodpovídali svému povolání. Byli to tedy nevěrní pastýři, kteří si tento titul nezasluhovali. Nemáme jimi asi rozumět tři osoby, nýbrž tři skupiny prvků, jimž blaho stáda neleželo na srdci, nýbrž dokonce se snažili škodit. Tyto tři degenerované skupiny shrnuje prorok Jeremiáš v jednom verši: „*Kněží neřekli: Kde jest Hospodin? a ti, kteří se obírají s zákonem, nepoznali mne, pastýři pak odstoupili ode mne, a proroci prorokovali skrze Bále, a za věcmi neužitečnými chodili.*“ (Jer. 2,8) Musíme se potom divit, když se Hospodin jimi omrzl a že nakonec končí ve zkáze?

Jak vážně Pán napomíná Petra: „*Pas mé ovce!*“ Neměli bychom to všichni činit po něm? Pastýřská služba v našich dnech je velmi zanedbávaná záležitost. Dohonit to asi už nemůžeme. Na to je pozdě. Ale krátký čas, který nám ještě zůstává až do příchodu Pána, bychom měli s pilností vykupovat a sloužit stádu, jak jen to dokážeme. Pak se Pán námi neomrzí, ne, odmění nás korunou spravedlnosti. Mějme horlivost, je to hodné námahy!

„Tu jsem řekl: Nechci vás už pást; co umírá, ať umře, a co hyne, ať zahyne; a zbylé ať žerou maso jedna druhé.“ (11,9)

Tvrdošíjnost lidu bránila Hospodinu v tom, aby se jím dále zaměstnával. Slovy: „*Nechci vás už pást,*“ se odtahuje a přenechává lid sobě samému. Osudné následky známe. V roce 70 po Kristu byl Jeruzalém římským vojevůdcem Titem zničen. Kristova krev přišla na Izrael a na jeho děti. Obléhání a dobytí Jeruzaléma je to nejohrožnější, co nám letopisy světových dějin vyprávějí. Zachariášova slova se doslovně naplnila: Pozůstali se navzájem pořáli!

„A vzal jsem svou hůl ‚Přízeň‘ a zlomil jsem ji, abych zlomil svou smlouvu, kterou jsem učinil se všemi národy. A byla v onom dni zlomena; a tak poznali ubozí stáda, kteří na mě dbali, že to bylo slovo Hospodinovo.“ (11,10-11)

„*Ubozí stáda*“ jsou ti, kteří se shromáždili kolem Pána, když žil zde na zemi. Poznali v Tom, jenž přišel v ponížení, toho Slavného, od Boha Poslaného. Porozuměli, že nyní začalo časové období bezpodmínečné milosti. Izrael

zklamal, národy zklamaly, všechny smlouvy se porušily. Ale jeho milost otevřela cestu ke slávě. Pro všechny lidi jsou široce otevřeny dveře, a zůstanou otevřeny až do chvíle, kdy Pán přijde, aby uvedl vykoupené Shromáždění domů do domu Otce.

„A řekl jsem jim: Je-li to dobré ve vašich očích, dejte mi mou mzdu, jestliže ale ne, tak to nechte; a oni odvážili mou mzdu: třicet šekelů stříbra. Tu řekl Hospodin ke mně: Uvrhni ji hrnčířovi, tu slavnou cenu, již jsem od nich oceněn! A vzal jsem těch třicet šekelů stříbra a hodil jsem je do domu Hospodinova hrnčíři.“ (11,12-13)

Kristus, Pastýř, který byl od lidu zavržen, žádá svou mzdu. Posměšně Ho oceňili třiceti stříbrnými šekely. Jidáš byl ten, jenž naplnil toto proroctví. Jaká smutná postava a ještě smutnější služba! Kristus srovnává chrám s hrnčířem. Místo, kde hrnčíř kopal svou hlínu, bylo nečisté místo (srvn. s Jer. 19,10.11). Bylo nazváno **Tofet**. Tam kdysi stál obraz Molocha, jemuž Izrael obětoval dokonce děti. Později bylo na tomto místě pole krve. Žádný Izraelita nevstupoval na toto místo. Tak nečisté jako Tofet, tak nečistý se stal v Božích očích chrám.

„A zlomil jsem svou druhou hůl ‚Spojení‘, abych zlomil bratrství mezi Judou a Izraelem.“ (11,14)

Za takových okolností *nemohl* Bůh být s Izraelem. Stáhl se zpět. Následek byl, že spojení lidu se rozlomilo, a tak to zůstalo až dodnes. Izrael je rozptýlen mezi všechny národy a místo pobytu 10 pokolení je nám neznámé. Zbožní Židé sice ještě vzývají Boha, ale cítí, že je Bůh neslyší, nebe je jako olovo (5. M. 28). Jejich bohoslužba je marné křičení a naříkání bez pokoje. Tak tomu je dnes a tak to zůstane, dokud nepoznají Toho, kterého probodli a zabili. To bude, až Kristus přijde ve slávě, aby zřídil své mesiánské království. Potom se kolem Něho beze zbytku shromáždí lid všech dvanácti pokolení.

„A Hospodin mi řekl: Vezmi si ještě nástroje pošetilého pastýře. Neboť hle, já vzbudím v zemi pastýře: Hynoucích se nebude ujímat, rozptýlené nebude hledat a zraněné nebude léčit; o zdravé nebude pečovat

a bude jíst maso tučného a jejich paznehty strhne. Běda tomu ničemnému pastýři, který opouští stádo! Meč na jeho paži a na jeho pravé oko! Jeho paže má zcela uschnout a jeho pravé oko zcela vyhasnout.“ (11,15-17)

Dříve než pravý Pastýř zřídí své království pokoje, zjeví se nejprve falešný pastýř, o kterém Pán předem řekl: „*Toho, který přijde ve svém vlastním jménu, toho přijmete.*“ (Jan 5,43) Zjevení ničemného pastýře vyvolá hrozný čas soužení, jaký Izrael ještě nikdy neprodělal. Bytost tohoto Antikrista, jak ho nazývá Nový zákon, je líčena v jasných tazích, ale také je nad ním vysloven soud. Zneužil své údy jako nástroje nepravostí, a tak jeho paže uschne a jeho oko vyhasne. Jeho nástroje jsou nástroje pošetilého pastýře. Nepoužije hůl, aby vedl a žehnal. Bude jí stádo bít a zabíjet. Svou kapsu nepotřebuje k tomu, aby dával stádu pamlsky, nýbrž aby ji plnil loupeží. Svůj roh nepoužije k tomu, aby shromažďoval a udržoval stádo pohromadě, nýbrž aby vytruboval své lži a aby zvěstoval pošetilosti a rouhání. Neujme se ani hynoucích, ani rozptýlených, ani zraněných. Bez soucitu a bez slitování bude pást jen sám sebe.

Tomu bude odpovídat také soud nad falešným pastýřem, který bude neobyčejně tvrdý. To je další důkaz toho, že ten, kdo se dotýká Hospodinova lidu, dotýká se zřítelnice oka. K tomu dojde, dříve než izraelskému lidu „*vzejde slunce spravedlnosti s uzdravením ve svých křídlech*“ (Mal. 3,20). Bude to nejtemnější a nejhroznější doba v dějinách Izraele, doba děsu a hrůzy. Ubohý, zaslepený Izrael! Kéž by byl poznal své navštívení a naslouchal poselství pokoje svého Vykupitele a Mesiáše!

KAPITOLA 12

POSLEDNÍ DEN

Dvanáctou kapitolou začíná nový oddíl Knihy proroka Zachariáše. Zahrnuje kapitoly 12 a 13 a obsahuje Boží výroky, jak to Duch Svatý, Autor božské knihy, sám naznačuje:

„Výrok slova Hospodinova o Izraeli. Mluví Hospodin, který roztahuje nebe a zakládá zemi a utváří ducha člověka v jeho nitru: Hle, učiním Jeruzalém opojnou číší pro všechny národy kolem; a také na Judu to přijde při obléhání Jeruzaléma.“ (2,1-2)

Tento druhý Boží výrok se neobrací ani k římské světové říši, ani k Antikristovi. Co má prorok stále před očima, je Jeruzalém a Juda. O Izraeli se zmiňuje jen tehdy, když jde o slavné mesiánské království. Tento výrok také nejedná o soudu, nýbrž o požehnáních, která jsou založena na Kristových utrpeních. Nejedná se o soudy, jak nám je oznamuje Kniha Zjevení jako naplnění toho, co v sobě zahrnuje druhá polovina 70. týdne let podle Daniele. Ne, prorok vidí, jak začalo království pokoje a spravedlnosti. Římská světová říše přestala existovat a Antikrist je zničen (Zj. 19,20).

„A stane se v onen den, že učiním Jeruzalém kamenem přetěžkým pro všechny národy: Všichni, kteří jej chtějí naložit, se o něj jistě zraní.“ (12,3)

Hospodin sám, Stvořitel nebe a země, se ujme Jeruzaléma. Učiní jej tíživým kamenem, metlou kázně pro všechny národy. Jeruzalém ještě není otevřené město, ještě má zdi a brány. Jeruzalém bude na konci dnů nejen geograficky, nýbrž i politicky a hospodářsky „pupkem země“. Je to žádostivé místo a především Řím se pokoušel dostat zem a město do svého vlastnictví. Přicházejí před jeho brány, ale Bůh není s nimi; musejí se obrátit nazpět. Římská říše i jiné moci se stále znovu o tento zátěžový kámen zraňovaly. Řím sice po ně-

jakou dobu panoval nad Izraelem a dobytí Jeruzaléma bylo Římem oslavováno nezvyklým jásosem. Ale Řím zanikl. Pán umí zúčtovat se svými nepřáti.

„A všechny národy země se shromáždí proti němu. V onen den, praví Hospodin, zbiji všechny koně pomateností a jejich jezdce šílenstvím; a na dům Juda budu držet své oči otevřené a všechny koně národů raním slepotou.“ (12,3-4)

Národy se sice stále znovu shromažďovaly proti Jeruzalému, ale verše před námi mluví o posledním útoku, který národy podniknou proti Božímu městu. V základu to je poslední boj mezi Kristem a Beliálem. Kdo bude vlastnit zemi? Komu bude položena za podnož noh? Jeden to je, Pán pánů, Král králů. Jemu zůstane království po celou věčnost. Pomateností, šílenstvím a slepotou bude Bůh bít vzpurné, Bohu a Kristu nepřátelské národy. Jejich porážka bude úplná a konečná. Už nikdy se nepozvednou proti tomu Svatému a proti jeho lidu.

Ale na dům Juda bude mít Bůh otevřené své oči. Utlačovaný, věrný, věřící ostatek bohatou mírou zakusí milost a pomoc Pána a Bůh protivníkům ukáže, že to je jeho lid, který On vyvolil, miloval a k sobě přitáhl. Není možné beztrestně postupovat proti Božímu lidu. Mnozí už zde na zemi museli prožít a zakusit, že ten, kdo napadá jeho lid, se dotýká zřítelnice Božího oka.

„A knížata Judy budou ve svém srdci říkat. Síla jsou mi obyvatelé Jeruzaléma v Hospodinu zástupů, jejich Bohu.“ (12,5)

„Knížata Judy“ byli prvními, kdo zavrhlí Pána, když byl na zemi. Boží milost ale chce, aby oni byli prvními, jimž se Bůh bude blížit pln přízně a odpuštění. Mohli bychom si představit a vymyslet větší lásku, větší slitování? Ne, k takovému jednání je zapotřebí božská láska a božská přízeň. Dojemné je společenství mezi lidem a knížaty. I ten nejmenší je ochoten uznávat od Boha dané autority a podporovat je. Blaze vládě, která má lid bezesbytku za sebou! „Obyvatelům Jeruzaléma“, tj. věrnému, věřícímu ostatku, který se v těžkých dnech věrně přidržel Božího slova, nechybí nyní síla k tomu, aby knížatům v jejich také ne lehkém úřadu poskytl plnou podporu, pomáhal jim v Božím díle.

„V onom dni učiním knížata Judy podobná kotlíku s ohněm mezi kusy dřeva a ohnivé pochodni mezi snopy; a napravo a nalevo stráví všechny národy okolo. A nadále bude Jeruzalém bydlet na svém místě v Jeruzalémě.“ (12,6)

Toto slovo se bezpochyby ještě nenaplnilo. Naplnění je chováno pro pozdější dobu. Ale Hospodin sám se bude starat o to, aby se naplnilo, až pro to přijde Boží čas. V Knize proroka Zachariáše nalézáme věci naplněné i ještě nenaplněné; a je přenecháno zpytateli Písem, aby o tom přemýšlel, pro který čas Pán mluvil.

Poznamenáme ještě, že verš je uveden slovy: „V onom dni“, a nikoli „v oněch dnech“. Náhlé zkažení přijde na protivníky, kteří vytáhnou proti Jeruzalému, jako katastrofa, která přišla na Egyptany, když honili Izrael, a s koňmi a jezdci a vozy bídne zahynuli v Rudém moři. Ano, ten, který trůní v nebi, se směje a posmívá se svým nepřítelům. „Jeruzalém bude bydlet na svém místě v Jeruzalémě.“ To není tisková chyba, milí přátelé prorockého slova; Bůh míní to, co říká. Jeruzalém, lid města, bude nadále bydlet ve svém městě Jeruzalému. Nebude muset opět vyjít a utíkat před nepřátelskými hordami, nebude soužen ani dobyt, ani jeho obyvatelé nebudou pobiti. Pokoj a odpočinek budou jeho podílem navždy.

„A Hospodin zachrání nejprve stany Judovy, aby nádhera domu Davidova a nádhera obyvatel Jeruzaléma se nevyvýšila nad Judou.“ (12,7)

Juda nejdříve, jaká milost. Už jsme poukázali na to, že tam, kde se rozhojnil hřích, se ještě mocnější stala milost. Mohla by Davidova nádhera nebo nádhera Jeruzaléma působit tak, že by se projevila povýšenost? Ne, jistě ne! Požehnání jednoho je radostí druhého. Nemělo by tomu tak být také v našem středu, že když Bůh požehná jednomu bratrovi, my se s ním radujeme? Kéž je nám vzdálená závist a nepřízeň. Tak Hospodin bude žehnat stanům Judovým (Jeruzalém leží v pokolení Benjamin) před Jeruzalémem. Bůh ví, co je užitečné činit a jak může uchránit ty své před léčkou povyšování se! Náš Bůh je věrný! Věčně tentýž!

„V onen den Hospodin bude ochraňovat obyvatele Jeruzaléma; a klopytající mezi nimi bude v onen den jako David a dům Davidův jako

Bůh, jako Anděl Hospodinův před nimi. A stane se v onen den, že se budu usilovat vyhladit všechny národy, které přijdou proti Jeruzalému.“ (12,8-9)

Obyvatelé Jeruzaléma budou procházet v oněch antikristovských dnech zvláštními trápeními a těžkostmi, ale Pán povstane, aby je ochraňoval. Jako jejich dny, tak bude také jejich síla, poskytovaná skrze Boží dobrotu a slitování.

„Klopýtající“, přesněji: „kulhající“, to slabé, ubohé, to je to, co si Bůh vyvolil. V tom, co není nic, se chce oslavit. Ano, Davidův dům bude jako Kristus ve své slávě. Pro Krista samého by byla všechna sláva bez zájmu, kdyby ji nemohl sdílet s těmi, kteří Ho milují. Jak by nyní mohli nepřátelé ještě obstát? Odpůrce a všichni jeho pomocníci musejí vyklidit pole; nemají žádné místo ve slávě Pána.

Tak útok národů proti Jeruzalému skončí v písku. Kdo by mohl pozvednout ruku proti Všemohoucímu?

„A vylijí na dům Davidův a na obyvatele Jeruzaléma ducha milosti a úpěnlivých proseb; a budou hledět na mne, kterého probodli, a budou nad ním naříkat jako nářkem nad jediným synem a hořce budou kvůli němu nést zármutek, jako se hořce nařiká nad prvorozeným.“ (12,10)

Až dosud jsme ještě nic neslyšeli o Davidovi a o jeho domu. Avšak nyní, v této kapitole, je jmenován pětkrát. Vidíme v tom, jakou slávu Bůh tomuto Davidovu domu obmyslel. Tato sláva přijde v den zjevení pravého Davida, Ježíše Krista samého, a bude viděna v plném lesku.

Je zřejmé, že taková sláva nemůže být zjevena, aniž by se jeho lid obrátil ke svému Hospodinu a Mesiáši pravým obrácením, lítostí a vyznáním. Velké Jákobovo soužení přineslo své ovoce.

Verš 10 naší kapitoly je v základu historií každého Božího dítěte. Je to historie Josefových bratrů. Ti prodali Josefa projíždějící obchodní karavaně, ale Bůh použil jejich konání k jejich vlastnímu zachování. Josef byl dobrotivý vůči svým bratrům, ačkoli hluboký cit lítosti přišel teprve tehdy, když se jim dal poznat.

Izrael je nositel a naplnění všech zaslíbení. Musí se ale ještě naučit a poznat, že základem k tomu je vykoupení a dílo na kříži Golgoty. Musí poznat, že jeho Mesiáš je ten, koho zavrhl a ukřižovali, a že On je zároveň Hospodin. Lítost a obrácení bude národní, ale také zcela osobní, jak to ukazuje další verš.

„V onen den bude nářek v Jeruzalémě velký jako nářek z Hadad-Rimmonu v údolní rovině Megiddo. A naříkat bude země, každá rodina pro sebe: rodina domu Davidova pro sebe a její ženy pro sebe; rodina domu Nátanova pro sebe a její ženy pro sebe; rodina domu Lévi pro sebe a její ženy pro sebe; rodina Šimeího pro sebe a její ženy pro sebe; všechny ostatní rodiny, každá rodina pro sebe a její ženy pro sebe.“ (12,11-14)

Tento velký nářek nám dává poznat, jak hluboce Izrael v den svého obnovení pozná svou vinu krve. Ano, jako kdysi Jákobovi synové prodali svého bratra Josefa národům, tak oni vydali svého Pána a Mesiáše národům, aby Jej vydali smrti; Jeho, jenž jim chtěl přinést život, svobodu a vykoupení ze všeho otroctví. Čeledi a rodiny se neobracejí k Bohu společně, dokonce i muži a ženy vyjadřují odděleně svůj zármutek a lítost. Je to naprosto osobní a vnitřní záležitost. Ten, kterého nenáviděli, se nyní stal předmětem jejich nejhlubší lásky a náklonnosti.

Jsou uvedeny domy z kněžského, prorockého a královského rodu. Nikdy v historii Izraele nebyla zaznamenána taková lítost a obrácení. Také nikdy nebude až do okamžiku, v němž poznají toho probodeného podle ran. Ovšem nejprve bude na lid vylit Duch Svatý. Jinak by takové poznání a obrácení podle Boha nebylo možné.

To stejné nalézáme ve Zjevení 1,7. *„Aj, přichází s oblaky, a každé oko jej uvidí, i ti, kteří ho probodli, a budou kvůli němu naříkat všechna pokolení země. Ano, amen.“* Jaké procitnutí to bude pro Izrael! Věrný věřící ostatek velmi toužebně očekává příchod svého Mesiáše, aby je osvobodil ze spárů a pronásledování Antikrista. Uvidí Ho přicházet v oblaku slávy. Budou Mu jásat vstříc, ale co uvidí? Ten přicházející nese na rukou a nohou jizvy po hřebech a na boku jizvu po bodnutí kopím. To jim otevře oči, ten přicházející je Ten, kterého probodli a zabili.

Kdo bude moci změřit údiv, kdo popsat z toho vycházející naříkání? Nyní se naplní Pánem samým prorokované slovo: „*Tehdy se ukáže znamení Syna člověka na nebi, a tehdy budou kvíleti všechna pokolení země a užří Syna člověka přicházejícího na oblacích nebeských s mocí a slávou velikou.*“ (Mat. 24,30) Plačícím ženám, které Ho následovaly na cestě ke kříži, Pán říká: „*Neplačte nade mnou, ale raději samy nad sebou plačte a nad svými dětmi. Neboť aj, dnové jdou, v nichž řeknou: Blahoslavené neplodné a břicha, která nerodila, a prsy, které nekrmily. Tehdy počnou říci k horám: Padněte na nás; a pahrbkům: Přikryjte nás.*“ (Luk. 23,28-30)

KAPITOLA 13

OTEVŘENÝ PRAMEN

„V onen den bude otevřen pramen (zřídlo) pro dům Davidův a pro obyvatele Jeruzaléma pro hřích a pro nečistotu.“ (13,1)

Kapitola 13 navazuje obsahově plně a cele na předchozí. Obsahuje v podrobnostech příběh očištění a obnovení Izraele od začátku až do konce. Pramen, který je otevřený domu Davidovu a obyvatelům Jeruzaléma, je Boží slovo. Často se má za to, že pramen se vztahuje na krev a zpívá o tom také píseň (německá): „Je zřídlo, z něhož svatá krev pro ubohé hříšníky prýští.“ To je samozřejmě správné, jen náš verš o tom nemluví. Smíření skrze krev jsme viděli v předcházející kapitole (v. 10). Zde máme to, co musí následovat po záchraně a vykoupení: praktické očištění. Bude k němu docházet také v průběhu 1000letého království. Nejprve krev, a potom voda: nejprve vykoupení, a potom denní praktické očišťování skrze Slovo. Musíme pevně držet, že krev tekla jednou a nikdy více nepoteče. Očištění na cestě se už neděje skrze krev, nýbrž skrze vodu, Slovo. Toto očištění bude v Izraeli úplné, už tam nenajdeme žádnou modlu, nezjistíme žádnou nečistotu.

„A stane se v onen den, praví Hospodin zástupů, že vyhladím jména model ze země, a už si na ně nebudou vzpomínat; a také proroky a ducha nečistoty ze země odstraním.“ (13,2)

Izrael bude vskutku svatý kněžský lid, který už nikdy nebude vzpomínat na předcházející dny nečistoty modlářství. Už se nevrátí ke svým starým zvykllostem hříchu a rouhání. Bude v každém vztahu posvěcen a očištěn, svatý jak ve vztahu k tělu, tak také ve vztahu k duši. Už na tělo ani na duši nepadne žádná vada. „Aniž kdo dí z obyvatelů: Nemocen jsem.“ (Iz. 33,24) To je následek toho, že Duch Svatý nepřijde na malý hlouček jako ve dni Letnic, nýbrž bude vylit na všechen lid.

„A stane se, že když nějaký muž dále bude prorokovat, tak jeho otec a

jeho matka, kteří ho zplodili, k němu řeknou: Nesmíš žít, neboť jsi mluvil lež ve jménu Hospodina! A jeho otec a jeho matka, kteří ho zplodili, ho probodnou, když bude prorokovat. A stane se v onen den, že proroci se budou stydět, každý za své vidění, když bude prorokovat; a už nebudou oblékat srstnatý plášť, aby lhali.“ (13,3-4)

Chvění a hrůza před nepravostí přijdou na duše. Svatý a spravedlivý hněv, který se, když se zjeví hřích, nezastaví ani před vlastním tělem a krví, nýbrž zjedná ve svatém hněvu důraz na spravedlnost a svatost a přestupníka ihned vyhladí mečem. Svatost, jaká nikdy nebyla na zemi viděna. Ach, jak si lidé dnes myslí, že smějí hřích ve všech jeho formách tolerovat a přestoupení zkrášlovat a jako nepatrné přehlížet. Lidé se už neptají, co k tomu Bůh ve své svatosti říká. Tak znetvořená, tak degenerovaná a sešlá je dnes morálka v křesťanském světě. A před zřízením království tomu u Židů nebude jinak. I proroci bude posvěceni. Proroci, místo aby byli svědectvím pro pravdu, se zaplétali do modlářství, kázali lež, sloužili nečistotě. Ale nyní bude vše vymeteno. Svatý kněžský lid slouží Hospodinu, Bohu zástupů.

Ezechiel o této požehnané době říká: „*A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich... Ducha svého, pravím, dám do vnitřností vašich, a učiním, abyste v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostříhali a činili je.*“ (Ez. 36,26.27) Také prorok Jeremiáš svědčí: „*Dám zákon svůj do vnitřností jejich, a na srdci jejich napíší jej; i budu Bohem jejich, a oni budou mým lidem.*“ (Jer. 31,33) To vše ale znamená, že nikdo už nebude oblékat srstnatý plášť (znamení prorocké hodnosti), aby zvěstoval faleš a lež. Ano, budou se stydět, že se nechávali zaslepovat Satanem, aby zvěstovali lež. Izrael bude nyní mít hluboký cit pro božskou pravdu. Bude milovat a cenit si pravdu, jako člověk miluje a cení si vzácný klenot.

„A bude říkat: Nejsem prorok, jsem muž, který obdělává zemi; neboť mne koupili od mého mládí.“ (13,5)

Je to zvláštnost proroka Zachariáše, že nechává Pána vstoupit na scénu zcela náhle a bezprostředně. Bez úvodu a bez okolků prostě říká: „*Bude říkat!*“ To je velice krásné. Hospodin je přítomný, a také mluví. Tu bychom chtěli zvolat: „*Ó země, země, země, slyš slovo Hospodinovo.*“ (Jer. 22,29) Co říká? „*Nejsem prorok, jsem muž, který obdělává zemi.*“ Jak jasně a zřetelně mluví

tato slova o tom, že Hospodin přišel v ponížení. Zaujal postavení, odpovídající okolnostem, do nichž Adam přišel skrze hřích. Stal se skutečně lidem podobný, ale bez hříchu. Kristus byl Apoštol, Pastýř a Prorok. Přesto se zde nezjevuje v tomto charakteru. Zjevuje se jako prostý člověk, který přichází do okolností, které zplodilo zlořečení. Nic nemohlo tolik vyznačovat jeho ponížení jako slova: „Muž, který obdělává zemi.“ Hladověl, žíznil, byl unaven, a ještě více než to, poddával se lidem, kteří jako jeho tvorové vyšli z jeho ruky. Svým rodičům poddán, poslušný jako syn tesaře, se stal služebníkem lidí, služebníkem svých stvoření. Můžeme si představit ještě hlubší ponížení? To je nemožné! Kristus z lásky k nám zaujal to nejhlubší myslitelné místo.

„Koupili mne od mého mládí.“ Co tím chce Hospodin říci? V každém případě přece, že od svého nejranějšího mládí nepatřil sobě samému. Už jako 12letý říká rodičům: *„Zdali jste nevěděli, že v těch věcech, které jsou Otce mého, musím já býti?“* (Luk. 2,49) Předtím seděl mezi doktory v chrámu *„poslouchaje jich, a otazuje se jich. A děsili se všichni, kteří jej slyšeli, nad rozumností a odpověďmi jeho.“* (Luk. 2,46.47) Mladý člověk udivoval starší učené lidi. Ten, který si v synagoze dal podat knihu proroka Izaiáše a vykládal ji, byl Bůh od věčnosti. Ale v lidské tvářnosti mezi lidmi byl jejich vykoupený otrok. Kdo může pochopit tyto výšiny a hloubky?

„A když k němu někdo řekne: Co je to za rány v tvých rukou?, tak poví: Jsou to rány, kterými jsem byl zbit v domě těch, kteří mě milují.“ (13,6)

Pán se zde před Jeruzalém osobně staví s probodenýma rukama a nohama jako ten Ukřižovaný. Náboženské město s Ním jednalo jako se zločincem, avšak víme, že kvůli nám byl takto zbit a zle s Ním bylo nakládáno. Jak pěkně se kryje tento úchvatný rozhovor s rozhovorem a setkáním Pána s Tomášem. Když je použijeme na Izrael, poznáváme, že ostatek, když se setká s Pánem, přejde od víry k vidění. Chtělo by se nám myslet, že vlastně by zde mělo být napsáno: Byl jsem zbit v domě těch, kteří mě nenáviděli, ale je to tu jinak: *„v domě těch, kteří mě milují.“* Hospodin už nevidí Židy v nenávisti proti Němu. Ne, On vidí věrný ostatek, který představuje Izrael, v jejich lásce a v jejich náklonnosti k Němu. I to je milost.

„Meči, procitni proti mému pastýři a proti muži, který je můj společník!, praví Hospodin zástupů. Bij pastýře, a stádo se rozprchne. A já

obrátil svou ruku k malým.“ (13,7)

Otec zde dává svému Synu dva tituly: Nazývá ho Pastýřem a svým Společníkem. Na tohoto Věrného musí kvůli naší nevěrnosti vytáhnout meč. Bůh musí dát svého Syna na soud a na smrt. Jak těžké to muselo pro Otce být. Ale nebylo jiné cesty, jestliže neměli všichni zahynout. V předcházejícím verši jsme Jej viděli zbitého od lidí, ale zde vidíme toho Svatého a Spravedlivého zbitého od Boha. Ach, nebyla jiná cesta k naší záchraně. Mzdou hříchu je smrt, jinak nemohlo být učiněno smíření. Ale protože dílo smíření na Golgotě se nyní stalo, může Bůh „obrátil svou ruku k malým“. To je výsledek kříže. Ti malí tvoří v dnešním použití Církve živého Boha. V posledních dnech to bude věrný ostatek z Izraele. Ti malí se ale budou množit a naplní zemi.

„A stane se v celé zemi, praví Hospodin: Dva díly z ní budou vyhlazeny a zemřou, ale třetí díl z ní pozůstane. A já přivedu ten třetí díl do ohně a přečistím je, jako se přečišťuje stříbro, a zkusím je, jako se zkouší zlato. Bude vzývat mé jméno a já mu odpovím; řeknu: Je to můj lid; a on řekne. Hospodin je můj Bůh.“ (13,8-9)

Tyto verše mluví o době konce. Neboť dnes se z toho ještě nic nenaplnilo. Bůh se ještě jednou ujme Izraele. Ale protože celý lid propadl nevěře, vyvolí si Bůh ostatek, ale i ten musí projít těžkým ohněm přečišťování. V tomto ostrém tříbení bude uzdraven od své nenávisti proti pravému Dědicovi a od své slepoty a v Kristu Ježíši pozná a přijme svého Mesiáše. Juda bude souzen a přečišťován v zemi a Izrael na cestě. Ale Zachariáš se zde zabývá jen s Judou. Dva díly budou vyhlazeny, protože se v přečišťování prokážou být struskou. Božský třetí díl bude také muset projít velkou dobou soužení, ale přečištěn a očištěn, obdrží království, tj. vejde do požehnání 1000letého království. To je to, co stále nacházíme v Žalmech a v prorocích.

Jaká radost a jaká libost to bude pro Hospodina, Boha zástupů, že bude mít na zemi lid, který je připraven činit jeho vůli a ptát se na jeho příkázání! Bude moci o tomto ostatku říci: Je to můj lid! A ostatek odpoví: Hospodin je můj Bůh! Už dále nebude nazýván „Lo-Ammi“ = „Ne-můj-lid“.

KAPITOLA 14

JERUZALÉM, SVATÉ MĚSTO

„Hle, přichází pro Hospodina den, kdy bude v tvém středu rozdělena tvá kořist. A já shromáždím všechny národy k Jeruzalému k válce; a město bude vzato a domy budou vypleněny a ženy znásilněny; a polovina města vytáhne do zajetí, ale ostatní lid nebude z města vyhlazen.“ (14,1-2)

Zde Zachariáš popisuje první obležení Jeruzaléma, zatím co druhé obležení je popsáno ve třetím verši. Také Joel popsal tento den, který mu vylákal zvolání: „Ach, ohledně tohoto dne.“ (Joel 1,15 – přel.) Ale Bůh se slituje nad ostatkem a ochrání ho přes útoky Antikrista a s ním spojené římské světové říše. Jeho rámě není nikdy příliš krátké, aby nemohl pomoci i v nejtěžších okolnostech. Ať Satan a jeho vojsko zuří, Bůh se směje a posmívá se jim. Proč stihne město Jeruzalém taková kázeň? Protože přes nejlepší vědomí zabilo svého Krále a Mesiáše. Tak pocítí Boží pomstu, neboť to, čím člověk hřeší, tím je trestán. Kdo by se mohl beztrestně dotýkat Boží zřítelnice?

Chtěli bychom ještě jednou poznamenat, že v knize Zachariáš se nejedná o druhou polovinu Danielova 70. týdne let, nýbrž skutečně o poslední den, ten největší ze soužení Jákobova, o den vysvobození a požehnání.

Zachariáš se také nezabývá římskou šelmou, o které je ve Starém zákoně řeč jen jako o čtvrté světové říši, ale nikde v přímém vztahu k Jeruzalému. To nalézáme teprve v knize Zjevení. V Zachariášovi, jako vůbec ve Starém zákoně, je utlačovatelem Asyrský, či král severu, „zaplavující bič“ (Iz. 28,15). Senacherib, Antiochus IV. Epifanes jsou jeho předobrazy.

„A Hospodin vytáhne a bude bojovat proti oněm národům jako v den, kdy bojuje, v den bitvy.“ (14,3)

Král severu potáhne do Egypta a odtud se vrátí. Při tomto tažení znovu oblehne Jeruzalém, ale tentokrát ho nedobude. Bůh bude za Jeruzalém bojovat a zahladí toho nepřitele, který se spojil s mnoha národy.

„A jeho nohy budou v onen den stát na Olivové hoře, která leží před Jeruzalémem na východě; a Olivová hora se uprostřed rozdělí, na východ a na západ ve velmi velké údolí, a polovina hory ustoupí k severu a její druhá polovina k jihu.“ (14,4)

To bude naplnění svědectví dvou andělů, kteří učedníky, když od nich Pán odešel do nebe, těšili slovy: *„Tento Ježíš, který vzhůru vzat jest od vás do nebe, tak přijde, jak jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe.“* (Sk. 1,11) Opětný příchod Pána budou vyznačovat velké geologické změny. Olivová hora se rozdělí, a tuto událost bude doprovázet mocné zemětřesení. *„Od Hospodina zástupů navštíveno bude hromem a zemětřesením...“* (Iz. 29,6) I Pán sám o tom mluví v Matouši: *„...a zemětřesení po místech.“* (Mat. 24,7) Táž kapitola nám říká, že v této době bude v Jeruzalémě ostatek. Lze si snadno představit, že takové mocné události vyvolají mezi lidmi velkou hrůzu.

„A budete utíkat do údolí mých hor, a údolí hor bude dosahovat až k Azel; a vy budete utíkat, jako jste utíkali před zemětřesením ve dnech Uziáše, krále Judy.“ (14,5a)

Co pomůže utíkat do údolí hor? Je možné uniknout Boží spravedlnosti? I kdyby utekli až na konec země, Bůh by je přece našel a přivedl. „Údolí jeho hor“ je údolí soudu. Bude to velký soud, neboť sahá až k Azel. Mělo by to velký vliv na náš život, kdybychom se více zaměstnávali Božími věcmi. Neboť co by nás mohlo více odvést od pomíjivých věcí, než zaměstnávání se proctvím? To nám ukazuje konec všeho na tomto světě, všeho, co nebude trvat. Ukazuje nám ale také to zůstávající a neotřesitelné.

„A přijde Hospodin, můj Bůh, a všichni svatí s tebou.“ (14,5b)

Ostatek nemusí utíkat. Ať vně, nebo uvnitř města, je skryt v náruči Všemohoucího. *„Ani vlas z hlavy vaší nikoli nezahyne.“* To je jasný, jednoznačný slib Pána (Luk. 21,18). Pán přijde a posadí se na Sionu na svůj trůn a zřídí své království. Všichni svatí Jej budou doprovázet a budou s Ním sdílet jeho slávu a jeho moc. Příchod Hospodina je konec doby soužení a začátek doby požehnání a blahobytu.

Tuto slávu ale chce Pán sdílet s těmi svými. Proto nepřijde sám, nýbrž se všemi svatými.

„A stane se v onen den, že nebude světlo; hvězdy se zatmí. A bude jeden den (ten je Hospodinu známý), ne den a noc; a stane se v čase večera, že bude světlo.“ (14,6-7)

Jako v den ukřižování Pána se nebe zatmí a hluboká tma pokryje okresek země. Tma sice stále pokrývala okresek zemský, ale Bohu se zalíbilo dát do této tmy zasvítit světlo evangelia. Ale svět netoužil po světle a následek byl, že svět upadl do ještě větší tmy, přibývající až ke dni zjevení Pána. Kdy bude tento den, je známo jen Bohu. Ale On nám ukazuje, že k večeru, ke konci velké doby soužení, bude světlo. Světlo právě tehdy, kdy by byla k očekávání největší temnota. Izaiáš to ohlašuje slovy: *„Povstaniž, zaskvěš se, poněvadž přišlo světlo tvé, a sláva Hospodinova vzešla nad tebou. Nebo aj, tmy přikryjí zemi, a mrákota národy, ale nad tebou vzejde Hospodin, a sláva jeho nad tebou viděna bude. I budou choditi národy v světle tvém, a králové v blesku, jenž vzejde nad tebou.“* (Iz. 60,1-3) Jak nekonečně velké je přece Boží slitování! Jaký soucit má se svými svedenými a zbloudilými stvořeními! Jeho plán a rada vždy byly, aby tomuto stavu byl učiněn konec. Může to nyní udělat, aniž by byla učiněna újma jeho slávě a spravedlnosti, neboť Kristus svou smírcí smrtí odstranil vše, co přišlo skrze hřích mezi Stvořitele, jeho tvory a stvoření samo. Tak je dána možnost, aby nyní nastalo světlo. Bůh udělal vše, aby lidem dal možnost chodit v jeho cestách, ale člověk vždycky zklamal. Nyní ale může Bůh na základě milosti stvořit něco nového, něco, co Mu plně odpovídá a dává Mu opět nalézat zalíbení v jeho stvořeních.

„A stane se v onen den, že z Jeruzaléma potekou živé vody, z poloviny k východnímu moři a z poloviny k zadnímu moři; v létě a v zimě se to bude dít.“ (14,8)

Neřekl Kristus samaritánské ženě u Jakobovy studny: Dám ti k pití „živou vodu“ (Jan 4,10)? Ta voda byla pro žíznivou duši, ale přijde den, že voda této studnice života poteče ke všem lidem a budou ji pít a požívat. A tímto zdrojem bude Jeruzalém, tj. proudy živé vody potečou od Toho, jenž tam zřídí svůj trůn a jenž nyní bude Panovníkem celého okrsku země. „Živá voda“ je požehnání přinášející síla Ducha Svatého. Ale středem této světové vlády

bude dnes opovrhovaný a roztříštěný Jeruzalém, jehož tři ideologie se tam prou o přednostní postavení a na chrámovém náměstí tupí stále ještě mohamedánská mešita místo jeho chrámu. Nyní však budou bez zábrany plynout proudy živé vody z Jeruzaléma v odezvě na slova: „*Spasení ze Židů jest.*“ (Jan 4,22) Neboť z Judy vyšel náš Pán a Vykupitel podle těla. Žádné letní vedro nevysuší tento proud požehnání a chlad zimy ho neznehybní.

„A Hospodin bude králem nad celou zemí; v onen den Hospodin bude jeden a jeho jméno jedno.“ (14,9)

Srdce věřícího to plní hlubokým zadostiučiněním, když ví, že ten urážенý, opovrhovaný, zavržený a ukřižovaný Král nyní přece přijde ke svému právu jako uznávaný Panovník a Král nad celou zemí. Hospodin bude jeden, to znamená, že na celém širém okrsku země nebude už zvěstován žádný jiný bůh a žádné jiné jméno nebude vyvyšováno jako zdroj spasení, než jen jméno Ježíš.

„Celá země se přemění jako rovina, od Geby až k Rimmon, které leží jižně od Jeruzaléma; a Jeruzalém bude vyvýšen a přebývat na svém místě, od brány Benjamin až k místu první brány a až k bráně úhlu, a od věže Chananeel až k lisům krále. A budou v něm bydlet a žádná klatba už v něm nebude; a Jeruzalém bude bydlet v bezpečí.“ (14,10-11)

Žádná země nevykazuje tak hluboké prolákliny jako Izrael. Mrtvé moře leží 394 metrů pod hladinou moře. Je to geologická zvláštnost. Ale Bůh to učiní svým časem rovinou. „Mrtvé moře“ a vše, co je neživé, už nebude. Nové stvoření zná jen život a plodnost. Žádná katastrofa, žádná epidemie, žádná nemoc, žádné sucho už nepřijdou na Judu a na Jeruzalém. Ten bude bydlet v plném bezpečí. Žádná válečná psychóza už nebude držet mysli v zajetí, jako to je dnes u všech národů země. Žádné „velmoci“ se už Jeruzalém nemusí bát. Nepřijde ale o své vyvýšené postavení, neboť v něm bydlí Hospodin. Naplní se slova z kapitoly 2,8, že Jeruzalém bude pro množství lidí obýván jako otevřené město.

„A toto bude ta rána, kterou bude trápit Hospodin všechny národy,

kteřé vedly válku proti Jeruzalému: Dá uhnívát masu jednoho každého, zatím co stojí na svých nohách, a jeho oči budou uhnívát ve svých důlcích, a jeho jazyk bude hnít v jeho ústech.“ (14,12)

Jak slavné bude postavení Jeruzaléma, tak hrozný je soud nad národy, které pronásledovaly Izrael. Jejich tělo, které myslelo jen na to, aby sytilo a opatrovalo samo sebe, se bude kazit a svým zápachem bude plnit zemi. Jejich nohy, které se zpěčovaly jít po Božích cestách, ponosou už jen kazícího se člověka, sebe samé stravující tělo. Jejich oči, které myslely jen na to, aby uspokojovaly žádost, klesnou ve svých důlcích v zetlelosti a jejich jazyky, které odmítaly chválit Hospodina, uhnijí při živém těle v jejich ústech. Asi zvoláme: Jak hrozné, ó Bože, jsou Tvé soudy! Ale jak často a důrazně Bůh pozvedal po staletí svůj varující hlas, zval, aby se lidé chopili nabízené záchrany, ale nechťeli. Je na místě výčitka Bohu, když On to s lidmi myslel tak dobře? Dnes je ještě slyšet jeho milostivé volání: „*Nechte se smířít s Bohem.*“ (2. Kor. 5,20) Už jsi zvolil: milost, nebo ránu? Ó jen pomysli na to, že s milostí si nelze zahrávat a každé její odmítnutí znamená posmívát se jí. Bohu ale není možné se posmívát (Gal. 6,7). Pro toho, kdo Jím opovrhne, je svatým a horlícím Bohem.

„A stane se v onen den, že vznikne velké zmatení od Hospodina mezi nimi; a uchopí jeden ruku toho druhého, a ruka jednoho každého se pozvedne proti ruce jeho bližního.“ (14,13)

Soud na sebe tedy také nenechá čekat a postihne všechny, kteří se horlivě obraceli proti Jeruzalému. Zdálo by se, že Asyrský a všechny národy, které jsou s ním, které byly vedeny stejnou fanatickou nenávistí proti Božímu lidu, jsou nepřemožitelní. Daniel nám ale říká: „*I rozbije stany paláce svého mezi mořem a horou svatě okrasy. A přijde ke svému skončení a nikdo mu nepomůže.*“ (Dan. 11,45 – přel.) Tak tomu bude vždy: Kdo se vzpírá přijmout Hospodinovu pomoc, bude dříve nebo později bez pomoci, „*nikdo mu nepomůže*“. K tomu Bůh pošle na bezbožné velké zmatení, podobající se zmatení v Babel, jako to nalézáme také v křesťanstvu, které statek, který mu byl svěřen, nezachovalo a stalo se Babylonem. I když se stalo velkým, silným městem, přece musí Bůh nad ním zvolat dvojí „*Běda, běda!*“ (Zj. 18,10). To nejhroznější však na tomto zmatení je, že jeden pozvedne ruku proti bližnímu,

jeden proti všem a všichni proti jednomu a navzájem se rozsápají. Hrozný konec lidské svévole!

„A také Juda bude bojovat v Jeruzalémě; a bohatství všech národů okolo bude shromážděno: zlato a stříbro a oděvy ve velkém množství. A stejně tak jako tato rána, bude rána koní, mezků, velbloudů a oslů a všeho dobytka, který bude v oněch vojenských táborech.“ (14,14-15)

Podle Božích myšlenek případně bohatství země izraelskému lidu, neboť On chce, aby jeho lid byl ctěn a vážen před všemi národy. Svět, a z velké části i křesťanstvo, je antisemitského smýšlení, a proto nejsou v stavu přivlastnit si Boží myšlenky o jeho lidu. Ten se ale pomstí a Bůh sám se postará o to, aby Izrael byl hlavou. Jak to bylo při vyjití z Egypta? Vyšli s bohatými poklady všeho druhu, které jim Egypťští ochotně a dobrovolně dali s sebou. Dnes stojí Izrael před novým vyjitím. Ani teď se nevrátí prázdný do své země, země otců. Vždyť je známou skutečností, že největší bohatství světa se nalézá v rukou Židů. Ovšem masa Židů se bude klanět Antikristu a zahyne s ním a se svým bohatstvím. Právě bohatství je Ježíš Kristus a bez Něho nemá na tomto světě nic trvání.

„A stane se, že všichni pozůstalí ze všech národů, kteří přišli proti Jeruzalému, rok co rok vytáhnou, aby se klaněli Králi, Hospodinu zástupů, a slavili slavnost stánků.“ (14,16)

Vidíme zde, že jako mezi Židy bude věrný, věřící ostatek, tak tomu bude také mezi národy. Rok co rok potáhnou nahoru, aby slavili slavnost stánků a aby se klaněli Bohu Izraele. Ti poznají, že chrám v Jeruzalémě je místo velebení. Také jsou přece podřízeni izraelskému lidu. Absolutní panování Boží spravedlnosti má za následek, že každé nedbání bude ihned potrestáno. Je však třeba poznamenat, že lidé v oněch dnech budou na rozdíl k dnešní lenivosti a vlažnosti ochotní a s radostí budou odpovídat přáním a příkazům Hospodina.

„A stane se, když jedna z čeledí země nepůjde nahoru do Jeruzaléma, aby se klaněla králi, Hospodinu zástupů: Na tuto nepřijde déšť; a když čeleď Egypta nevystoupí nahoru a nepřijde, tak déšť nepřijde ani na

tuto. To bude rána, kterou bude Hospodin trápit národy, které nepůjdou nahoru, aby slavily slavnost stánků. To bude trest Egypta a trest všech národů, které nepůjdou nahoru, aby slavily slavnost stánků.“ (14,17-19)

Bůh klade velkou váhu na všeobecné a obsáhlé klanění při slavnosti stánků. Vždyť je to vzpomínka na to, že Bůh svůj lid osvobodil z otroctví Egypta a přivedl jej do zaslíbené země do odpočinku. To platí nejen pro Izrael, nýbrž také pro národy, neboť v oněch dnech se budou moci všichni chlubit svobodou v Kristu Ježíši. Tak může vystupování nahoru do Jeruzaléma nebýt hořkým „Musíš!“, nýbrž radostnou, šťastnou potřebou přinášet Pánu oběti chvály a děkovaní, jež je On hoden obdržet. Izrael a národy budou soutěžit v tom, aby Pánu přinesli poctu, která Mu jako Králi celé země náleží. Bůh sám nad tím bude bdít a každému, jenž nebude dbát toho přinášení, odebere déšť. Být bez deště ale znamená nemít žně, a nemít žně znamená hlad. Lze však jistě mít za to, že se to stane velmi zřídka.

Toto vše je třeba chápat doslovně, ale i duchovně. I dnes je tomu tak, že duši toho, kdo z nedbalosti zanedbá hodiny velebení, velmi brzy naplní hubenost. Egypt je zvlášť jmenován. Měl asi také zvláštní odpovědnost a Bůh v něm vidí národy v jejich celku.

„V onen den bude na zvoncích koňů napsáno: Svatý Hospodinu. A hrnce na vaření v domě Hospodinově budou jako obětní misky před oltářem; a každý hrnec na vaření v Jeruzalémě a v Judovi bude Hospodinu zástupů svatý; a všichni obětující přijdou a z nich vezmou a budou v nich vařit. A v onen den už nebude v domě Hospodina zástupů žádný Kananejský.“ (14,20-21)

Jaký slavný, obdivuhodný stav to bude, když člověk a vše, co mu náleží, bude zasvěceno Hospodinu. Dokonce na běžných nářadích, jako jsou hrnce na vaření, zvonce koňů atd. bude napsáno: „Svatý Hospodinu!“ Oblak šechina, oblak slávy, Boží příbytek, se jakoby sníží na zem a Hospodinova přítomnost naplní celou zem. Celý svět musí vědět, čím je Izrael pro Boha a co je Hospodin sám v sobě. Bůh je svatý a Izrael je jeho svatý příbytek. Nebydlí nyní ve stánku, ani v chrámu. Jeruzalém a Juda bude místo jeho přebývání. Ve Staré smlouvě bydlel Bůh jedině v oblaku šechině. Jen jednou směl do něho

Mojžíš vstoupit (2. M. 24,18). Na hoře proměnění zastínil oblak Mojžíše a Eliáše (Luk. 9,34). V Nové smlouvě ale je celé Shromáždění-Nevěsta příbytkem Pána. Vzácná a slavná skutečnost! Tak jako dnes mohou k Božímu příbytku náležet jen ti, kteří jsou znovuzrozeni z vody a z Ducha, tak na konci dnů nebude mít na Božím Království podíl žádný Kananejce, žádný neobřezaný. Boží slovo nám dává naučení: „*Jako ten, který vás povolal, svatý jest, i vy svatí ve všem obcování buďte!*“ (1. Petra 1,15)

To je v základu konečný účel všech prorocství. Vede a přitahuje naše srdce ke Kristu. Ukazuje nám pravý charakter světa. Mluví k našemu svědomí a odděluje nás od všeho druhu zla. Oživuje naši naději na budoucí slávu.



